

留光慢

สวน
คืน
ฮัก
หัวใจ
เวลา
แสน
งาม

3

คัดลอกงาน

คัดลอกงาน

คัดลอกงาน

阅文集团

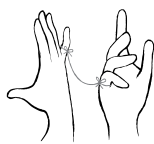
ตงเกียนเตอะหลั่วเยี่ย 冬天的柳叶 เจียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดเฉียวเจาก็ได้เข้าสู่มนุषุขานแล้ว สำหรับการปูพื้นฐานความมั่นคงในชีวิตของนางระดับแรกถือว่าสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี แต่นักอ่านได้กลิ่นแปลกๆ เหมือนกันหรือไม่คะ เรื่องราวของคนในมนุษุขานี้มีความซับซ้อนอยู่บ้าง ไม่ได้น่ารื่นรมย์ดังเช่นที่มนุษุขสตรีสูงศักดิ์พึงมีเลยคะ เฉียวเจาเข้ามาวันแรกก็พบกับการใช้ยาพิษเตรียมจะทำร้ายกัน ไหนจะเรื่องที่ประชันโคลงกลอนเพื่อหวังให้อีกฝ่ายอับอายขายหน้ามากกว่าความสนุกอีก แต่ที่ย่ำแย่ที่สุดก็คือการที่ท้าทายเฉียวเจาให้เป็นเป้าธนูนี้แหละคะ ทว่าไม่ต้องห่วงนะคะ นางเอกของเราย่อมรู้หนทางและรู้ทางหนีทีไล่รับมืออย่างเหมาะสมแน่นอน แต่เรื่องว่านางจะอย่างไรนั้นก็ต้องไปรอดติดตามดูคะ

ส่วนนักอ่านท่านใดที่รอคอยฉากรักหวานซึ้งใจ ต้องบอกเลยคะว่าเรามีฉากหวานและฉากซาบซึ้งใจให้ได้พบเจอกันอยู่เสมอ แม้ตอนนี้พระนางยังไม่แนบว่ามีใจต่อกันอย่างตรงไปตรงมา แต่เพราะทั้งสองต้องใกล้ชิดเกี่ยวพันกันโดยตลอด จึงมีเรื่องราวให้ทั้งสองได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันมากขึ้น ที่สำคัญคือปมปริศนาต่างๆ ในเล่มนี้ก็น่าติดตามมาก ไม่ว่าจะเป็นหนทางที่เฉียวเจาจะได้เข้าพบเฉียวโมอย่างเปิดเผย ความผูกพันที่เจียงหยวนเจามีต่อเฉียวเจา และเรื่องที่สกุลโค่วมีใครบางคนกำลังปองร้ายเฉียวโมอยู่นั้นจะเป็นใครกัน รอดติดตามเรื่องราวทั้งหมดนี้รวมถึงความรักที่บ่มเพาะในใจของเซาหมิงยวนและเฉียวเจาอย่างแสนงดงามนี้ได้ในหน้าต่อไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"อยู่แฉ่นเหนือนานๆ อีกทั้งออกรบในสมรภูมิที่ปกคลุมด้วยหิมะ น้ำแข็งบ่อยๆ ทหารที่ได้รับพิษไอเย็นคงมีแปดถึงเก้าในสิบคน พวกเจ้าต้องลำบากกันแล้ว"

ใบหูของเงินกงเป็นสีแดงระเรื่อ "ล้วนเป็นสิ่งที่พึงกระทำขอรับ"

เขาทอดถอนใจก่อนจะเอ่ยต่อ "เดิมทีอาการของท่านแม่ทัพของพวกเขาเข้ายังไม่รุนแรงถึงเพียงนี้ ต่อมายังไปเสาะหาน้ำแข็งพันปีถึงได้กลายเป็นอย่างนี้ ท่านหมอบอกว่าท่านแม่ทัพไม่มีทางหายดี พอกลับถึงเมืองหลวง ท่านแม่ทัพก็ไม่เชิญหมอหลวงมารักษาให้อีก"

"ไม่ต้องเป็นห่วง หลังท่านหมอบเทวดากลับเมืองหลวงแล้วจะตรวจอาการให้แม่ทัพเขาเอง" ความรู้สึกในใจเฉียวเจาสับสนปนเปอยู่บ้าง

เขาหึงยวนโง่งมไร้หรือไม่ว่า คนก็ตายไปแล้ว รักษาร่างกายไม่ให้เน่าเปื่อยจะมีประโยชน์อันใด

ถึงอย่างไรข้าก็ไม่สนใจเขาหรอก

•

แนะนำตัวละคร

* เจียวเจา

ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา นางพยายามใช้ชีวิตในร่างใหม่นี้ให้ดี ทั้งยังหาทางช่วยเจียวโมผู้เป็นพี่ชาย และพยายามหาที่ยืนในหมู่สตรี จะได้ไม่ต้องแต่งงานเข้าตระกูลใดตลอดชีวิต

* เซาหมิงยวน

กวนจวินโหว ออกผายไหล่ผึ่งจากการรบทัพจับศึกมานาน ตั้งใจว่าจะไม่แต่งงานใดมาแทนเจียวซือภรรยาผู้ล่วงลับ มีสหายรักอีกสามคนที่สนิทสนมกันมาก ถึงขั้นตายแทนกันได้

* สุธยินผู้เฒ่าเต็ง

สุทธยินผู้เฒ่าแห่งจวนตะวันตกของสกุลหลี่ เป็นท่านย่าของหลี่เจา มักโดนสุทธยินผู้เฒ่าเจียงแห่งจวนตะวันออกกดขี่ ทว่าความจริงนางเป็นคนมีความคิดความอ่านดี ผูกพันรักใคร่หลานๆ ด้วยใจจริง

* หลี่กวงเหวิน

นายท่านใหญ่แห่งจวนตะวันตก บิดาของหลี่เจา มีตำแหน่งขุนนางเป็นอารัก্ষ์เล็ก ๆ ผู้หนึ่ง ชื่นชอบการเดินทางมากมาย ไม่ค่อยจริงจังกับเส้นทางขุนนางมากนัก

* เหลือซือ

นายหญิงแห่งจวนตะวันตก มารดาของหลี่เจา บ้านเดิมมีฐานะร่ำรวย รักใคร่บุตรสาวยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก พร้อมปกป้องบุตรสาวจากทุกสิ่ง

166

ควันดีขาวลอยอวลขึ้นจากน้ำชาที่หกกระจายเต็มพื้นระลอกหนึ่ง
 เฉียวเจาองโหวหยางเว่ยอวี่พลางปลั่งเสียงกล่าวคำหนึ่ง "ยาเบื่อหนู?"
 โหวหยางเว่ยอวี่ชักสีหน้าทันควัน "ท่าน..."

เฉียวเจาก้มลงเก็บถ้วยน้ำชาขึ้น ก่อนจะตวัดข้อมือโยนมันลงทะเลสาบ
 ที่ขุดขึ้นไม่ไกลนัก

เสียงของตกน้ำทำให้นกน้ำที่จับหลบอยู่ตกใจตื่นรีบกระพือปีกบินหนีไป
 ขนนกหลายเส้นหลุดร่วงลอยคว้างอยู่เหนือผิวน้ำที่กระเพื่อมออกไปเป็นวงๆ
 "คุณหนูโหวหยาง น้ำชานี้จะเตรียมให้คุณหนูหลั่นกระมัง"

"ท่านเห็นแล้วหรือ" หลักฐานวางยาพิษโดนเฉียวเจาทำลายทิ้งไป
 โหวหยางเว่ยอวี่หาได้รู้สึกซาบซึ้งใจแต่อย่างใด นางกลับทำหน้ามึนตึ๊ง
 "คุณหนูหลี่ซาน ไยท่านต้องยุ่งไม่เข้าเรื่องด้วย"

เฉียวเจาจะพริบตาพริบๆ

โอรหยาเงาเวอวี่สืบทำขึ้นหน้าก้าวหนึ่งพลางถามไล่เสียง "หรือท่านเห็นว่าหลันซีหนงเป็นหลานสาวของหลันชานและบุตรสาวของหลันชงเจวียนเลยคิดจะประจบประแจงนาง"

พอเห็นเฉียวเจาไม่พูดไม่จา นางยิ่งฉุนเฉียวมากขึ้น กัดริมฝีปากกล่าวต่อ "ท่านรู้หรือไม่ว่าปู่และบิดาของนางกระทำเรื่องชั่วร้ายมามากมายเท่าไร หลันชานปรักปรำใส่ร้ายขุนนางสุจริตว่าฉ้อราษฎร์บังหลวง ฝ่าฝืนอาญาบ้านเมืองได้โดยไร้ความเมตตาปรานีแม้แต่่น้อยนิด หลันชงเจวียนก็ยิ่งเจ้าเล่ห์อำมหิต ท่านพ่อข้าเคยพูดว่าอุบายต่ำช้าให้ร้ายขุนนางสุจริตของหลันชานพวกนั้น เขาแทบจะเป็นคนต้นคิดทั้งสิ้น! วันนี้อย่างจะวางยาพิษสังหารหลันซีหนง เหตุใดท่านต้องเข้ามาขวางด้วย"

"คงจะเป็นเพราะได้นิสัยชอบยุ่งไม่เข้าเรื่องจากบิดาของข้ากระมัง" เฉียวเจาพูดเอื่อยๆ ไม่ใส่ใจน้ำเสียงฉุนเฉียวของอีกฝ่ายสักนิด

โอรหยาเงาเวอวี่นั้งขึงไป ทำท่าก้าวร้าวคุกคามพลันอ่อนลงกะทันหัน เรื่องที่บิดาของคุนหนูลีชานได้เถียงทวงความชอบธรรมกับองค์รัชชีจินหลินเพื่อรักษาเกียรติยศอันน้อยนิดให้ท่านพ่อของนางในสายตาของคนอื่นจะมีใช้อย่างไม่เข้าเรื่องหรือ

เด็กสาวมิใช่คนที่ไม่รู้ดีชั่ว วันนี้นางตัดสินใจวางยาพิษสังหารหลันซีหนงก็เตรียมใจแต่แรกว่าต้องตายอย่างแน่นอน แต่ที่จริงคุนหนูลีชานหยิบถ้วยน้ำชาพิษไปเพื่อช่วยนาง ตอนนี้อย่างตอบกลับนางด้วยถ้อยคำนี้ทำให้นางจนวนจาแล้วจริงๆ

โอรหยาเงาเวอวี่ยกมือลูบดวงตา หำมน้ำตามิให้ไหลลงมา

นางร้องไห้ไม่ได้ ตั้งแต่วันที่ท่านพ่อถูกองค์รัชชีจินหลินจับตัวไป นางก็ร้องไห้มากพอแล้ว

"คุณหนูหลีซาน ข้ารู้ว่าท่านปรารถนาดี แต่ข้าหวังว่าท่านจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในวันนี้ ข้าปลงใจแน่วแน่แล้ว วันนี้จะไม่ปล่อยให้หลานซีหนงมีชีวิตรอดกลับไปเป็นแน่ ถ้าท่านจะขัดขวางอีกก็เท่ากับส่งเสริมคนเลวก่อกรรมทำชั่ว!"

สีหน้าของเฉียวเจาสงบนิ่งดุจเดิม นางส่งยิ้มให้อีกฝ่ายพร้อมเอ่ย "คุณหนูโอวหยาง ความจริงข้าไม่มีใครเข้าใจเท่าใดนัก อยากขอคำชี้แนะสักหน่อย"

"ว่ามาสิ" ความรู้สึกในใจของโอวหยางเว่ยอวี่ที่มีต่อเฉียวเจานั้น สลับซับซ้อนมาก

เพราะหลีกวงเหวินย่นมือช่วยบิดาของนาง ยังมีการแสดงความสามารถอันล้ำเลิศน่าทึ่งของเฉียวเจาก่อนหน้านี้ รวมถึงเรื่องที่อีกฝ่ายหยิบนำชาพิษไปส่งผลให้นางรู้สึกเชื่อถือเฉียวเจาอยู่ลึกๆ เพิ่มขึ้นตามสัญชาตญาณ ซึ่งนางเองก็ยังไม่รู้ตัว

"เมื่อครู่นี้คุณหนูโอวหยางพูดถึงความชั่วร้ายต่างๆ นานาของสมุหราชเลขาธิการหลันชานกับบุตรชายของเขาหลันชงเฉวียน ทว่าเรื่องพวกนี้เกี่ยวอันใดกับหลานซีหนงหรือ"

"จะไม่เกี่ยวกันได้อย่างไร ถ้าหลานซีหนงไม่ใช่หลานสาวของสมุหราชเลขาธิการ อาศัยอะไรถึงได้เสวยสุขถูกห้อมล้อมไปด้วยพวกพ้องบริวารมากมาย ในเมื่อนางได้รับเกียรติยศบารมีจากปู่และบิดา จะไม่สมควรแบกรับผลลัพธ์เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้หรือ ที่แท้คุณหนูหลีซานเป็นคนใจดีพรั่าเพรื่อเช่นนี้เอง"

"หาใช่เป็นความใจดีพรั่าเพรื่อไม่ ข้าเพียงรู้สึกว่าคุณหนูโอวหยางให้ความสำคัญผิด ต่อให้วันนี้ท่านวางยาพิษสังหารหลานซีหนง จะเกิด

ประโยชน์อะไรต่อเรื่องของบิดาท่านได้หรือ"

โอวหยางเว่ยอวี่จึงเงยหน้าขึ้นตอบคำถามนี้ นางกัตรีมีผีปากกล่าวตอบ "อย่างน้อยทำให้หลานชานกับบุตรชายได้รู้ซึ่งว่าความเจ็บปวดของการสูญเสียคนในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง"

เฉียวเจาหัวร้องเบาๆ

"นี่มีอันใดน่าขัน"

แม่นางเฉียวฟังดังนั้นถึงด้วยท่าทางเอื่อยเฉื่อยพลางเอ่ยเสียงเรียบ "ข้าได้ยินว่าสมุหราชเลขาธิการหลานชานกับภรรยารักใคร่กันลึกซึ้ง เขาไม่รับอนุญาตนางบำเรอและให้กำเนิดบุตรชายคนเดียวคือหลานชงเฉวียน ทว่าหลานชงเฉวียนกลับต่างจากบิดาไปไกลคนละโยชน์ มีอนุนางบำเรอนับไม่ถ้วนและมีบุตรชายบุตรสาวมากมาย แม้หลานซีหนิงจะเป็นบุตรสาวสายเลือดภรรยาเอกเพียงคนเดียว แต่สำหรับเขาแล้ว เกรงว่าคงมิได้มีความสลักสำคัญดังเช่นที่คุณหนูโอวหยางคิดจริงๆ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ไม่อาจเทียบได้กับน้ำหนักรักของบิดาท่านในใจของท่านแม้สักเศษเสี้ยว คุณหนูโอวหยางเป็นคนฉลาด ลองตรองดูว่าการค้าขายเช่นนี้คุ้มค่าหรือไม่"

โอวหยางเว่ยอวี่จึงเงยหน้าขึ้นโดยสิ้นเชิง

"เหนือสิ่งอื่นใด เรื่องของบิดาท่านยังไม่ได้ตัดสินชี้ขาด คุณหนูโอวหยางก็ลงมือกับหลานซีหนิง ไหนเลยจะรู้ว่าสมุหราชเลขาธิการกับบุตรชายจะอ้างเหตุนี้จัดการบิดาท่านอย่างเหี้ยมโหดขึ้นไปอีกชั้นหรือไม่"

โอวหยางเว่ยอวี่สะดุ้งเฮือก

เฉียวเจาทอดสายตาไปทางศาลา ดวงตาทอแววลึกล้ำ "คุณหนูโอวหยางบอกว่าข้ายังไม่เข้าเรื่อง คำกล่าวนี้นี้ไม่ผิด ข้าทนต์ุเด็กสาวในวัยแรกแย้มงามสะพรั่งผู้หนึ่งจบชีวิตลงอย่างนี้ไม่ได้จริงๆ คนผู้นั้นมิใช่แค่หลานซีหนิง

ยังมีท่านด้วย คุณหนูโอวหยาง"

นางเคยตายแล้วฟื้นคืนชีพอีกครั้ง ถึงยังรู้ว่าชีวิตล้ำค่าเพียงใด
มิใช่ว่าคนจะตายไม่ได้ ทว่าต้องตายอย่างมีคุณค่า ถึงโอวหยางเว่ยอวี่
วางยาพิษสังหารหลันซีหนิงได้แล้วจะมีความหมายใดเล่า

อย่างมากหลันชานกับบุตรชายคงเศร้าโศกเสียใจบ้าง ต่อจากนั้น
คนที่ให้ร้ายขุนนางสุจิดก็ยังคงให้ร้ายขุนนางสุจิดอีก คนต้นคิดอุบายโหดชั่ว
ก็ยังคงออกอุบายโหดชั่วต่อไป ส่วนราคาที่ต้องจ่ายในคราวนี้มีเพียงชีวิตของ
เด็กสาวสองคนรวมกับเด็กสาวกลุ่มหนึ่งที่ต้องพบกับความเดือดร้อน

"แล้ว...แล้วถ้าพวกเขาทำให้ท่านพ่อฆ่าตายแล้ว ข้าขอยอมตายดีกว่า
ปล่อยให้คนที่ให้ร้ายท่านพ่อข้ายังคงลอยนวลต่อไป" โอวหยางเว่ยอวี่พูดพึมพำ

ที่แรกนางตกลงปลงใจพลีชีพวางยาพิษสังหารหลันซีหนิง ครั้นได้ยิน
ถ้อยคำของเฉียวเจา จู่ๆ นางก็สับสนว่ารุ่นใจขึ้นมา

นางเอาชีวิตหนึ่งแลกชีวิตหนึ่ง กลับปราศจากความหมายสักนิด
ดังที่คุณหนูหลันชานพูดจริงๆ หรือ

เฉียวเจามองโอวหยางเว่ยอวี่นิ่งๆ พลังกล่าวทอดถอนใจ "ถ้าไม่กลัว
แม้แต่ความตาย เช่นนั้นก็ยิ่งต้องพยายามมีชีวิตอยู่เพื่อคิดให้ดีๆ ว่าสมควร
ทำเช่นไรกันแน่จึงจะมีคุณค่า มิใช่เอาชีวิตมาทิ้งไว้ในสวนที่เต็มไปด้วย
สิ่งสวยงามแห่งนี้ด้วยความหุนหันพลันแล่นชั่ววูบ"

โอวหยางเว่ยอวี่นิ่งเงียบไป

"เรื่องที่แต่ละคนต้องการทำ ผู้อื่นเพียงยับยั้งได้ชั่วครู่ช่วยยาม ไม่อาจ
ยับยั้งไปได้ชั่วชีวิต คุณหนูโอวหยางไต่ร่ตรองให้ละเอียดเถิด ข้าขอกลับไป
ก่อน"

เฉียวเจากล่าวคำนี้ทิ้งท้ายไว้แล้วก้าวขาเดินไปทางศาลา แต่เดินไป

ไม่กี่ก้าวก็เหลียวกลับมา "จริงสิ คุณหนูเจียงที่อีกประเดี๋ยวจะทดสอบข้าผู้นั้น คุณหนูโอวหยางคุ้นเคยกับนางหรือไม่"

โอวหยางเว่ยอวี่งงกันไป เมื่อตั้งสติได้อีกครา เด็กสาวที่ยังไม่เข้าเรื่อง ผู้นั้นก็เดินเอ้อระเหยไปไกลแล้ว

เฉียวเจาเพิ่งย่างเท้าเข้าไปในศาลา ตู้เพยเสวี่ยก็มุ่นคิ้วกล่าวขึ้นว่า "คุณหนูหลี่ซาน ท่านหายไปไหนมา เมื่อครูนี้นหาท่านไม่พบ ข้าเลยส่งคนไปตามหาท่านแล้ว"

"ไปห้องเวจเสร็จ จากนั้นก็เดินเล่นตามสบาย"

"อ้อ เช่นนั้นไฉนไม่บอกกล่าวกันสักคำเล่า" ตู้เพยเสวี่ยต่อว่าต่อขาน เฉียวเจาถามด้วยสีหน้าจริงจัง "ไปห้องเวจก็ต้องรายงานด้วยหรือ"

"ท่าน..." ตู้เพยเสวี่ยโดนตอกกลับก็กระอักกระอ่วนใจสุดจะกล่าว หลันซีหนิงเห็นเช่นนั้นจึงส่งเสียงตัดบท "เออละ คุณหนูหลี่ซาน ในเมื่อท่านกลับมาแล้วก็เฉลยคำโคลงวรรคหลังเถอะ"

"หือ?"

ตู้เพยเสวี่ยกระแอมกระไอก่อนเอ่ยขึ้น "เรื่องเป็นอย่างนี้ ทั้งสองฝ่าย ล้วนคิดคำโคลงวรรคหลังไม่ออกจึงถือว่าเสมอกัน ก็เลยรอท่านเฉลยคำโคลงวรรคหลังนะสิ"

เมื่อเห็นทุกคนจ้องตาโต เฉียวเจาถึงได้อ้าปากพูด "คำโคลงคู่บทนี้ ข้ามีวรรคหลังอยู่ประโยคหนึ่ง แต่ไม่นับว่าดี..."

"พูดมากอยู่ได้ ให้ท่านเฉลย ท่านก็เฉลยเป็นพอ" หลันซีหนิงกล่าวเสียงมีนตึง

แม่นางเฉียวกระตุกมุขปาก นึกในใจว่า คุณหนูผู้นี้กระทำได้น่าชื่น ดีแท้ รู้แบบนี้ น่าจะปล่อยให้คุณหนูโอวหยางจัดการเสีย

"วรรณกรรมคือ 'เฝ้ามองฟ้า ฟ้าแลตะวันตก วันวันเฝ้าแลฟ้ามองตะวันตก' "
 เจียวเจาหวาดสายตาผ่านเด็กสาวแต่ละคนไปช้าๆ สุดท้ายหยุดที่ใบหน้า
 ของตู้เฟยเสวี่พร้อมกับพูดอย่างขัดถ้อยขัดคำ "ข้าต่อคำโคลงวรรณกรรมหลังว่า
 'วอนคนยาก ยากวิงวอนคน คนทุกคนเดือดร้อนยากวิงวอนใคร' "

167

"โคลงดี!" ไควจื่อไม่ลูกพรวดขึ้นยืน พอเห็นทุกคนพากันมองมา นางก็หน้าแดงด้วยความอายจึงนั่งลงตามเดิม

"เป็นคำโคลงที่ดีจริงๆ" สวีจิงหงตบมือเบาๆ

หลันซีหนงคลี่ยิ้มกะทันหัน นางเอ่ยถามตู้เฟยเสวี่ "คุณหนูดูเห็นว่าโคลงวรรคหลังนี้เป็นอย่างไร"

ตู้เฟยเสวี่ยยังคิดถึงความนัยลึกลับที่เฉียวเจาเมองนางพลางเอื้อนเอ่ยคำโคลงไม่ออก มาตราว่าไม่อยากเติมบุปผาบนผ้าดินเผาให้อีกฝ่าย แต่ต่อหน้าผู้คนมากมายนางจะกลับขาเป็นดำก็ทำไม่ได้ จึงพูดด้วยรอยยิ้มฝืดเฟื่อน "คำโคลงที่คุณหนูหลีซานคิดออกมายอดเยี่ยมไม่เป็นสองรองใครจริงๆ"

"นั่นสิ จุดสำคัญคือตอบทได้ดี 'วอนคนยาก ยากวิงวอนคน คนทุกคนเดือดร้อนยากวิงวอนใคร' " หลันซีหนงพูดทวนคำโคลงวรรคหลังอย่างซ้ำๆ

พลางไล่สายตาผ่านทุกคนแล้วกลับมาที่ใบหน้าของตู้เพยเสวี่ พร้อมกล่าวด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "คุณหนูตัวว่าถูกหรือไม่"

คนที่หันขึ้นทูลคุณเป็นที่สุดคือคนจำพวกอย่างตู้เพยเสวี่ เมื่อครูนางหาเรื่องสองพี่น้องสกุลหลี่ก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ตู้เพยเสวี่เป็นเจ้าภาพงานสังสรรค์ครั้งนี้ ทั้งยังเป็นญาติพี่น้องของคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ เห็นญาติผู้ใหญ่ได้รับความอับอายกลับนั่งเฉยดูตาย เป็นการกระทำที่ชวนให้รู้สึกเหยียดหยาม

สตรีทุกคนในที่นั้นล้วนเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง เมื่อหลั่นซีหนงกระดุนเตือนขึ้นเช่นนั้นก็พากันอุกคิดได้ บันดาลให้สายตาที่มองไปทางตู้เพยเสวี่แผ่รอยเหยียดหยาม

แน่นอนว่าตู้เพยเสวี่ก็คิดตามทันแล้ว นางหน้าแดงกำหันทบไปมองเฉียวเจา อยากรจะถามไล่เลียงอีกฝ่าย แต่ไล่เลียงในสถานการณ์เช่นนี้จะยิ่งขายหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย นางต้องลอบขบฟันกรอดๆ ถึงข่มความขุ่นข้องคับใจนี้ไว้ได้

เด็กสาวคนอื่นๆ ต่างหันไปมองเฉียวเจาโดยไม่รู้ตัว พอเห็นสีหน้านางสงบนิ่งเรียบเฉยแล้วต่างก็ลอบอัศจรรย์ใจ

คุณหนูสามสกุลหลี่ผู้นี้มีความสามารถล้ำเลิศน่าทึ่งโดยแท้ ตอนแรกก็เอาตัวรอดจากการกลั่นแกล้งของหลั่นซีหนงได้อย่างสวยงามหมดจด ตอนหลังยังฉวยโอกาสคิดคำโคลงคู่เหยียบย่ำตู้เพยเสวี่ได้อีก

หากที่น่าสรรเสริญที่สุดคือคุณหนูหลี่ซานมิได้ยกเรื่องที่ตู้เพยเสวี่ขัดขวางไม่ให้นางเข้ามาตรงหน้าประตูใหญ่มาวิพากษ์วิจารณ์ แต่ถากถางตู้เพยเสวี่เป็นนัยๆ ที่เห็นญาติผู้ใหญ่ที่ถูกลดทอนกลับนั่งเฉยดูตาย การตอบโต้เจกนี้ทำไฉนดังมาอย่างที่เราคาดไม่ถึงจริงฯ ซ้ำยังอาศัยเรื่องสุนทรีย์ เช่นการคำต่อโคลงคู่นี้อีก ก็ยังทำให้คนอื่นๆ ได้แต่เลื่อมใสศรัทธา

ดวงตาของสวี่จิ้งหงทอประกายวูบหนึ่ง นางกวาดตามองหูลีเจี้ยว ที่เสียบขี้นมผิดสามัญโดยไม่ส่อพิรุณแล้วบังเกิดความสนใจใคร่รู้อยู่หลายส่วน อย่างหาได้ยาก

พวกนางต่างเป็นคุณหนูในแวดวงของขุนนางฝ่ายบุ๋น มาตราว่าสวี่จิ้งหง กับพี่น้องสกุลหลี่ไม่ใกล้ชิดคุ้นเคยกัน แต่พอมีภาพของพวกนางติดอยู่ในหัว บ้าง กระนั้นภาพในความทรงจำนั้นก็มีบางอย่างน่าขบคิดเสียแล้ว

ด้วยคราใดที่เอ่ยถึงคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ หัวสมองนางจะนึกถึง เด็กสาวจิตใจดีที่กำพร้ามารดาแต่วัยเยาว์จวนต้องตกอยู่ในภาวะลำบากคนนี้ ไปโดยปริยาย ขณะที่เอ่ยถึงคุณหนูสามสกุลหลี่ กลับปรากฏภาพคนที่ เย็นยอผู้สูงศักดิ์เหยียบย่ำคนต่ำต้อย และหยาบคายไร้มารยาทขึ้นมาทันที

สวี่จิ้งหงกระตุกมูปาก ดูจากชั้นเชิงและความสามารถชั้นนี้ของคุณหนูหลี่ซาน กลับมีเสียงโจษขานแพร่ออกมาเช่นนี้ได้ อืม เห็นทีว่าคงเห็นคุณหนูใหญ่ไม่มีมารดาแต่เด็กถึงได้โอนอ่อนให้พี่สาวกระมัง ไม่เช่นนั้นนางก็คิดหาคำอธิบายที่สมเหตุสมผลอย่างอื่นไม่ออกแล้วจริงๆ

สวี่จิ้งหงชายตามองเจี้ยวเจาซึ่งกลายเป็นจุดสำคัญของคนแล้วแวบหนึ่ง นางหลุบตาลงแล้วอมยิ้ม

คุณหนูสามสกุลหลี่ผู้นี้เป็นคนที่น่าสนใจจริงๆ

เจี้ยวเจาถูกจุดให้นั่งลง จากนั้นการประชันต่อคำโคลงคู่ก็ดำเนินต่อไปภายในศาลาตรีภพขึ้นอีกคำรบหนึ่ง

โอวหยางเว่ยอวี่ซึ่งกลับมาถึงศาลาเสียบๆ ตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้ นางยืนหลบมุมอยู่พลางขบคิดความหมายของคำโคลงวรรคหลังของเจี้ยวเจา หนแล้วหนเล่าอยู่ในใจ

'วอนคนยาก ยากวิงวอนคน คนทุกคนเดือดร้อนยากวิงวอนใคร'

คำโคลงนี้มีได้หมายถึงสถานการณ์ของข้าในเพลานี้หรือ!

โหวหยางเวยอวี่ก็เคยเป็นหนึ่งในหมู่สตรีสูงศักดิ์เหล่านี้ ร่ายกลอนแต่งคำโคลง ดัดพินแปซลู่ มีชีวิตที่สุขสราญบานใจปานใด เรื่องที่กลัดกลุ้มมากที่สุดไม่มีอะไรนอกจากวันนี้กินอาหารเผ็ดมากเกินไป พรุ่งนี้จะมีตุ่มสิวผุดขึ้นบนหน้าผาก

แต่เพียงชั่วข้ามราตรี ชีวิตของนางก็พลิกกลับตาลปัตร ญาติสนิทมิตรสหายที่ไปมาหาสู่กับครอบครัวนางบ่อยๆ ล้วนหายหน้าไปไม่เห็นแววทุกคนในเรื่องคิดหาทุกวิธีการก็คลำทางไปไม่ถึงธงนี้ประตูทององครักษ์จินหลิน แม้แต่ตอนนี้ท่านพ่อเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ยังไม่ล่วงรู้

สุดท้ายนางคิดได้เพียงว่าจะกอดคอตายไปกับหั่นซีหนิง ทำให้ขุนนางโหดหั่นซานกับบุตรชายต้องเจ็บปวดก็เท่านั้น

ทว่าคุณหนูหลี่ซานกลับบอกว่าถึงนางจะเอาชีวิตตนเองเข้าแลกเพื่อทำเช่นนี้ จริงๆ แล้วสำหรับคนพวกนั้นเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ ไม่ทำให้พวกเขาสะดุ้งสะเทือนได้เลย

นางทำใจยอมรับไม่ได้จริงๆ!

โหวหยางเวยอวี่มองเฉียวเจาอย่างเหม่อลอย นางรำพึงในใจ หากข้าฉลาดอย่างคุณหนูหลี่ซานก็คงดี จะต้องคิดหาหนทางได้แน่นอน

พอคิดถึงตรงนี้ โหวหยางเวยอวี่จุกใจขึ้นได้

จริงสิ คุณหนูหลี่ซานพูดเตือนข้าก่อนแยกกันว่าคุ้นเคยกับเจียงซือหว่านหรือไม่...

โหวหยางเวยอวี่เบนสายตาไปทางนางโดยไม่รู้ตัว

วันนี้เจียงซือหว่านสวมกระโปรงผ้าแพรลายนกยูงสีแดงเข้ม นางมิได้ร่วมวงประชันต่อคำโคลงคู่ แต่นั่งอยู่บนม้านั่งหินไม่ไกลนัก เพ้าคาง

มองไปที่ไกลๆ ด้วยท่าทางเฉื่อยชาอย่างเบื่อหน่ายเหลือแสน

นางเป็นบุตรสาวโทนของเจียงถึงผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน ได้ยินว่าผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลินผู้ที่ใครได้ยินชื่อเป็นต้องขวัญหนีดีฝ่อ ผู้นั้นรักและตามใจบุตรสาวผู้นี้ทุกอย่าง นางอยากได้ดวงจันทร์มีกลิ่น คว่าดวงดาวลงมาให้ ด้วยเหตุนี้เจียงซื้อห่อจนถึงได้มีฐานะเทียบเคียงกับ องค์หญิงเลยที่เดียว

โอวหยางเว่ยอวี่ลอบกำมือเป็นหมัดแน่น นางต้องหาโอกาสลองขอร้อง เจียงซื้อห่อให้คุณ

คุณหนูหลี่ซานพูดเตือนสตินางได้ถูกต้อง แทนที่จะเอาชีวิตเข้าแลก อย่างสูญเปล่า ซ้ำยังผลักดันให้คนทั้งตระกูลต้องตกอยู่ในภาวะล่อแหลมยิ่งขึ้น มีผู้ยอมลดศักดิ์ศรีขอร้องบุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน ไม่แน่ว่ายังสอบถามถึงสถานการณ์ของท่านพ่อได้

ขณะนางคิดคำนึงอยู่เช่นนั้น มีฝ่ามือข้างหนึ่งวางทาบบนมือนางกะทันหัน

"เว่ยอวี่ เจ้าคิดอะไรอยู่หรือ" ที่แท้เป็นไคว่จื่อโมซึ่งออกจากวงประชัน คำโคลงคู่มาอยู่ข้างกายนางตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้

โอวหยางเว่ยอวี่ถึงความคิดคืบมา นางแลมองสหายรักพร้อมกับ เผยรอยยิ้มจากใจจริงเป็นครั้งแรกในช่วงที่ผ่านมา พลางเอ่ยตอบเสียงเบา "ไม่ได้คิดอะไร แค่รู้สึกว่าคุณหนูหลี่ซานไม่เพียงฉลาดเจ้าปัญญา ยามคนในครอบครัวถูกคนที่มิศักดิ์ฐานะสูงกว่านางสบประมาทก็ยังตอบได้ ได้อย่างไม่โอหังไม่เจียมตน เป็นคนที่ควรคู่แก่การคบหาเป็นมิตร พี่จื่อโม ท่านพ่อข้าก่อเรื่องขึ้น วันหน้าเป็นเรื่องยากมากที่ตระกูลของข้าจะปักหลัก ยืนอยู่ในเมืองหลวง หลังจากนั้นพวกเราอยากพบหน้ากันเกรงว่าคงจะลำบาก

แล้ว ท่านพยายามผูกไมตรีกับคุณหนูหลีซานไว้เถอะ เป็นสหายกับคนเช่นนี้
ไม่มีวันเสียเปรียบ"

โค่วจื่อไม่กุมมือนางแน่น "พวกนั้นล้วนเป็นเรื่องในภายภาคหน้า
ตอนนี้ข้าเป็นห่วงเจ้า..."

"ข้าไม่เป็นไร ข้าคิดตกแล้ว" สายตาของโอรสหยางเว่ยอวี้จับจ้อง
มองตามเจียงซือหว่านอยู่ พลันเห็นนางลุกขึ้นเดินไปทางกลุ่มเด็กสาว

"พวกท่านรู้ผลแพ้ชนะหรือยัง" เจียงซือหว่านได้ถามอย่างหงุดหงิด นาง
รำคาญพวกโคลงฉันทักพ่ายกลอนเป็นที่สุด เป็นเรื่องของพวกที่กินอิ่มแล้ว
ไม่มีอะไรทำโดยแท้

"มีอะไรหรือ" หลันซีหนิงเลิกคิ้วเอ่ยถาม

เจียงซือหว่านหมุนคลึงหยกพกที่เหน็บไว้ตรงเอวเล่นพลางกล่าวด้วย
รอยยิ้มละไม "ข้าคิดหัวข้อที่จะทดสอบคุณหนูหลีซานออกแล้ว แต่พวกท่าน
ทางนี้ยึดตายดไม่จบไม่สิ้นเสียที ข้ารอจนเบื่อจะแะอยู่แล้ว"

ได้ยินคำกล่าวนี้ มีคนไม่น้อยลอบไม่ชอบใจเป็นอันมาก

ทั้งที่เป็นเรื่องสนุกสนานกลับบอกว่าน่าเบื่อ เห็นได้ว่าเป็น
คนหยาบกระด้างผู้หนึ่ง แต่นางเป็นบุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์
จินหลิน ทุกคนถึงไม่กล้าล่วงเกินเท่านั้นเอง

"จบแล้ว คุณหนูเจียงเริ่มเลยเถอะ" หลันซีหนิงโบกพัดไปมาพร้อมกล่าว
เสียงเอื่อยๆ

หลังเฉียวเจาแสดงฝีมือแต่งคำโคลงคู่อันยอดเยี่ยมไว้ก่อน ต่อจากนั้น
ก็ไม่มีอันใดน่าสนใจแล้ว เทียบกับต่อคำโคลงคู่ต่อไป นางตั้งตารอดูว่า
เจียงซือหว่านจะเล่นงานคนเช่นไรดีกว่า

ตู้เพยเสวี่ลืมเลือนความอับอายก่อนหน้านี้ไปโดยพลัน นาง

เหยียดมุมปากขึ้นเล็กน้อย "คุณหนูเจียงต้องการให้ข้าเตรียมสิ่งใดหรือไม่"

นางตั้งใจแก้ตัวอักษรบนไม้เท้าห้ำหั่นเป็นคำว่า 'เจียง' ทั้งหมดก็เพื่อ
รอเสี้ยวเวลานี้นั่นเอง

168

เจียงซือหว่านมาจากตระกูลที่ทรงอำนาจบารมี เป็นคนเจ้าเล่ห์
แสนกลและมีนิสัยประหลาดผิดแผกจากผู้อื่น ในกาลก่อนนางเคยทำให้
ผู้เข้าร่วมชุมนุมคนใหม่ต้องร้องไห้มิใช่คนสองคนแล้ว

เดิมที่ตั๋ฝยเสวี่ตั้งใจเตรียมกระบอกล้อมตัวห้าสี่ไว้เพื่อกลั่นแกล้งคน
ตอนการละเล่นวงสุรา คิดไม่ถึงว่าจะได้ใช้กับผู้เข้าร่วมชุมนุมคนใหม่อย่าง
หลี่เจา เห็นได้ว่ากระทั้งสวรรค์ยังทนดูความผยองพองชนของอีกฝ่ายไม่ได้
ถึงประทานโอกาสให้นางสั่งสอนสักหน่อย

ตั๋ฝยเสวี่เริ่มตั้งตารอคอยอย่างสุดจะเบรียบ ด้วยไม่รู้ว่าเจียงซือหว่าน
จะตั้งหัวข้ออะไร

"คุณหนูตั๋ จวนท่านมีลานฝึกยุทธ์กระบี่" เจียงซือหว่านเอ่ยถาม
ตั๋ฝยเสวี่อึ้งไปก่อนจะพยักหน้าทันที "มีสิ"

จวนกู่ซางป้อสร้างรากฐานของตระกูลมาจากคุณงามความชอบ

ทางด้านการทหาร มาตราว่าสืบทอดต่อกันมาจนบัดนี้แม้จะไม่มีลูกหลานเข้าสู่สมรภูมิอีก แต่ยังเก็บรักษาลานฝึกยุทธ์ไว้เรื่อยมา การที่นางข้าของทักชะการขึ้นมาได้ต้องยกความดีความชอบให้ลานฝึกยุทธ์ในจวนอย่างขาดเสียมิได้

"มีก็ดี" สายตาของเจียงซือห่านจับจ้องที่ตัวเฉียวเจา นางอมยิ้มมุมปากพลางพูด "เมื่อครูนี้นี้ข้าได้เปิดหูเปิดตาเกี่ยวกับปฏิภาณไหวพริบของคุณหนูหลีซานแล้ว อีกทั้งเคยได้ยินว่าตัวอักษรของท่านก็ยอดเยี่ยมดีเลิศ ทว่าเรื่องเหล่านี้ข้าล้วนไม่เข้าใจ เป็นธรรมดาที่จะทดสอบท่านในเชิงนี้ไม่ได้ ฉะนั้นวันนี้หัวข้อที่ข้าจะทดสอบคุณหนูหลีซานก็คือ..."

นางหยุดเว้นจังหวะแล้วเปล่งเสียงพูดคำสองคำซ้ำๆ "ความกล้า"

ความกล้า?

หัวข้อนี้แปลกใหม่จริงๆ คุณหนูเจียงจะทดสอบความกล้าของคุณหนูหลีซานอย่างไรนะ

ทุกคนมองหน้ากันไปมาพร้อมกับความสนใจใคร่รู้ที่ทบพีขึ้น

"คุณหนูตู้เชิญนำทางเถอะ พวกเราไปถึงลานฝึกยุทธ์แล้วค่อยว่ากันอีกที"

ตู้เฟยเสวี่ยสองจิตสองใจเล็กน้อย ด้วยเพราะจะต้องรับขับสู้แขกสตรีสูงศักดิ์ สวนดอกไม้แห่งนี้ถูกจัดเตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้ากันคนอื่นออกไปจนหมดเหลือไว้แค่สาวใช้รินน้ำชาไม่กี่คน วันนี้มีต้องอยู่ถึงว่าจะมีคนทะเล่อทะล่าเข้ามา แม้แต่พวกหญิงคนงานที่ดูแลสวนดอกไม้ล้วนถูกห้ามไม่ให้เข้ามาขวางหูขวางตาพวกคุณหนู พวกพี่ชายของนางก็รู้ว่าทางนี้จัดงานของซุ่มนุมนุชานย่อมต้องหลบเลี่ยงกันเสียงครหา ทว่าทางลานฝึกยุทธ์นั้น นางมิได้เตรียมการไว้เลย

"ว่าอย่างไร คุณหนูตัว" เจียงซือหฺร่านเห็นตุ๊เพยเสวียไม่ขยับกาย นางจึง
ขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่สบอารมณ์

"อ้อ เชิญพี่น้องทั้งหลายตามเข้ามา" ตุ๊เพยเสวียแข็งใจก้าวเท้า
ออกเดินนำหน้าพาทุกคนไปที่ลานฝึกยุทธ์

ตามหลักแล้วในเวลานี้พวกพี่ชายของนางไม่มีทางไปที่ลานฝึกยุทธ์
อันที่จริงต่อให้เจอจะเจอกันก็ไม่ใช่ไร ยุคนี้มีได้เข้มงวดกับสตรีเฉก
สมัยก่อน พบกับบุรุษแปลกหน้าโดยไม่ตั้งใจค่อยหลบไปอีกทางก็เป็นอัน
สิ้นเรื่อง นางแค่ไม่อยากให้คนเห็นหน้าพี่ๆ มากเกินไป...

แต่เมื่อครุ่นนางเพิ่งขายหน้าไป ขึ้นตอນี้บอกบัดอีก วันหน้ายามอยู่กับ
คุณหนูพวกนี้คงวางหน้าไม่สนิทแล้ว

ลานฝึกยุทธ์ตั้งอยู่ไม่ห่างจากสวนดอกไม้มากนัก ระหว่างที่ครุ่นคิด
เรื่องเหล่านี้อยู่ในใจ นางเห็นแต่ไกลว่าลานฝึกยุทธ์ว่างเปล่าไม่มีใครสักคน
ก็อดถอนใจโล่งอกไม่ได้

ค่อยยังชั่ว นางนึกไว้แล้วเชื่อว่าพวกพี่ใหญ่ไม่น่าจะมาที่นี่ในเวลานี้
ด้านข้างลานฝึกยุทธ์เป็นชั้นวางอาวุธนานาชนิดแถวหนึ่ง
เจียงซือหฺร่านวนดูรอบหนึ่งแล้วหยุดยืนตรงกลางลาน หยักยิ้ม
พริ้มพรายกล่าวว่า "ข้านะ ทำตัวสุภาพนุ่มนวลอย่างผู้อื่นไม่เป็นหรอกนะ
อยากจะทดสอบความกล้าก็ต้องเอาจริง"

นางกล่าวจบแล้วมองไปทางเฉียวเจา "คุณหนูหลีซาน ท่านกล้า
หรือไม่"

ใบหน้าของเฉียวเจารู้สึกใดๆ "เชิญบอกมาให้กระจ่างได้เลย"
"คุณหนูหลีซานตรงไปตรงมาดี" เจียงซือหฺร่านเอื้อมมือไปหยิบ
ธนูคันหนึ่งจากบนชั้นวาง ลองนำวสายสองสามทีก่อนจะยกมือพร้อมพูด

"คุณหนูหลีซานวางลูกท้อไว้บนโต๊ะระกับไหลให้ข้าฝึกความแม่นยำ กล้าหรือไม่"

เมื่อถ้อยคำนี้ดังขึ้น ทุกคนสลดมหายใจดังเอือกทันควัน บางคนยังตกใจร้องอุทานขึ้นอย่างควบคุมตนเองไม่อยู่

นัยน์ตาของเจียงซือหว่านทอดประกายระยับ นางกล่าวยิ้มๆ "วางใจได้ พวกเราสามารถใช้ลูกธนูหัวทุ้ได้"

เด็กสาวทั้งหลายฟังแล้วอกสั่นขวัญแขวน

ลูกธนูหัวทุ้ก็ไม่ได้นะ มันพุ่งเข้ามาเร็วถึงเพียงนี้ ถ้ายังถูกดวงตา...

พอคิดไปอย่างนี้ ทุกคนพลันรู้สึกหนังศีรษะชาวาวๆ คนที่ใจเสาะหลังเหวี่ยงโยนอย่างขวัญเสียทันที

"คุณหนูหลีซานกล้าลองดูหรือไม่" เจียงซือหว่านยิ้มกริมพลาญเอ่ยถาม ทำสีหน้าน่ามั่นใจว่าอีกฝ่ายต้องยอมจำนน

ตอนที่ต้องเผชิญกับการกลั่นแกล้งของหลานซีหนิงหลานสาวของสมุหราชเลขาธิการหลานซาน เจียวเจามีท่าทางนิ่งเฉยเอือกเย็นเสมอ แต่เพลานี้สีหน้าของนางกลับเปลี่ยนไปแล้ว

จะบอกว่านางชี้ขลาดใช่หรือไม่ ห้ามได้

ขอแค่เจียงซือหว่านเปลี่ยนวิธีทำดวลเป็นอะไรสักอย่างก็ได้ตามใจชอบ ล้วนไม่อาจทำให้นางลังเลอดใจ แต่เป็นเป้ายิงธนูกลับต่างออกไป

ความเจ็บปวดจากลูกธนูเสียบทะลุอกดอกนั้น ได้หล้านี้ยังมีใครเป็นดังนางที่เคยได้ลิ้มรสของมันแล้วยังมีชีวิตอยู่ได้เล่า

เมื่อก่อนนางไม่ชำนาญทักษะการขี่ม้า เรียนวิชาหมัดมวยก็ไม่สำเร็จ มีเพียงยิงธนูอย่างเดียวที่พออดใครได้ ทว่าตั้งแต่ฟื้นคืนชีพ พอเห็นธนูอีกครั้งก็จะหนาวระเอือกไปทั้งสรรพางค์กายโดยไม่รู้ตัว ไม่อยากเข้าใกล้มัน

แม่สักนิต

เจียวเจามองเด็กสาวที่ยิ้มพรายแล้วถอนใจเบาๆ

คุณหนูเจียงผู้นี้จับจุดอ่อนร้ายแรงของข้าได้โดยไม่ตั้งใจจริงๆ!

แต่ว่า...

เจียวเจาถลอกจากตำเลื่องมองไควจื่อไม่ปราดหนึ่ง นางเคยพูดไว้ว่า
ไม่มีโอกาสก็ต้องสร้างโอกาสพบกับพี่ชายผ่านทางไควจื่อไม่ได้ เช่นนั้น
ยังจะมีโอกาสใดดีไปกว่าตอนนี้เล่า

เจียงซือหว่านสร้างปัญหายากเย็นใหญ่หลวงให้นาง แต่ขณะเดียวกัน
ก็มอบโอกาสที่ดีที่สุดแก่นางด้วย เทียบกับได้พบพี่ชาย อย่างอื่นล้วนไม่สำคัญ
รวมถึงความตายและความกลัวของนาง

"หากคุณหนูหลีซานไม่กล้าทดสอบก็ไม่เป็นอะไร ถึงอย่างไรที่ผ่านมา
ก็ไม่เคยมีใครผ่านบททดสอบที่ข้าคิดขึ้นได้ แต่ยังคงเป็นคนของชุมนุมฟู่ซาน
'ได้ดังเก่า'"

คุณหนูหลายคนในที่นี้ที่โชคไม่ดีเคยสู้ไม่ได้ไม้ตัวตัวอักษร 'เจียง'
มาก่อนพากันหน้าเปลี่ยนสีอย่างหวาดผวามากมาย สายตาที่มองไปทาง
เจียวเจาแฝงความเห็นใจตามประกาศนัยออกเดียวกันเพิ่มขึ้นหลายส่วน

"ได้" ทว่ายามนั้นเองเจียวเจาก็พูดขึ้นอย่างสงบนิ่ง

เด็กสาวคนอื่นไม่นึกไม่ฝันว่าเจียวเจาจะกล้าตอบรับ มีคนไม่น้อย
อุทานเสียงดังด้วยความตกใจ

"น้องหลีซาน รองหัวหน้าชุมนุมตั้งหัวข้อทดสอบชาวชุมนุมคนใหม่
เพียงเพื่อเพิ่มความสุขสรวดีในงานสังสรรค์ มิได้เป็นการบังคับ หากท่าน
ไม่เต็มใจ ก็อย่าฝืนใจตัวเองเลย" ชูลัวอู๋เดินออกมาคล้องแขนนางพลางกล่าว
เสียงขรึม

"ใช่" จูเหียนก็ก้าวออกมาด้วย

เห็นร่องหัวหน้าขมขมสองคนเอ่ยปาก จึงมีคนผสมโรงขึ้นไม่น้อย

หลันซีหนิงเหี้ยมคุมปากลอบคิดคำนึง การประชันต่อบทคำโคลงคู่
ครั้งเดียวกลับทำให้คุณหนูหลีซานผู้นี้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มได้แล้ว
ช่างเป็นโอกาสที่ดีของนางเหลือเกินจริงๆ

ด้านสวีจิงหมองดูอยู่ด้วยสีหน้าเฉยเมยมาโดยตลอด หากในใจ
นึกกังขา ดูจากการกระทำก่อนหน้าของคุณหนูหลีซานไม่คล้ายคนอวดเก่ง
นางทำเช่นนั้นมีความหมายใด หรือจะบอกว่าไม่กล้าล่วงเกินเจียงซือหว่าน
เท่านั้นเอง

"น้องเจา เจ้าอย่าอวดเก่งจะดีกว่า หากเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า ข้าจะ
กลับไปอธิบายกับพวกท่านพ่อท่านแม่อย่างไร" หลีเจียวที่ทำตัวเป็น
อากาศธาตุอยู่นานอ้าปากพูดขึ้น

"พี่เจียวไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าค่ะ ข้าเชื่อมั่นในฝีมือยิ่งยงของคุณหนูเจียง"
เจียวเจาพูดจบแล้วก็ขอบคุณทุกคนที่ห่วงใย จากนั้นก้าวขาเดินไปยืนนั่ง
ตรงกลางลาน พลังบอกเสียงราบเรียบ "คุณหนูเจียง หากท่านเตรียมพร้อม
แล้วก็เริ่มต้นได้เลย"

"คุณหนูตู้ มีลูกธนูหัวทุ้กระมัง" เจียงซือหว่านได้ถาม

"มีสิ" ตู้เพยเสวี่สะกดความตื่นเต้นในใจไว้ หยิบลูกธนูหัวทุ้ส่งให้นาง
ทั้งยังสั่งให้คนหยิบลูกท้อไปวางตรงหน้าเจียวเจาด้วย

นางยื่นมือหยิบลูกท้ออวบๆ สดๆ มาวางบนศีรษะกับสองไหล่
จุดละหนึ่งลูกแล้วได้ยื่นเจียงซือหว่านเอ่ยถาม "คุณหนูหลีซาน ท่าน
พร้อมแล้วใช่หรือไม่"

"พร้อมแล้ว" เจียวเจาสูดลมหายใจลึกๆ เอื้อมหนึ่ง ร่างกายทุกส่วน

เขม้งเกลียว หากสีหน้าไม่เผยอารมณ์ใด

นางเขม้นมองเจี๋ยซื้อหรรษาโก่งคันธนูเล็งตรงมาที่ตน

ชั่วพริบตา นั้น รวากับเจียวจากกลับไปยืนอยู่บนกำแพงเมือง

หนาวเหน็บให้คนเข่นฆ่าสังหารเหมือนผักปลา

ที่แท้มีความกลัวอย่างหนึ่งที่อยู่เหนือการควบคุมของตน

169

ยามที่คนเราตื่นตื่นหนาวดกแล้ว รุ่มาตาจะขยายกว้าง หัวใจเต้นถี่แรง
เหงื่อภาพแตกพลั่กๆ จวบจนเวลานี้แม้นางเฉียวถึงประจักษ์อย่างแท้จริงว่า
นางไม่แตกต่างอันใดกับผู้อื่น สิ่งเดียวที่ทำได้คือพยายามเก็บงำอาการเหล่านี้
ไม่ให้ใครจับได้อย่างสุดกำลัง

ลูกธนูซึ่งเล็งมาที่นางดอกนั้นคล้ายฝ่ามือใหญ่ล่องหนข้างหนึ่ง
บีบคอบางไว้ ทำให้นางอยากวิ่งหนีไปทันทีใจจะขาด

แต่ท้ายที่สุดเฉียวเจายังคงยืนเหยียดแผ่นหลังตรง ชูช่อนความรู้สึก
ทั้งหมดไว้ที่ส่วนลึกในใจ

แม้ว่าวันนี้การเข้าไปใกล้ชิดโค้วจื่อโมจะเริ่มต้นได้ไม่เลว แต่ถ้า
ค่อยเป็นค่อยไปตามขั้นตอนต้องใช้เวลานานเกินไป นางทนรอไม่ไหวแล้ว
เมื่อมีโอกาสอย่างนี้ลอยมา นางจะต้องพยายามคว้าไว้ให้ได้เต็มที่
เพื่อจะพบกับพี่ชายให้ได้เร็วที่สุด

ถึงไม่อาจเผยตัวว่าเป็นน้องสาว เพียงได้ยินเสียงของพี่ชายก็ยังดี
ลูกธนูดอกนั้นลอยพุ่งมาแล้ว เฉี่ยวเจาะลึบตาลงกะทันหัน ในหัวสมอง
ว่างเปล่า

น้ำหนักรบกระหะหายวับไป เมื่อเสียงหวีดร้องของเหล่าเด็กสาวหยุดลง
รอบด้านก็เงียบกริบ

แพขนตาของเฉี่ยวเจาะกระพือถี่ๆ ก่อนนางจะลืมตาขึ้น
ลูกท้อหล่นลงกลิ้งไปตามพื้น ส่วนลูกธนูนอนสงบนิ่งตกอยู่บนพื้น
เด็กสาวหลายคนยกมือปิดตาไว้ บางคนที่ใจกล้าก็มองดูเฉี่ยวๆ
ชั่วเสี้ยวขณะนั้นความรู้สึกของการรอดชีวิตจากภยันตรายสุดขั้วในกลางอก
เฉี่ยวเจานึกในใจ ทำที่ตอบสนองตามสัญชาตญาณทางกายยากจะ
อาศัยสติควบคุมไว้ได้จริงๆ

เจ้าคนบัดซบเข้าหึงยวน!

นางสบถชื่อของเข้าหึงยวนในใจ รวากับว่าได้สบถออกมาอย่างนี้แล้ว
สาแก่ใจขึ้นบ้าง แต่ไม่รู้ว่าจะสมควรตำเภาว่าอะไรดีกันแน่

"คุณหนูหลี่ซาน ชำยงดอกที่สองแล้วนะ" เจียงซือห่านร้องบอกด้วย
รอยยิ้มหวาน "จะยิงลูกท้อบนไหล่ซ้ายของท่านก่อน ท่านอย่าขยับตัวยุยก
ลูกท้อจะได้ไม่หล่น"

เฉี่ยวเจาตั้งสติ ริมฝีปากขีดขาวยกโค้งขึ้นเล็กน้อย "ได้"

นางไม่กล้าพูดอะไรมาก เพราะเกรงว่าจะเผยความพลาดกลัวย่อออกมา
ต่อหน้าคนอื่น แต่สุดท้ายมีคนชี้ข้างสังเกตและจับตาดูนางเป็นพิเศษมองออก
แล้ว

โอวหยางเว่ยอวีกระซิบพูดกับโค่วจื่อโม่ "พี่จื่อโม่ ท่านรู้สึกหรือไม่ว่า
จริงๆ แล้วคุณหนูหลี่ซานก็กลัวมากเหมือนกัน"

ไคว่จื่อโม่ตั้งสายตากลับมาตอบเสียงเบา "นั่นสิ มิใช่แค่ใช้ฝีปากและ
 ความเสียหน่อย เปลี่ยนเป็นใครไปยืนอยู่ตรงนั้นแทนคุณหนูหลี่ซานจะไม่กลัว
 ได้หรือ หากคุณหนูเจียงยงพลาด ถึงจะเป็นลูกธนูหัวทุ้กับบาดเจ็บได้เช่นกัน
 ถ้าเกิดเจียดโดนใบหน้าละก็ยิ่งแย่ไปอีกน่ะใหญ่"

นางพูดถึงตรงนี้แล้วมองเด็กสาวหน้าตาซีดขาวที่ยืนอยู่กลางลานด้วย
 ท่าทางเคร่งขรึม จู่ๆ ก็นึกเป็นห่วงอีกฝ่ายขึ้นมา

โอวหยางเว่ยอวี่ก็ตรึมฝีปาก พูดเสียงอุบอิบ "ข้าไม่ค่อยเข้าใจเสียแล้ว
 อันที่จริงถึงคุณหนูหลี่ซานปฏิเสธคุณหนูเจียงก็ไม่ใช่เป็นไร ตอนต่อคำโคลงคู่
 ก่อนหน้า นางทำให้คนอื่นเปลี่ยนความคิดที่มีต่อนางแล้ว ไม่มีใครเรียกร้องว่า
 นางต้องสมบรูณ์ไว้ที่ตนะ"

เมื่อครู่ที่ไคว่จื่อโม่ได้ตั้งให้ถึง ยามคุณหนูหลี่ซานเตือนสตินางก็เป็นคนสุขุม
 ฉลาดเฉลียวมากแท้ๆ ใจเนเวลานี้กลับใช้อารมณ์เหนือเหตุผลอยู่บ้างแล้ว

โอวหยางเว่ยอวี่รู้สึกได้ร่างๆ ว่าการกระทำของเฉียวเจาขัดกันอยู่
 สักหน่อย แต่คิดไม่ออกว่าเป็นเพราะอะไร ขณะที่สำหรับไคว่จื่อโม่แล้ว
 เฉียวเจาเป็นเด็กสาวแปลกหน้าที่เพิ่งได้พูดจาวิสาสะกันเล็กน้อยในวันนี้
 เท่านั้น จึงมิได้คิดอะไรมากนักเป็นธรรมดา นางกล่าวเสียงค่อยๆ "คงเพราะ
 เด็กมักชอบเอาชนะคะคานกระมัง ถึงอย่างไรคุณหนูหลี่ซานก็อายุยังน้อย"

ระหว่างที่เด็กสาวทั้งหลายบ้างกลั่นใจจับตามอง บ้างลอบวิพากษ์
 วิจารณ์กันอยู่ เจียงซือหว่านก็ปล่อยสายธนูยิงลูกธนูดอกที่สองออกไปแล้ว

หนนี้เฉียวเจามีได้หลับตาลง นางจ้องลูกธนูหัวทุ้พุ่งตรงมาหาตนเอง
 ตาเขม็ง เหงื่อเย็นซึมเปียกแผ่นหลังในชั่วพริบตา ทั้งที่เป็นเดือนหก ทว่า
 ตัวนางราวกับอยู่ในเดือนสิบสองที่หนาวเหน็บ พอลูกธนูยิงถูกลูกท้อ
 ความสะพรึงกลัวที่ทำให้นางหายใจไม่ออกนั้นถึงสลายหายไป

"คุณหนูเจียง ฝีมือยอดเยี่ยม!" หลังยิงเข้าเป้าโดยไม่พลาดแม้แต่กระพริบเดียวสองครั้งติดกัน ทุกคนค่อยคลายความตึงเครียดลง กลับมามีแก๊จชมความสนุกดังเก่า

ได้ยินเสียงชมเชยของเด็กสาวทั้งหลาย เจียงซื้อหรรยานกมูปากขึ้นเล็กน้อย แว่ลำพองใจผุดขึ้นบนใบหน้าวูบหนึ่งแล้วจางหายไป

นางกล้าเสนอวิธีทำดวลเช่นนี้ ย่อมเป็นเพราะมั่นใจในฝีมือยิงธนูของตน เพียงดูว่าคนที่ถูกทดสอบจะมีความกล้าหรือไม่เท่านั้น

ตอนนี้ดูไปแล้ว แม่นคุณหนูสามสกุลหลิผู้นี้จะไม่นับว่ามีความกล้ามากนัก แต่ก็พอใช้ได้

เจียงซื้อหรรยานชายตามองหลิเจียวแวบหนึ่งพลางนึกในใจ แต่รังแกพี่สาวคนโตที่กำพร้ามารดาออกจะไม่เข้าท่าสักเท่าไรจริงๆ วันนี้ถือว่ให้บทเรียนแก่นางสักครั้ง

เจียงซื้อหรรยานดึงความคิดคืนมาแล้วปล่อยสายธนู

ลูกธนูลอยละลือออกไป ทว่าไม่นานนักก็มีเสียงหวีดร้องดังระงมเป็นทอดๆ พวกธนูลัวยังวิ่งทะยานออกไป ปากก็ตะโกนพูดไม่หยุด "คุณหนูหลิซาน ท่านไม่เป็นไรกระมัง!"

มันเกิดอะไรขึ้น!

เจียงซื้อหรรยานงงกันไป ยังคิดตามไม่ทันในช่วงขณะ

จวบจนมีคนอุทานขึ้น "คุณหนูหลิซานเล็ดออกแล้ว!"

นางถึงเพิ่งมาคิดได้ตอนนี้ หรือนางปลั้งมือยิงพลาดไปจริงๆ?

นี่เป็นไปได้!

เจียงซื้อหรรยานถือคันธนูในมือสาวเท้าปรวดๆ เข้าไปแล้วผลัดเด็กสาวที่ขวางทางออกทันที นางเห็นสภาพของคนที่ถูกเหล่าคุณหนูทั้งหลาย

รุมล้อมไว้แล้วทำสีหน้าเหลือเชื่อ

"ยิ่งโดนเจ้าตรงที่ใดรี"

ทันทีที่เห็นเจียงซือหฺร่านมาถึง พวกเด็กสาวก็ถอยออกด้านข้างโดยไม่รู้ตัว สายตามองไปที่คันทันในมือนางแล้วเบนออกอย่างว่องไว

เฉียวเจาอยู่ตรงกลางกลุ่มคนยกมือกุมแก้มขวาไว้ โลหิตแดงฉานซึมทะลักออกมาตามร่องนิ้วรวมกันเป็นสายไหลลงมาตามหลังมือ หยดลงเปื้อนกระโปรงสีสะอาดตาเป็นปื้นสีแดงในเวลาอันสั้น

ฝ่ามือของนางเรียวกเล็กสาวผ่องกับอาภรณ์เรียบง่ายยังขับแน่นให้โลหิตเด่นสะดุดตามากขึ้น อีกทั้งเป็นแผลบนใบหน้าซึ่งมีความสำคัญยิ่งชีพต่อสตรีเป็นเหตุให้มองเห็นเว็บแรกก็แข่งซาอ่อนแล้ว

"เจ้าเป็นอะไรไป ไซ้หรือไม่ว่าขยับตัวไปมา" เจียงซือหฺร่านกัดริมฝีปากเอ่ยถามด้วยความโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ใบหน้านางร้อนวาบๆ เป็นระลอก

"คุณหนูเจียง" สัมผัสเย็นชาดังขึ้น เป็นส่วจิ้งหงเอ๋ยปากพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ในเวลานี้ ไม่สมควรดูว่าอาการบาดเจ็บของคุณหนูหลิซานเป็นเช่นไรกันแน่หรือ"

หลินซีหนงขมวดคิ้วดูๆเดียวกัน นางเอ่ยถามตู้เฟยเสวี่ "คุณหนูตู๋หมอในจวนเล่า ยังไม่รีบไปเชิญมาอีกหรือ"

เด็กสาวทุกคนพากันส่งเสียงเอออออกเห็นด้วย ตู้เฟยเสวี่หน้าเสียสั่งให้สาวใช้ไปเชิญหมอมมา พลันได้ยินเสียงเด็กหนุ่มกล่าวขึ้น "เฟยเสวี่เกิดอะไรขึ้น"

ตู้เฟยเสวี่หันไปมอง เห็นพี่ชายฝาแฝดตู้เฟยหยางยืนมุ่นคิ้วอยู่ไม่ไกลด้านข้างยังมีเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันยืนอยู่อีกสองสามคน ส่วนชายหนุ่มเพียงสองคนที่เรือนกายสูงเลยศีรษะพวกเด็กหนุ่มเป็นคืบก็คือจูเยียนกับ

หยางโฮ่วเจิง

พอเห็นพี่ชายฝาแฝด ตัวเพยเสวี่ที่ลนลานทำอะไรไม่ถูกก็พบที่พึ่ง ในที่สุด นางยกชายกระบองวิ่งเข้าไปหา บอกเขาด้วยใบหน้าซีดเผือด "มีคน ได้รับความเจ็บ ข้าให้คนไปเชิญหมอมาแล้ว"

หยางโฮ่วเจิงตาไว มองปราดเดียวก็เห็นลูกธนูตกอยู่บนพื้น เขา กระซิบพูดกับจูเยียน "คงมีไชยงธนูโดนคนแล้วกระมัง"

ตัวเพยหยางไดยินแล้วสีหน้าแปรเปลี่ยนไป

เขารู้ว่าวันนี้น้องสาวของเขาเป็นเจ้าภาพเชิญพวกคุณหนูในชุมนุมฟูซาน มาสังสรรค์กันส่วนตัวในจวน แล้วคุณหนูเหล่านี้ล้วนมีชาติตระกูลไม่สามัญ หากยิงธนูโดนใครจริงๆ เช่นนั้นน้องสาวของเขาต้องรับผิดชอบในฐานะ เจ้าภาพ

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ใครได้รับความเจ็บ แล้วบาดเจ็บได้อย่างไร" ตัวเพยหยางชักไ้้อย่างร้อนรน

ตัวเพยเสวี่กำลังแตกตื่น ไดยินเขาถามก็พรั่งพรูออกมาจนหมดเปลือก "ก็หลิซานอย่างไรเล่า นางเป็นคนใหม่ที่เพิ่งเข้าร่วมชุมนุมฟูซาน สุ่มไม้ตัว ตามกฎได้คุณหนูเจียงเป็นคนตั้งหัวข้อให้ คุณหนูเจียงอยากทดสอบความกล้า ของนาง จึงให้นางวางลูกท้อบนศีรษะ แล้วคุณหนูเจียงเป็นคนยิงลูกท้อ ผลปรากฏว่า..."

นางพูดไม่ทันจบความ จูเยียนกับหยางโฮ่วเจิงก็นำเปลี่ยนสี สาวทำ ก้าวใหญ่เดินไปทางกลุ่มเด็กสาว

170

"คุณหนูหลิเป็นอย่างไรบ้าง" หยางโฮ่วเจิงเดินก้าวยาวๆ ด้วยฝีเท้าเร็วรี่เข้าไปเห็นเด็กสาวกลุ่มหนึ่ง เขาไม่รู้ว่าเธอจะแทรกเข้าไปทางใด ได้แต่ยืนส่งเสียงถามอยู่ด้านข้าง

เขาเป็นคนคิ้วหนาตาโต ดวงอาจห้าวหาญไม่เหมือนกับบัณฑิตที่สุภาพนุ่มนวล กระนั้นสตรีชั้นสูงของเมืองหลวงกลับชื่นชอบหลงใหลบุรุษสง่างามและหล่อเหลาละมุนละไมดุจภาพวาดเชกเชนฉือซัน แรกเห็นชายหนุ่มตัวโตสูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินเข้ามา พวกนางสะดุ้งโหยงทันใด ลุกลงแยกออกไปด้านข้างจึงเผยให้เห็นเฉียวเจา

"คุณหนูหลิ..." หยางโฮ่วเจิงเห็นมือข้างที่กุมกำไว้ของเฉียวเจาเต็มไปด้วยโลหิตแดงฉาน สีหน้าเขาแปรเปลี่ยนไปฉับพลัน ก้าวขาจะเดินเข้าไปแต่ถูกจูเยียนรั้งตัวไว้

"คุณหนูหลิ ท่านไม่ต้องกังวลนะ อีกประเดี๋ยวหมอกก็มาถึงแล้ว" จูเยียน

ดั่งตัวหยางโหว่เจิงไปยื่นหนึ่งๆ อยู่ไม่ไกล เขาพูดพลอบเฉียวเฉียวแล้วหันหน้าไป
เอ่ยกับตู้เพยหยาง "ญาติผู้น้อง เจ้าบอกให้เด็กรับใช้ของข้ากลับไปที่จวน
ไท่หนิงโหว่โดยไว ในเรือนข้ามียาชี้ผึ้งน้ำค้างแข็งเมฆาชั้นดี ไม่น่าว่าจะใช้
เป็นประโยชน์ได้"

"อ้อ" ตู้เพยหยางมองเด็กสาวที่อยู่ในสภาพน่าตกใจด้วยสายตาสับสน
ปนเปปราดหนึ่ง ก่อนจะรีบสั่งคนไปบอกให้เด็กรับใช้ของจูเยียนรู้

"น้องหลี่ซาน เจ็บหรือไม่" ใบหน้าของซูลู่วี่เผือดขาว นางร่อนใจ
จนเม็ดเหงื่อผุดซึมทั่วหน้าผากเรียบเนียน

"น้องเจา บาดแผลของเจ้าเป็นอย่างไรว่าง" หลี่เจียวเริ่มสะอื้นให้
โหว่หยางเว่ยอวี่เดินเข้าไปยื่นผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดส่งให้
"คุณหนูหลี่ซาน ใช้นี้ปิดแผลไว้เถอะ"

เฉียวเฉาผละมือออก รับผ้าเช็ดหน้าจากนางแล้วผืนกล่าวขึ้น
"ขอบคุณ..."

นางอุตสาห์แอบเตรียมใจไว้นับครั้งไม่ถ้วน คิดไม่ถึงว่ายังคงเจ็บมาก
เหลือเกิน เมื่อครูนี้อยู่ชาอยู่ ตอนนี้อค่อยๆ รู้สึกถึงความเจ็บได้แล้ว

ชั่วพริบตาที่เฉียวเฉาเอามือออก บาดแผลที่แก้มขวาก็ปรากฏ
ต่อเบื้องหน้าสายตาทุกคน พลันบังเกิดเสียงร้องอุทานดังขึ้นเป็นทอดๆ
เด็กสาวทุกคนที่เห็นบาดแผลบนใบหน้านางล้วนหน้าถอดสีอย่างเสียขวัญ

"สวรรค์! โดนบาดเป็นแผลยาวเลยหรือนี ข้ายังอยู่บนใบหน้า
คุณหนูหลี่ซานเสียโฉมแล้วใช่หรือไม่"

"ดูรอยแผลนั้นแล้วหนักหนาเอการ ถึงใช้ยาชี้ผึ้งน้ำค้างแข็งเมฆา
ชั้นเลิศปานใดก็ต้องเหลือรอยแผลเป็น วันหน้าคุณหนูหลี่ซานต้องลำบาก
แล้ว"

"โอ น่าสงสารจริงๆ..."

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังจ๊อกแจ๋จนฟังไม่ได้ศัพท์ ละม้ายมีแมลงวัน
นับไม่ถ้วนบินหึ่งๆ อยู่ริมใบหูเจียงซือหว่าน นางหลับตาลงแล้วตะเบ็งเสียงพูด
"หุบปากให้หมด!"

ทั่วทั้งบริเวณตกอยู่ในความเงียบกะทันหัน สายตาทุกคู่มองไปที่ตัวนาง
เจียงซือหว่านชุ่นเคืองใจมากขึ้น ยกคันธนูชี้เฉียวเจาพลางกล่าวว่า
"ต้องเป็นเจ้าของขยับตัวไปมาแน่ ไม่อย่างนั้นข้าไม่มีทางยิงพลาดได้"

พวกเด็กสาวไม่ปริปากสักคำ แต่แค้นเสียงเยาะในใจ สมกับเป็น
บุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน ยโสโห้งถึงเพียงนี้ หาผู้ใด
เทียบเทียมมิได้จริงๆ เกรงว่าถึงเป็นองค์หญิงยืนอยู่ที่นี่เมื่อเผชิญกับ
เด็กสาวที่โดนทำร้ายคงยังไม่ผยองอย่างนี้ กระทั่งขอชมอย่างขอไปที่สักคำ
ก็ล้วนไม่มี มิน่าข้ายังปิดความผิดไปให้คนเจ็บอีก

ถึงเหล่าสตรีในที่นี้ไม่ได้ถูกชะตากับเฉียวเจาทั้งหมด ทว่ารูปโฉม
ของสตรีมีความสำคัญขั้นใด เห็นคนเสียโฉมไปต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ ย่อม
รู้สึกเห็นอกเห็นใจอย่างช่วยไม่ได้ ในทางกลับกันก็พร้อมใจกันบังเกิด
ความเคืองแค้นต่อท่าทางก้าวร้าวระรานของเจียงซือหว่าน

พวกนางต่างเป็นลูกหลานในตระกูลขุนนางและทหารหรือไม่กี่ตระกูล
สูงศักดิ์ มีเพียงบิดาของเจียงซือหว่านที่อยู่ในสถานะพิเศษมาก พิเศษถึงขั้นที่
ใครๆ ต้องให้ความเคารพสามส่วน แต่กลับยากจะจัดเข้าไปอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
ได้

เฉียวเจาราวกับเป็นผู้ชมอยู่วงนอก นางมองดูพวกเด็กสาวดำเนินคดีเยิน
เจียงซือหว่านอย่างปราศจากลุ่มเสียดด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ใด

นางอยากหัวร่ออยู่บ้าง แต่ไม่กล้าให้บาดแผลได้รับความกระทบ

กระเทือน เลยได้แต่คิดคำนึงในใจว่า *ยิ๊งธนูดอกเดียวได้นกสองตัวอย่างนี้*
ข้าชมชอบยิ่งนัก

ต่อให้ศักดิ์ฐานะของนางเทียบเท่ากับทุกคนในงาฉนี้ไม่ได้ แต่ก็เป็นบุตรสาว
ของขุนนาง เจียงซือหฺร่านหมายจะสร้างความอับอายให้นางจึงทำนางเป็น
เป้ายิงธนู ได้ใคร่ครวญถึงศักดิ์ศรีและความรู้สึกของนางลึกนิดหรือไม่ หาก
นางเป็นเด็กสาววัยสิบสามผู้หนึ่งจริง ๆ หวันใจว่าคงกลายเป็นตัวตลกแต่แรก

ถึงแม้ฝีมือยิงธนูของเจียงซือหฺร่านจะดีสักปานใด จะถือตนว่ามีฝีมือ
ไม่เคยพลาดเป้าเพียงใด ล้วนไม่ให้ความเคารพต่อผู้ถูกทดสอบอย่างยิ่งยวด
ถึงที่สุดแล้วการที่เจียงซือหฺร่านตั้งหัวข้อนี้เพื่อกลั่นแกล้งคนเป็นเรื่อรอง
ที่สำคัญกว่าคืออยากอวดฝีมือยิงธนูอันสูงส่งของคุณหนูเจียงผู้ยิ่งใหญ่
เพื่อเรียกเสียงปรบมือชื่นชมจากคนทั้งงานเท่านั้น

แม่นางเดียวรำเรียนสิ่งต่างๆ มากมายจากท่านปู่ของนาง แต่
ไม่เคยเรียนรู้ว่าคำว่า 'ก้มหัวต่อความอยุติธรรม' นั้นเขียนเช่นไร คนที่คิดจะ
เชิดหน้าชูตาด้วยการเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของนางจะได้สมดังใจหมายจริงๆ สิ
เป็นเรื่องแปลก

"นี่พวกท่านหมายความว่าอะไร" เจียงซือหฺร่านไม่โง่เงา การดำเนินิตีเยิน
โดยไร้คำพูดของเด็กสาวทุกคนทำให้นางรู้สึกอับอายเหลือหลาย แต่กลับ
ไม่สามารถดึงตัวคนหนึ่งคนใดออกมาถามไถ่เสียงได้ สุดท้ายนางยังคง
หันคมหอกกลับไปเล็งที่เฉียวเจา "เจ้าพูดจาบังสิ เจ้าขยับตัวไปมาถึงได้
พลาดเป้าใช่หรือไม่"

"พอที" หยางไช่หว่เจิงเดือดดาลในที่สุด เขาเดินสองสามก้าวไปอยู่
ตรงกลางระหว่างเด็กสาวทั้งสอง พุดกับเจียงซือหฺร่านด้วยสีหน้าบึ้งตึง
"เจ้าทำร้ายคนแล้วยังแก้ตัวอีกหรือ เป็นใครให้ท้ายเจ้าถึงเพียงนี้ถึงได้

กล้าใช้คนมีเลือดมีเนื้อเป็นเป้ายิงธนู บิดาเจ้าไชหรือไม'

หยางไฮ่วเจิงชมชอบแกว่งดาบราทวนมาแต่วัยเยาว์ จึงไม่ค่อยเข้าร่วมงานสังสรรค์ของพวกคุณชายสูงศักดิ์ สตรีที่รู้จักก็ยังมีน้อย แต่เจียงซือหว่านกับเขากลับรู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก เหตุผลหาใช้อื่นใด เพราะไทเฮาเป็นทนายาเด็กของเขา สมัยเด็กเขามักถูกเรียกตัวเข้าไปเล่นในวังบ่อยๆ เป็นธรรมดาที่จะได้รู้จักกับเจียงซือหว่านที่เข้าวังเป็นประจำเช่นเดียวกัน

"เจ้า...เจ้ามาอยู่ไม่เข้าเรื่องเพราะเหตุใด" ไม่มีใครกล้ากล่าววาจา กับนางเช่นนี้มานานแสนนานแล้ว เจียงซือหว่านอับอายจนพาลโกรธ

"อันว่าถนไม่เรียบมีคนกลบเกลี่ย เรื่องยุติธรรมย่อมมีคนก้ำก่าย ข้ายังไม่เข้าเรื่องก็ดีกว่าเจ้าก่อเรื่องวุ่นวาย!" เห็นใบหน้าของเฉียวเจาเปื้อนเลือด หยางไฮ่วเจิงโมโหสุดจะกล่าว เขาไม่ไ้หน้าเจียงซือหว่านแม้แต่บัดนี้

นัยน์ตาของจูเหยียนทอประกายวูบหนึ่ง นางมองหยางไฮ่วเจิงอย่างพินิจคล้ายเพิ่งรู้จักเขาเป็นครั้งแรก

ในกาลก่อนภาพของสหายรักของพี่ชายผู้นี้ในใจนางเป็นคนอะอะโง่เงาไร้เล่ห์กลอุบาย บัดนี้ดูไป คนเช่นนี้ก็ไม่วุ่นเหมือนกัน อย่างน้อยก็เหนือกว่าพี่ชายของนางที่ดีแต่ร้อนรนโดยไม่ทำอะไร

จูเหยียนปรายตามองพี่ชายของตนแวบหนึ่ง เขานึกว่านางโง่เขลาหรืออย่าเห็นว่าพี่ชายของนางทำสีหน้าท่าทางราวกับไม่ทุกขร้อน ก็หลอกได้แต่คนนอกเท่านั้น แท้จริงแล้วเป็นห่วงมากเท่าใดก็สุดรู้ ดูเส้นเลือดตรงหลังมือสีปูดโปนหมดแล้วมิใช่หรือ

ว่าแล้วเฉียว พี่ห้ากับคุณหนูหลี่ซานรู้จักกันแน่นนอน

ขณะที่ความคิดพวกนี้ผุดวาบขึ้นในหัวของเด็กสาว นางเห็นจูเหยียนส่งสายตาให้ตนเอง

ทั้งคู่เป็นพี่น้องที่รู้ใจกันดี จูเหียนเข้าใจความหมายของพี่ชาย ได้อย่างรวดเร็ว นางสาวเก๋ากวหนึ่งเข้าไปประคองเฉียวเจา "คุณหนูหลีซาน เข้าประคองท่านไปรอในเรือนเถอะ"

นางอยู่ใกล้ที่สุดเลยเห็นได้ชัดถนัดตา บันดาลให้อดกั๊นดริมผีปากล่าง ไว้ไม่ได้

นี่น่าจะเจ็บมากเลยนะ ทว่าคุณหนูหลีซานกลับไม่ร้องสักอะ...

"ไม่ต้องหรอก" เฉียวเจาอำปากพูดแล้วมองไปทางตู้เพยเสวี่ที่เป็น เจ้าภาพงานนี้ "คุณหนูตู้ ข้ายากขอตัวกลับแล้ว"

ตู้เพยเสวี่ชักสีหน้าไม่ดี "นี่จะได้อย่างไร ท่านกลับไปเช่นนี้ จะไม่ทำให้ คนอื่นหัวเราะเยาะจนกู้ซางป้อของข้าหรือ"

"นั่นสิ น้องเจา ใบหน้าเจ้ามีเลือดไหลตั้งมาก จะอย่างไรก็ต้องรอมือ ทำแผลให้แล้วค่อยกลับเรือนนะ" หลีเจี๋ยช่วยพุดกล่อม

เฉียวเจาใช้ผ้าเช็ดหน้ากดปากแผลไว้ ยืนกรานด้วยสีหน้าแน่วแน่ว่า "ไม่ได้ ข้าต้องกลับเรือนแล้วค่อยทำแผลเจ้าคะ"

"อย่างนั้นไม่ได้นะ เช่นนี้เป็นการจงใจสร้างความลำบากใจให้ข้า ได้รับบาดเจ็บในจวนพวกข้าแล้วกลับไปในสภาพเช่นนี้ คนอื่นจะมอง จวนกู้ซางป้อด้วยสายตาเช่นไร" ตู้เพยเสวี่หยุดเว้นจังหวะเล็กน้อย รู้สึกว่า กล่าวคำนี้ฟังดูแล้งน้ำใจอยู่บ้าง นางจึงกล่าวเสริมขึ้น "เหนือสิ่งอื่นใด ท่านทำแผลก่อนถึงไม่กั๊นถนอง วันหน้าก็จะรักษาให้หายดีได้ง่ายขึ้น"

"ทุกคนในที่นี้ล้วนเป็นพยานได้ว่าข้าจะกลับไปเอง จะไม่ตำหนิโทษ คุณหนูตู้เป็นแน่" ซ้างแก้มเจ็บมากขึ้นทุกที อุ้งมือของเฉียวเจาเปิกเหงื่อ จนเย็นเฉียบ นางพุดประโยคนี้จบก็ยกบกายคารวะแล้วตั้งท่าเดินออกไปทันที

171

"เจ้าหยุดนะ!" เจียงซือหว่านยืนขวางทางเฉียวเจาด้วยสีหน้าขุ่นมัว สร้างความอับอายขายหน้าให้นางมากถึงเพียงนี้ ก็คิดจะให้แล้วกันไปเท่านั้น

เมื่อดูเห็นบนหน้าผากเด็กสาวไหลหยาดลงมาดูจางลงเพราะความเจ็บปวด ผสมกับคราบเลือดที่กระจายไปทางคอคืบๆไปตามใบหน้าที่ซีดขาวราวหิมะของนางดูน่าขนลุกขนพองมากขึ้น

ทว่าสายตาของเด็กสาวกลับเฉยเมยดูง่วง นางยิ้มน้อยๆ กับท่าทางคุกคามของคุณหนูเจียงผู้ยิ่งใหญ่ "คุณหนูเจียง หากคราวนี้ไม่พึงพอใจไว้คราวหน้าพวกเราค่อยประชันกันต่อ ตอนนี้ขอให้ข้ากลับเรือนไปพักผ่อนก่อนเถอะ"

"เจ้า..." เจียงซือหว่านถอยหลังหนึ่งก้าวโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว นางถือใจตนเป็นใหญ่จนเป็นนิสัย แต่ไม่เคยพบสตรีคนใดที่ใบหน้าเลือดไหลแล้วยังเยือกเย็นเช่นนี้ เยือกเย็นจนทำให้นางหนาวเยือกในอก

เจี๋ยวจ่ายยังคงแสดงกิริยามารยาทได้อย่างเหมาะสม นางผกศิระชะให้เจี๋ยซือห่านเล็กน้อยก่อนจะหันไปเอ่ยกับตู้เฟยเสวีย "คุณหนูตู้ รีบกวันท่านส่งคนไปตามสาวใช้ของข้ามาที"

นางกล่าวจบแล้วสาวเท้าออกไป ตอนเดินผ่านข้างตัวหยางโฮ่วเจิงกับจูเยี่ยนยังหยุดฝีเท้ากล่าวคำขอบคุณอย่างเปิดเผย "ขอบคุณพี่หยางกับพี่จูมากเจ้าค่ะ"

หยางโฮ่วเจิงหลุดปากกล่าวขึ้นโดยอารมณ์ชั่ววูบ "คุณหนูหลี่ ข้าพาท่านไปส่ง"

แม้แต่เด็กสาวผู้หนึ่งยังตรงไปตรงมาเช่นนี้ ทั้งที่เขาก็นับได้ว่าเป็นสหายของนาง เห็นนางบาดเจ็บและถูกคนรังแกกลับเอาแต่มองตาปริบๆ เพราะติดขัดที่ธรรมเนียมประเพณี นี่จะไม่น่าขันหรือ

จะธรรมเนียมประเพณีอะไรก็ช่างมันปะไร อย่างมาก...

หยางโฮ่วเจิงได้สติ เขาคิดอย่างกระตาคใจ อย่างมากก็รับนางเป็นน้องสาวบุญธรรมแล้วกัน แค่นี้ให้เป็นภรรยา นางยังเด็กเกินไปสักหน่อยจริงๆ เขามิใช่เจ้าชู้ชั้นสักหน่อย ไม่อาจคิดอะไรเกินเลยกับสาวน้อยอายุแค่นี้ได้จริงๆ

จูเยี่ยนจับไหล่ของหยางโฮ่วเจิงไว้ หันศีรษะไปบอกกับตู้เฟยหยางที่ทำทำอีกๆ อักๆ อยู่ตลอด "ญาติผู้น้อง ให้คุณหนูหลี่กลับไปเช่นนั้นไม่ใคร่เหมาะนัก พวกข้ากำลังจะกลับพอดี ก็สบช่องแว่ไปส่งนางด้วยเลยเถอะทางที่ดีเจ้าบอกให้ท่านอาหญิงรับทราบไว้ แล้วมอบหมายให้ผู้ดูแลที่เชื่อใจได้ไปด้วยกัน"

ตู้เฟยเสวียหันขวับมามอง นางกัตรีมฝีปากล่างสุดแรง

ญาติผู้พี่จะไปส่งหลี่ซาน?

คนอื่นอาจไม่รู้ แต่นางแจ่มแจ้งดีกว่าใคร แม้นญาติผู้พี่จะสุภาพ
มีมารยาทกับผู้อื่น ทว่าแต่ไรมาไม่เคยยื่นมือยุ่งเรื่องชาวบ้านพรรค์นี้

หรือว่า...

ตุ้เพยเสวียหันไปมองเฉียวเจา

หรือว่าญาติผู้พี่ถูกตาต้องใจหลิ่ซาน?

นางยังคิดย้งุ่นวายใจ สายตาที่มองเฉียวเจาคมปลาบดจิบมิด

"ได้ ข้าจะไปขออนุญาตท่านแม่เดี๋ยวนี้เลย" ตุ้เพยหยางกล่าว

มีคนได้รับบาดเจ็บในเรือนของพวกเขา ไม่ว่าอย่างไรจนกู้ซางป้อ
ก็ขัดความรับผิดชอบไม่ได้ ส่งผู้ดูแลคนสำคัญในจวนถือของขวัญไป
เยี่ยมเยียนขอขมาเป็นธรรมเนียมพื้นฐานที่สุด

"พี่ใหญ่ ไม่ต้องไปเรียกผู้ดูแลแล้ว" ตุ้เพยเสวียสับเท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าว
แล้วเอ่ยปากขึ้น "ข้าไปจวนสกุลหลิ่กับคุณหนูหลิ่ซานเอง"

"เพยเสวีย เจ้า..." ตุ้เพยหยางเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ เขารู้อย่าง
กระจ่างแจ้งกว่าผู้ใดว่าน้องสาวซังน้ำหน้าน้ำหลิ่ซานปานใด

อันที่จริงมิใช่แค่น้องสาว เขาเองก็ชมชอบหลิ่ซานที่ใดกันเล่า

เมื่อคิดไปถึงที่หลิ่เจาเฝ้าตามตื่อเขาและข่มเหงรังแกญาติผู้พี่หลิ่เจียว
ในกาลก่อน แว่วรังเกียจเดียดฉันท์ผุดวาบขึ้นในดวงตาของตุ้เพยหยาง เขา
เ้ม้มปากกล่าวขึ้น "ก็ได้ เจ้าส่งคุณหนูหลิ่ซานกลับไวก่อน ข้าจะไปบอกกล่าว
ท่านแม่สักคำ"

"ญาติผู้พี่น้องวางใจได้ ยังมีข้าอีกคน ข้าจะดูแลน้องสาวสองคนให้ดีเอง"
หลิ่เจียวบริปากขึ้นอย่างถูกจังหวะ

เฉียวเจาสาวเท้าเดินไปข้างนอกแล้ว

นอกประตูใหญ่ของจวนกู้ซางป้อมีรถม้าจอดอยู่มากมาย หนึ่งในนั้น

เป็นรถม้ามานี่เสียที่ไม่เด่นสะดุดตาสักนิดจอดชิดข้างกำแพง สารถีนุ่ม
ยื่นพังกำแพงเงียบๆ อย่างใจลอย

เป็นเพราะอะไรกันแน่นะ ข้าถึงได้คิดสั้นมาเป็นสารถี วันเวลา
ช่างน่าเบื่อเหลือหลาย!

เสียงอีกทีดังลอยมาจากหน้าประตู เฉินกวงสารถีน้อยผู้มีประสาทหู
ฉับไวหันไปมองต้นเสียงปราดเดียวก็เห็นเฉียวเจาใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดแก้มข้างหนึ่ง
เดินออกมา มีรอยเลือดเประตามใบหน้าและเนื้อตัวเป็นดวงๆ

สีหน้าของฉินกวงแปรเปลี่ยนไปกะทันหัน เขาเดินฉับๆ เข้าไปด้วย
ฝีเท้าเรวรี่ ไม่หลงเหลือท่าทางเฉื่อยชาใดๆ ให้เห็นอีก

"คุณหนู ท่านบาดเจ็บได้อย่างไร เป็นอะไรมากหรือไม่ขอรับ" ฉินกวง
กวาดตามองใบหน้าหมู่คนที่ตามเฉียวเจามาทีละคนด้วยแววตาเย็นชาดูดัน
เป็นพิเศษ

มารดา มันเถอะ แม้ข้าจะติงว่าวันเวลาน่าเบื่อ แต่มิได้วาดหวังว่า
จะเกิดเรื่องขึ้นกับคุณหนูหลินะ

สมควรตาย ข้าไม่ได้คุ้มครองคุณหนูหลินให้ดีกว่าแล้ว!

ความเจ็บปวดแสบร้อนตรงข้างแก้มทำให้เฉียวเจาไร้เรี่ยวแรงแม้แต่
จะพูดจา นางเอ๋ยสั่งสั้นๆ "กลับจวน"

"ขอรับ" ฉินกวงจ้องหน้าทุกคนนิ่งๆ พลางนึกในใจ ข้าจดจำคนพวกนี้ไว้
หมดแล้ว อย่าให้รู้ว่าผู้ใดเป็นตัวการทำให้คุณหนูหลินได้รับบาดเจ็บ จะดักตี
ศิระคนผู้นั้นให้ล้มไปเลย

อะไรี่ ไม่เพียงทำร้ายสตรี?

ท่านแม่ทัพเคยสอนสั่งพวกข้ามาตั้งนานแล้วว่าแยกแยะแต่ฝ่ายเดียวกัน
กับฝ่ายศัตรู ไม่มีแบ่งบุรุษกับสตรี!

อาจุที่หน้าซีดขาวประคองเจี๋ยเจาขึ้นรถม้า

เงินทองเห็นหลี่เจี๋ยจะตามขึ้นมาก็ทางมือขวางไว้พร้อมกับพูดเสียงเรียบ
"คุณหนูขอรับ รถม้าคันเล็ก นั่งหลายคนอย่างนี้ไม่ได้"

เขาพูดจบก็กระโดดขึ้นรถม้าอย่างปราดเปรียว ตวัดแส้ม้าที่หนึ่งแล้ว
ควบขับรถม้าจากไปอย่างรวดเร็วราวกับเหาะ ทั้งทุกคนไว้เบื้องหลังกับผู้คนตลบ
อบอวล

จูเอียนกับหยางโฮ่วเจิงมองหน้ากันไปมา

"ดูเหมือนพวกเราจะกังวลใจโดยใช้เหตุแล้ว" จูเอียนคิดถึงบาดแผล
บนใบหน้าเจี๋ยเจา พร้อมกล่าวด้วยสีหน้าหนักอึ้ง

หยางโฮ่วเจิงมองดูผู้คนคว้นบนถนนอย่างเหม่อลอยนานครู่ใหญ่
ถึงดังสติคืนมาได้ เขายกมือขึ้นเกาท้ายทอยพลางพูดเพิ่มพ้ำ "จื่อเจ้อ เจ้า
รู้สึกว่าสารถคันนั้นหน้าตาคุ้นๆ อยู่สักหน่อยหรือไม่ รู้สึกไม่วายว่าเคยเห็น
ที่ไหนมาก่อน"

"อย่างนั้นหรือ" จูเอียนทำท่าครุ่นคิด

ตู้เฟยเสวี่ยกระที่บเท้า "นายเป็นอย่างไรบ้างก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ
ไม่มีมารยาทแม้สักนิด!"

รถม้าที่เตรียมไว้ของจวนกุ้ซางป้อจอดรออยู่ด้านหน้า ตู้เฟยเสวี่ย
ยกขาหยักกระโปรงก้าวขึ้นไปแล้วหันตัวมาเอ่ยถาม "ญาติผู้พี่ พวกท่านขี้นี่ไป
ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"เปล่า ญาติผู้น้องรีบตามคุณหนูหลี่ซานไปเถอะ พวกข้าขอกลับก่อน"

ตู้เฟยเสวี่ยอึ้งงัน ก่อนจะหลุดปากถามขึ้น "ญาติผู้พี่ พวกท่านไม่ไป
แล้วหรือ"

จูเอียนทั้งขบขันทั้งอ่อนใจ "ในเมื่อคุณหนูหลี่ซานกลับไปก่อน พวกข้า

ก็ไม่ต้องตามไปแล้ว"

หยางไฮ้วจึงไม่ชมขอบคุณหนูตุ้ที่ตามตื้อสหายรักเสมอผู้นี้อย่างมาก เขาจุดตัวจูเอียนออกเดินพลางกล่าว "รีบกลับเถอะ ยังมีธุระอีกนะ"

พอเห็นพวกจูเอียนจากไปต่อหน้าต่อตา ตุ้เพยเสวี่ยซึ่งนั่งค้างอยู่ในท่ายกชாயกระโปรงอยากรำให้แต่ไร้น้ำตา รู้แต่แรกนางก็ไม่ขึ้นอาสาไปจนสกุหลหนีแล้ว

เจ้าสารถิผู้นั้นสมควรตายนัก!

"พี่เจียว ขึ้นรถม้าเถอะ" ตุ้เพยเสวี่ยกัตรีมฝีปากพูดอย่างไม่สบอารมณ์ รอเมื่อหลี่เจียวเข้ามาในตำบรถม้า ตุ้เพยเสวี่ยจึงถามไถ่ "สารถิของหลี่ซานผู้นั้น ไฉนไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเจ้าคะ"

"เป็นท่านหมอมเหวตาส่งมาให้" หลี่เจียวรู้สึกห่อเหี่ยวใจยิ่ง วันนี้ นางไม่สมควรมาเลยจริงๆ หลี่ซานได้หน้าได้ตาครั้งใหญ่ ส่วนนางได้เพียงมองตาปริบๆ ซ้ำยังโดนเปรียบเทียบจนนางยิ่งดูสามัญไร้ความโดดเด่น แต่พอเกิดเรื่องขึ้นกับหลี่ซาน นางกลับต้องรับผิดชอบอย่างหนีไม่พ้น ตอนกลับถึงเรือนพวกท่านยาต้องคิดว่านางไม่ได้ดูแลน้องสาวให้ดีอย่างแน่นอน

"หมอมเหวตาท่านนั้นดีต่อนางถึงเพียงนี้ กระทั่งสารถิก็ส่งมาให้หรือเจ้าคะ"

"มิใช่เพียงเท่านั้น" หลี่เจียวจะไร่นของขวัญที่เจียวเจาได้รับในวันนั้น ให้นางฟังราวกับนับสมบัติในเรือนตน

ตุ้เพยเสวี่ยฟังแล้วอ้าปากค้าง กล่าวอย่างหัวไวขึ้นมากะทันหัน "พี่เจียว ท่านบอกว่าหมอมเหวตามอบสมุนไพรรักษาฝีหนึ่งให้หลี่ซานด้วยมิใช่หรือ จะมีของดีๆ อะไรหรือไม่ หลี่ซานถึงต้องกลับเรือนไปทำแผล"

หลี่เจียวเฉลียวใจ "ข้ากลับไปแล้วจะลอบสอบถามดู"

ใครๆ ล้วนพูดว่าหมอเทวดาท่านนั้นสามารถชุบชีวิตคน ต่ไม่ดีอาจมี
ยาวิเศษอะไรมอบให้น้องเจาก็เป็นได้

172

เพราะเจียวเจาได้รับบาดเจ็บเช่นนี้ งานสังสรรค์ของชุมชนฟูซาน
ย่อมดำเนินต่อไปไม่ได้ พวกคุณหนูต่างแยกย้ายกันกลับด้วยความรู้สึก
ต่างๆ กัน รถม้าที่จอดอยู่หน้าจวนกู่ซางป้อทยอยแล่นจากไป

เจียงซือหฺวานยังหวนคิดถึงการยิงธนูดอกสุดท้าย นางเดินค่อนข้างช้า
จู่ๆ ก็มีคนปรีเข้ามาหา "คุณหนูเจียง..."

ผู้ที่พรวดพราดเข้ามาถูกเงาร่างอีกสายหนึ่งที่ปรากฏตัวขึ้นทันใด
สกัดเอาไว้

เจียงเฮ้อกล่าวเตือนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ห้ามเข้ามาใกล้"

สตรีสูงศักดิ์หลายคนที่ยังไม่กลับไปอดตะลึงงันไม่ได้ว่าบุรุษผู้นี้
โผล่มาจากที่ใดกัน

พวกนางมองไปรอบๆ โดยไม่รู้ตัว ถึงเพ่งประจักษ์ได้ภายหลังว่า
ขณะนี้ยังไม่ได้ก้าวออกนอกประตูใหญ่ของจวนกู่ซางป้อ เช่นนั้นหรือว่า

เขาแอบซ่อนอยู่ข้างกายเจียงซือหว่านตลอดเวลา

พวกคุณหนูหน้าเปลี่ยนสีไปโดยพลัน

นี่มิใช่หมายความว่าตอนที่พวกนางเล่นกันอย่างสนุกสนาน ด้านข้างยังมีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งมองดูอยู่อย่างไม่ละสายตาหรือ

เมื่อตระหนักถึงจุดนี้ คุณหนูหลายคนชักสีหน้าทันใด

สวีจิงหงได้ถามเจียงซือหว่านอย่างปึงชา "คุณหนูเจียง ท่านจะอธิบายได้หรือไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร"

เจียงซือหว่านถูกถามก็กระอักกระอ่วนอยู่บ้าง นางทำหน้าปึงถามเจียงเฮ่อ "เจ้าอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

เจียงเฮ่อลอบกลอกตาขึ้น

คุณหนูผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ช่างน่าขันจริงๆ เขารับคำสั่งมาอารักขานางไม่อยู่ที่นี้แล้วจะอยู่ที่ใด หรือเขากินอิ่มไม่มีอะไรทำ ชอบซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า เด็กสาวกลุ่มหนึ่งเล่นสนุกกันหรือ

ล้วนเป็นเพราะได้เท่าที่ใจร้ายส่งเขามาอารักขาคุณหนูเจียง รู้เช่นนี้แต่แรก เขาจับตาดูคุณหนูเหลืดยังดีเสียกว่า

คุณหนูเหลืดยาสงสารจริงๆ ถูกคุณหนูเจียงยิงธนูใส่จนเป็นแผลบนใบหน้า...ยิงธนูโดนใบหน้าของเด็กสาว กระทั่งองค์กรฯยังไม่ลงมือโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้

คิดต่อไปไม่ได้แล้ว หากเขาคิดต่อไปก็คงไม่มีแรงใจอารักขาคุณหนูเจียงอีก

"พูดมา เจ้าเผลอมาจากที่ใด" เห็นเจียงเฮ่อไม่กล่าววาจา เจียงซือหว่านยกเท้าเตะเขาทีหนึ่งด้วยความโกรธระคนอับอาย

"ข้าน้อยได้รับคำสั่งให้มาอารักขาคุณหนูขอรับ" เจียงเฮ่อลอบสวด

ลมหายใจเอือกหนึ่ง

เขาเป็นผู้บังคับบัญชามือหนึ่งของใต้เท้า ทุกๆ เรื่องถือคำสั่งของใต้เท้าเป็นสำคัญ ไม่มีทางทำอะไรด้วยอารมณ์ชั่ววูบเป็นอันขาด

"ไล่หัวไปเสีย วันหน้าห้ามติดตามข้า" เจียงซือหฺร่านบันดาลโทสะ นางเห็นเจียงเฮ่อหลูบุตรไม่ขยับกายก็เตะเขาก็กี กล่าวว่ "เจ้าหนูหนวกไซ้หรือไม่ไล่หัวไป เมื่อก่อนไม่มีคนอรักขาข้า ข้าก็ปลดปล่อยตีมาโดยตลอดมิใช่หรือ"

ทนไว้! เจียงเฮ่อสูดลมหายใจลึกๆ ช่วงเกิด เหลืออดแล้วก็ไม่จำเป็นต้องทนต่อไป บอกตามสัจย์จริงดีกว่า!

"คุณหนูเจียง ที่ผ่านมามีไซ้ไม่มีคนอรักขาท่าน แต่ต้องครักษจินหลินซึ่งรับหน้าที่อรักขาคนก่อนหน้าเพ็งพลีชีพในหน้าที่ แค่วาท่านไม่ทราบเท่านั้นเองขอรับ"

หาไมแล้วเขาต้องเคราะห์ร้ายรับช่วงต่อได้อย่างไร นิสัยอย่างคุณหนูเจียง ไม่มีคนอรักขาคงโดนตีจนใบหน้าบวมปูดเหมือนหัวสุกรไปนานแล้วหรือไม่

"เจ้า...เจ้ายังกล้าแก้ตัวอีกหรือ" เจียงซือหฺร่านไม่เคยพบเคยเจอองครักษจินหลินที่กำเแงกับนางอย่างนี้จริงๆ อีกทั้งเป็นต้นเหตุให้นางต้องกระอักกระอ่วนใจต่อหน้าคนอื่น นางจึงคว่ำสั้่ออนตรงข้างเอดตั้งท่วจะฟาดเขา

"คุณหนูเจียง" โอวหยางเวยอวีสบช่องเปล่งเสียงพูด "เชิญท่านไปทางนั้นพูดคุยกันได้หรือไม่"

ในเวลานี้เจียงซือหฺร่านถึงหันเหควมสนใจเล็กน้อยไปทางโอวหยางเวยอวี นางเขิดหน้ากล่าวเสียงเยาะๆ "เจ้าเป็นใคร ถือดีอะไรให้ข้าไปทางนั้นพูดคุยกับเจ้า"

กล่าวจบนางก็หวดไส้ไผ่เจียงเฮ่อทีหนึ่งแล้วก้าวขาเดินไปข้างนอก
วันนี้มาที่จวนกุ๊ซางบ่พบเจอแต่เรื่องชวนให้หงุดหงิดใจจริงๆ วันหน้า
นางไม่มาสถานที่อุปมุงคลเช่นนี้อีกแล้ว

โอวหยางเว่ยอวี่เหินดั่งนั้นก็ไล่ตามไปจนถึงนอกประตูใหญ่ เจียงเฮ่อ
ขวางหน้านางไว้แล้วกล่าว "คุณหนูท่านนี้ โปรดอย่าตามตอแยคุณหนูเจียง
อีก"

สวรร์...เขาซ่อนตัวอยู่ในพวงหรีดมองเหินอะไร? ได้หมด เด็กสาว
ที่บอบบางน่ารักผู้นี้ถึงกับไล่บางสิ่งบางอย่างลงในน้ำชาตามใจชอบ แม้ว่า
เขาจะได้ตามไปดูให้กระจ่างชัดเพราะต้องอารักขาคุณหนูเจียง แต่จะปล่อยให้
คนอันตรายพรรคนั้นเข้าใกล้คุณหนูเจียงมิได้เด็ดขาด ไม่เช่นนั้นถ้าเกิดเรื่องขึ้น
กับคุณหนูเจียง เขาก็อย่าคิดว่าจะรอดชีวิตแล้ว

เฮ้อ...ตัวเขาจะเป็นหรือตายหาได้สำคัญไม่ แต่หากได้ทำต้องสูญเสีย
ผู้ใต้บังคับบัญชามือหนึ่งเช่นเขาไปจะเสียใจปานใดหนอ เขาจะทำให้ได้เท่า
เป็นทุกขมิได้

"คุณหนูเจียงๆ" โอวหยางเว่ยอวี่อยู่สุดกำลัง แต่ไม่อาจหลุดพ้นจาก
การสกัดกั้นของเจียงเฮ่อได้ นางเหินเจียงซื่อหว่านเจียนจะก้าวขึ้นรถม้า
รอมร่อ จึงพลันเกิดปฏิภาณวูบหนึ่งและกล่าวโพล่งขึ้น "คุณหนูเจียงยังจำ
คำโคลงวรรคหลังของคุณหนูหลี่ซานได้หรือไม่"

ร่างของเจียงซื่อหว่านชะงักนิ่ง นางหันศีรษะกลับมามองโอวหยางเว่ยอวี่
ด้วยสีหน้าหงุดหงิด "อะไรนะ"

เมื่อเห็นว่าอาจพลิกสถานการณ์ได้ โอวหยางเว่ยอวี่มีน้ำตาขึ้นขึ้น
กล่าวอย่างชัดถ้อยชัดคำ "วอนคนยาก ยากวิงวอนคน..."

เด็กสาวพุดถึงตรงนี้แล้วเกือบถอนส่อื่นออกมา ต้องฝืนบังคับตนเองไว้

ไม่ให้เสียกิริยาแล้วเอื้อนเอ่ยคำโคลงวรรคหลังต่อจนจบ "คนทุกคนเดือดร้อน
ยากวิงวอนใคร"

นางเบิกตากว้างมองเจียงซือหฺร่านนิ่งๆ ในแวตาสีล้นหวังยังแฝง
ความหวังไว้รำไร

ประกายความหวังนั้นแสนริบหรี่ หากแต่ละม้ายแสงลำหนึ่ง
ที่ส่องกระทบดวงตาให้สว่างสุกใส

"คุณหนูเจียง คนเรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ผู้ใดบ้างจะไม่มีเวลาที่ตกที่นั่ง
ลำบาก ท่านเพียงพลิกฝ่ามือก็ส่งผลต่อความเป็นความตายของข้าได้
ท่านโปรดฟังข้าพูดสักสองสามคำ ไม่ว่าท่านจะยินยอมช่วยหรือไม่ ข้าล้วน
ซาบซึ้งใจไปชั่วชีวิต" ว่าแล้วนางก็ปิดหน้าตัวสั่นระริก น้ำตาไหลรินลงมา
ในที่สุด

คุณหนูหลี่ซานคิดคำโคลงคู่บทนี้ขึ้น คนอื่นเพียงคิดว่าเพื่อไถ่กลับ
ตัวเพยเสวี่ที่นิ่งเฉยดูตาย ไหนเลยจะมีใช้คำตักเตือนสำหรับทุกคนและ
เป็นการเตือนสตินางด้วยเล่า

คำโคลงนี้อาจเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวที่ช่วยให้นางโหม่นน้ำใจ
คุณหนูเจียงได้

เท้าข้างหนึ่งของเจียงซือหฺร่านยกขึ้นไปเหยียบบนพื้นรถม้า ส่วนอีกข้าง
ยังอยู่บนพื้นดินดังเดิม นางนั่งอยู่ในอริยาบถนี้มองดูโอวหยางเว่ยอวี่ที่รำให้
อยู่ สีหน้าฉายอารมณ์แปรปรวนเกินหยั่ง

สุดท้ายนางพนมหายใจเบาๆ เสือกหนึ่ง เอ่ยปากขึ้นอย่างรำคาญ
"เอาละ เลิกร้องให้ได้แล้ว ตกลงมาหาข้ามีเรื่องอะไรกันแน่ ขึ้นมาพูดกัน
บนรถม้าเถอะ"

โอวหยางเว่ยอวี่ปีติยินดียกใหญ่

ทว่าเจียงเฮ่อกลับขัดขวางเต็มที่ "ไม่ได้ ใครจะรู้ว่าท่านพกอาวุธ ทำร้ายคนติดตัวไว้หรือไม่..."

"ข้าเปล่านะ ข้าเปล่าจริงๆ" อภรณ์ฤๅณเดิมเป็นชั้นเดียวบางเบา อยู่แล้ว โอวหยางเว่ยอวี่สะบัดเสื้อและกระตุกถุงผ้าปักออกอย่างหวาดหวั่น สุดใจว่าโอกาสจะหลุดลอยไปในพริบตา ทั้งยังตั้งของประดับกายที่แหลมคม เช่นปืนปักผมออกทุกชิ้นโดยไม่หยุดคิดใคร่ครวญ ปล่อยเรือนผมยาวเพื่อย สยายรุ่มร่าแล้วเอ่ยถามเจียงซือหฺร่าน "คุณหนูเจียง ท่านเห็นว่อย่างนี้ ได้แล้วใช่หรือไม่"

"แต่ว่า..." แต่ว่าท่านยังวางยาได้ด้วยนะ เจียงเฮ่อรำพึงในใจ

เจียงซือหฺร่านถลึงตาใส่เจียงเฮ่อ "พอแล้ว อ่อนปวกเปียกเป็นลูกไก่ อย่างนางจะทำร้ายข้าได้หรือ"

ไม่ว่าใครก็ไม่พึงยั่วโทสะคุณหนูผู้ยิ่งใหญ่ เจียงเฮ่อเปิดทางให้ โอวหยางเว่ยอวี่ขึ้นรถม้าในที่สุด

ด้านในรถม้าที่กว้างขวางอย่างยิ่งปูลาดด้วยพรมทอจากใยไหมน้ำแข็ง ในเดือนหก ก้าวเข้าไปไม่เพียงไม่รู้สึกร้อนอบอ้าวสักนิด กลับทำให้รู้สึก เย็นสบายกายอีกด้วย

เจียงซือหฺร่านนั่งพิงหมอนนุ่มนิ่มพลางพูดเสียงเอื่อยๆ "พุดสี มีเรื่องใด หรือ"

โอวหยางเว่ยอวี่คุกเข่าลงดังตັบ "ช่วงก่อนเพราะท่านพ่อข้าถววยฎีกา ฟ้องร้องสมุหราชเลขาธิการหลันซาน ส่งผลให้โดนองค์ฮ่องเต้ทรงติเตียน ลงโทษ องค์กรขันจีนหลินจับกุมท่านไป จนบัดนี้ยังไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดี..."

"ประเดี๋ยวก่อน..." เจียงซือหฺร่านตัดบทนาง "เจ้าอยากให้ข้าช่วย ท่านพ่อของเจ้า?"

โอวหายางเวยอวี่ลูกกลนอธิบาย "ข้าไม่กล้าฝันเฟื่องเช่นนั้น เรื่อง
ในราชสำนักสตรีในห้องหอเช่นพวกเราล้วนยื่นมือยุ่งไม่ได้ ข้าเพียง
อยากขอให้คุณหนูเจียงช่วยสอบถามให้ข้าสักหน่อยว่าตอนนี้ท่านพ่อข้า
เป็นอย่างไร คนในครอบครัวข้าจะได้เตรียมใจไว้บ้าง"

เจียงซื้อหรรษาได้ยืมคำกล่าวของนางแล้วขมวดคิ้ว

สตรีในห้องหอเป็นอย่างไร ทำได้แค่แต่งโคลงฉันทกาพย์กลอนกับ
ผัดแป้งประพินโฉมเท่านั้นหรือ
คนผู้นี้ปรัมาสกันเกินไป

173

พอเห็นเจียงซือหว่านยื่นหัวคิ้วเข้าหากัน โอวหยางเว่ยอวี๋ใจหล่นวูบ
หรือว่านางไม่ยินยอมรับปาก?

เจียงซือหว่านพึงผั่งตัวรถม้าอย่างเฉื่อยชา ปรายตามองนาง "เอาล่ะ
ข้ารู้แล้ว กลับไปรอพี่สาวเถอะ"

โอวหยางเว่ยอวี๋ตาเป็นประกายทันที น้ำตาไหลพรากๆ อย่าง
กลั้นไม่อยู่ นางร้องให้ไปกล่าวขอบคุณไป "ขอบคุณคุณหนูเจียงๆ..."

เจียงซือหว่านแค้นเสียดใจ "เลิกพูดมากได้แล้ว รับผิดชอบตัวเอง
ให้เรียบร้อยเถอะ ผมเผ้าสยายรุงรัง คนอื่นจะนึกว่าข้าทำอะไรใครอีก"

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ เจียงซือหว่านก็ขัดเคืองใจนัก

นางคร้านจะเสแสร้งทำตัวเป็นกุลสตรีอ่อนหวานแก่คนพวกนั้น แต่
ไม่ได้โหดร้ายถึงขั้นจงใจทำให้ใครเสียโฉม ด้วยระดับฝีมือยิ่งธนูของนาง
ไม่เป็นปัญหาใดชัดๆ โจนถึงยิงโดนใบหน้าของหลี่ซานไฉ่นะ

ต้องเป็นหลี่ซานที่กลัวจนขยับตัวไปมา รอไว้พบกันอีกที่คราวหน้า
นางต้องถามให้รู้ตัวแดง จะได้ไม่ต้องแบกรับเสียงครหาเช่นนี้ไปเล่าฯ ปลื้ฯ

เจียงซือห่านยังคงคิดยั้งหัวเสีย นางไล่โอวหยางเว่ยอวี๋ลงจากรถม้าแล้ว
ตรงดิ่งกลับเรือนไป

ไควจื่อโมซึ่งหลบอยู่ด้านข้างเดินมาหาโอวหยางเว่ยอวี๋พาลถามด้วย
สีหน้าห่วงใย "เว่ยอวี๋ เป็นอย่างไรบ้าง คุณหนูเจียงตกปากรับคำหรือไม่"

โอวหยางเว่ยอวี๋มุ่นผมใหม่เรียบร้อย นางกุมมือไควจื่อโมพร้อมกับ
ยิ้มทั้งน้ำตา "รับปากแล้ว นางรับปากแล้วจริงๆ"

ไควจื่อโมเผยรอยยิ้มจากใจจริงตามไปด้วย "รับปากแล้วก็ดี นางเป็น
บุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน ต้องถามข่าว
ของท่านลุงได้แน่"

"ใช่แล้วฯ" โอวหยางเว่ยอวี๋ปาดน้ำตาออกลกๆ ด้วยความรู้สึกเต็มตื่น
"พวกท่านปู่ข้าวิงวอนขอความช่วยเหลือไปทั่วก็ไร้หนทาง ท่านแม่ข้าร้อนใจ
จนล้มป่วย คิดไม่ถึงว่าข้าจะได้ข่าวของท่านพ่อผ่านทางคุณหนูเจียง ประเดี๋ยว
กลับไปบอกพวกท่านแม่ พวกท่านต้องดีใจแทบแย่เลยทีเดียว"

พอพูดถึงตรงนี้ โอวหยางเว่ยอวี๋ก็ผวากลัวขึ้นมาภายหลังเสียแล้ว

ถ้าหากนางวางยาพิษสังหารหลินซีหนงจริงๆ เกรงว่าเวลานี้คงกลายเป็น
ศพเย็นชืดถูกหามออกมา พวกท่านแม่รู้ข่าวจะตกอยู่ในสภาพใดเล่า นาง
ไม่กล้าคิดต่อ เอ่ยพึมพำขึ้นว่า "เคราะห์ดีมีคุณหนูหลี่ซาน..."

โอวหยางเว่ยอวี๋ทำหน้าเสียเล็กน้อยก่อนจะกล่าว "พี่จื่อโม ท่านว่า
บาดแผลบนหน้าคุณหนูหลี่ซานจะรักษาหายได้หรือไม่ จะเป็นแผลเป็น
หรือไม่ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ นางจะไม่น่าสงสารเกินไปหรือ"

"นั่นสิ ข้าก็รู้สึกเสียดายแทนคุณหนูหลี่ซานเหลือเกิน" ไควจื่อโมยกมือ

ลูปหน้าโดยไม่รู้ตัว เกรงว่าคนผู้หนึ่งผุดขึ้นในห้วงความคิด

คนผู้นั้นสง่าผ่าเผยไม่เป็นสองรองใคร เคยเป็นที่ใฝ่ฝันถึงของเด็กสาว ตั้งมากเท่าไร บัดนี้กลับเสียโฉมไปแล้ว สายตาชื่นชมหลงไหลในวันวาน เหล่านั้นแปรเปลี่ยนเป็นหวาดกลัวรังเกียจจนหมด ในใจเขาน่าจะทุกข์ทรมาน เพียงใดเล่า

คุณหนูหลิซซานเป็นสตรี รูปร่างย่อมมีความสำคัญมากกว่าพวกบุรุษ ถ้าเหลือรอยแผลเป็นบนหน้า เกรงว่า...

โค่วจื่อโม่ยังคงคิดถึงรู้สึกเสียดาย

"พี่จื่อโม่ ระยะนี้ข้ามีปัญหาธุรมรณอยู่คงไปที่ใดมาที่ใดตามสบายไม่ได้ หากท่านไม่ติดขัดอะไร ก็ส่งคนไปถามข่าวของคุณหนูหลิซซานด้วยนะ ได้รู้ว่าเป็นอย่างไร พวกเราก็คลายใจลงได้บ้าง"

โค่วจื่อโม่พยักหน้า "จริงของเจ้า กลับไปแล้วข้าจะหาคนไปเฝ้าดู ความเคลื่อนไหวของสกุลหลิ หากมีข่าวคราวของคุณหนูหลิซซาน ข้าจะส่งคนไปบอกให้เจ้ารู้"

"อ้อ"

จากนั้นพวกนางถึงได้กล่าวลาลากันในเวลา

อีกด้านหนึ่ง เจียงซือหฺวานนั่งอยู่บนรถม้า แหวกม่านหน้าต่างออก ส่งเสียงถามเจียงเฮ่อ "เจ้าเป็นผู้ใดบังคับบัญชาของ 'ราชวงศ์' คนใด?"

"ข้าติดตามท่านสืบสามขอรับ" เจียงเฮ่อเงยหน้ายิ้มตอบกล่าว

"พี่สื่อซาน?" นางไต้ยิ่นแล้วสีหน้าท่าทางก็คลายความจงหอง วางอำนาจลงทันใด มุมปากยกโค้งขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ "ที่แท้เป็นพี่สื่อซาน สั่งให้เจ้าอารักขาข้าเองหรือนี่"

เจียงเฮ่อรู้ดีว่าท่าทีของคุณหนูเจียงผู้นี้เปลี่ยนไปแปลกๆ ในชั่วอึดใจ มุมปากเขากระตุกริกขณะกล่าวตอบ "ขอรับ"

เจียงซือหว่านม้วนปลายผมเล่น ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พลางได้ถาม "เจ้าซือว่าอะไร"

"ข้าใช้แซ่เจียงตามท่านสิบสาม มีนามว่าเจียงเฮ่อขอรับ"

"เจียงเฮ่อหรือ เป็นชื่อที่ดีจริงๆ พี่สื่อซานของข้าตั้งชื่อนี้ให้เจ้ากระมัง"

"ขอรับ"

เจียงซือหว่านขมวดคิ้ว คนผู้นี้ที่อมะลือน่าเบื่อจริงๆ ห่างชั้นกับ พี่สื่อซานของนางไกลคนละขุม พี่สื่อซานมีผู้ได้บังคับบัญชาเช่นนี้ได้อย่างไร

"เจียงเฮ่อ ข้าขอถามสักหน่อยสิ พี่สื่อซานบอกกับเจ้าเช่นไรหรือ"

"เอ๊ะ?" เจียงเฮ่องงกันไป เขาไม่เข้าใจความหมายของเด็กสาวผู้นี้ โดยสิ้นเชิง

"ก็คือ...เขาบอกกับเจ้าว่าอะไรตอนให้เจ้าอารักขาข้าล่ะ"

"ท่านสิบสามบอกว่าถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับท่านให้ข้าหิวศีระะตัวเอง ไปพบขอรับ"

เจียงซือหว่านฟังแล้วหวนล้าไปทั้งใจทันที นางถามต่อ "ตอนนี้ พี่สื่อซานอยู่ที่ที่ว่าการใช่หรือไม่"

"น่าจะอยู่กระมังขอรับ" เจียงเฮ่อตอบอย่างไม่น่าใจ

"สารเถี ตรงไปที่ที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน" เจียงซือหว่านตะโกนสั่ง จบแล้วปล่อยม่านหน้าต่างลงไม่กล่าววาจาต่ออีก

เจียงเฮ่อทำสีหน้างุนงง แต่พอดคิดอีกทีว่าตนกำลังจะไปพูดรายงาน ได้เท่าพอดก็เลยกระวีกระวาดตามไป

เจียงหยวนเฉาสะสางงานในมือเสร็จแล้ว จึงผลักหน้าต่างเปิดออก
แลมองทิวทัศน์ในลานกว้าง พลันได้ยินเสียงเรียกอย่างร่าเริงดังลอยมา
"พี่สี่ซาน..."

เด็กสาวชุดสีแดงผู้หนึ่งเข้ามาอย่างว่องไว รอยยิ้มสดใสดูบุปผา
โสมงามเจิดฉายชวนพิศ

เจียงหยวนเฉาจึงยิ้มบางๆ "หว่านราน ไฉนวันนี้มีเวลาว่างมาที่นี่"

"มาเยี่ยมท่านนะสิ ถ้าไม่ใช่เพราะเขา ข้ายังไม่รู้ว่าพี่สี่ซานส่งคนไป
อารักขาข้า" เจียงซือหว่านยกมือชี้ไปที่เจียงเฮ่อ

"อย่านั่นหรือ" มุมปากของชายหนุ่มมอมยิ้มยามมองไปทางเจียงเฮ่อ

เจียงเฮ่อรู้สึกหงุดหงิดระชาวบในพริบตาจนต้องย่นคอห่อไหล่
มาตรว่าได้เห็นว่าเจียงฮูอยู่ แต่เขากลับสังหรณ์ใจไม่ดีว่าประเดี๋ยวจะโดน
ถลกหนังอยู่ไม่วาย

เจียงเฮ่อจ้องจ้องหะคนทั้งสองสนทนากันลอบเล็ดลอดออกไป

"พี่สี่ซาน พักนี้ทำงานยุ่งหรือไม่เจ้าคะ"

"พอประมาณ แล้วหว่านรานเล่า วันนี้มีงานสังสรรค์ของชุมนุมฟูซาน
สนุกสนานหรือไม่"

เมื่อเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา เจียงซือหว่านมุ่นหัวคิ้วทันควัน นางเบะปากกล่าว
"ไม่สนุกเจ้าคะ น่าเบื่อจะตายไป มีคนทำให้ข้าขายหน้าครั้งใหญ่ด้วย"

"หือ?" เจียงหยวนเฉามองนางพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ทำท่าทางรับฟัง
อย่างมีน้ำอดน้ำทน

ตรงกลางอกของเด็กสาวหวานชื่นขึ้นขึ้นหลายส่วน นางเอ่ยแล้วว่า
"ชุมนุมฟูซานมีผู้เข้าร่วมคนใหม่ สุ่มไม่ตัวตามกฎได้เข้าเป็นคนตั้งหัวข้อ
ทดสอบนางพอดิ พี่สี่ซานไม่รู้หรือว่าคนผู้นั้นถือว่าคุณมีมารดารักใคร่"

คอยรั้งแกที่สาวที่กำลังล้มราดาแต่เด็กเสมอ ท่านว่าคนอย่างนี้น่ารั้งเกี่ยว
ไ้หรือไม"

"น่ารั้งเกี่ยวมาก" เจียงหยวนเฉาพูดเอออตามพลางกลัวเสียงหัวร่อ
เบาๆ

"นั่นนะสิเจ้าคะ ดังนั้นข้าขบคิดว่าจะให้นางได้เจอดีบ้าง ก็เลยใช้นาง
เป็นเป้ายิงลูกท้อ ดูว่านางจะกลัวจนหัวหดหรือไม่ ตอนเริ่มต้นยังเป็นไป
ด้วยดี ใครจะรู้ว่าตอนยิงธนูดอกที่สามนางจะขยับไปมา ผลปรากฏว่า
ข้าเลยยิงถูกใบหน้านางเข้า" เจียงซือหฺร่านยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด นางทำปากยื่น
กล่าวต่อ "พี่สื่อซาน ท่านรู้ฝีมือยิงธนูของข้าดี ยิ่งลูกท้อระยะใกล้ๆ เท่านั้น
เป็นไปได้อย่างไรที่จะพลาดเป้า นี่มิใช่นางเป็นตัวการทำให้ข้าขายหน้าหรือ
ข้ายังโดนคนอื่นว่ากล่าวลับหลังว่าข้าโหดเหี้ยม"

เจียงซือหฺร่านจับชายแขนเสื้อของชายหนุ่มแกว่งไปแกว่งมาพลาง
เอ่ยถามอย่างอออดอ้อน "พี่สื่อซาน ท่านว่าไม่ยุติธรรมกับข้าเลยไ้หรือไม"
เจ้าคะ"

ดวงตาที่เรียวยาวเล็กน้อยของเจียงหยวนเฉาหรือลวงครั้งหนึ่งไม่ให้ใคร
อ่านความรู้สึกใดๆ ได้ หากมุ่มปากยังคงประดับรอยยิ้มอ่อนโยนไว้ น้ำเสียง
แผ่วรอยพะเน้าพะนอตามใจ

"ไม่ยุติธรรมมาก แต่เห็นว่าคุณหนูท่านนั้นคงตกใจแทบแย่ ยัง
เป็นแผลที่ใบหน้าที่ถือว่าได้รับบทลงโทษแล้ว หฺร่านรานก็อย่าโมโหนาง
อีกเลยนะ"

"ไม่ได้ พี่สื่อซาน ท่านส่งคนไปสืบถามให้ข้าที่ว่านางเป็นอย่างไรบ้าง
ถ้ากล้าเอาเข้าไปนินทาเสียๆ หายๆ ส่งเดชล่ะก็ ข้าไม่ปล่อยนางไว้นะ"

"เป็นคุณหนูตระกูลใดหรือ"

"ดูเหมือนบิดาของนางจะเป็นอาลักษณ์เล็กๆ คนหนึ่งแน่หิ นางเป็น
คุณหนูสามของจวนสกุลหิเจ้าคะ"

174

รอยยิ้มตรงมุมปากของเจียงหยวนเฉาสะกิดค้างไปกะทันหัน

"พี่สื่อซาน?"

"เอ่อ...ข้ารู้แล้ว ข้าจะส่งคนไปสืบดู"

เจียงซือหฺวานยิ้มอย่างอ่อนหวาน นางคล่องแคล่วกับชายหนุ่มพลงพุด
"ข้ารู้อยู่แล้วว่าพี่สื่อซานดีกับข้าที่สุด"

ชายหนุ่มหลุบตาลงมองที่มือนาง ฝ่ามือของเด็กสาวเนียนนุ่ม
ขาวกระจ่างงามตาอย่างยิ่งยวด

เขาเบนสายตาดอก ทำที่ใต้ถามคล้ายไม่ตั้งใจ "แล้วบาดแผลบนหน้า
ของคุณหนูท่านนั้นหนักหนาถึงเพียงใดกันแน่"

เจียงซือหฺวานนิน่หน้า "เลือดไหลเยอะมากเจ้าคะ ข้าก็มองเห็นไม่ชัด
ไม่รู้ว่าจะเสียโฉมหรือไม่"

"อย่างนี้เองหรือ" เจียงหยวนเฉาหัวเราะเบาๆ ดึงแขนออกจากมือ

ของนางพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ข้าทางนี้ยังมีงานต้องสะสางอีกมาก หร่านราน เจ้ากลับไปก่อนเถอะนะ"

"ได้เจ้าคะ" เจียงซือหว่านกล่าวลาอย่างอาลัยอาวรณ์ "พี่สื่อซาน เช่นนั้นวันนี้ท่านกลับไปเร็วหน่อยนะ ข้าอาภรณ์ไม่ดี อยากให้ท่านอยู่เป็นเพื่อน"

เจียงหย่วนเฉาผงกศีรษะเล็กน้อย "ได้"

นางเห็นเขารับคำแล้วอดยกมูมปากโค้งขึ้นไม่ได้ จากนั้นออกไปอย่างเบิกบานใจเต็มเปี่ยม

เมื่อเจียงซือหว่านกลับไป รอยยิ้มบนริมฝีปากชายหนุ่มเลือนหายไป ในพริบตา เขาออกคำสั่งผู้ใต้บังคับบัญชาตรงนอกประตู "ไปส่งคุณหนูเจียงกลับจวนแทนเจียงเฮ่อ แล้วให้เขาใส่หิ้วมาพบข้า"

ไม่นานนักเจียงเฮ่อก็วิ่งเข้ามาอย่างกระฉับกระเฉง "ได้เท่า! ท่านเรียกข้าหรือขอรับ ข้ามีเรื่องราวงานท่านอยู่พอดี"

เจียงหย่วนเฉานั่งอยู่บนเก้าอี้ไท่ซือ เอนหลังฟังพนักมองเขาด้วยสีหน้าปราศจากความรู้สึก

"ได้เท่าไม่ได้เยี่ยมหรือนี่! เจียงเฮ่อใจหล่นดังตุบ แต่เขาไม่ได้ทำอะไรนะ บอกให้เจ้าใส่หิ้วเข้ามามิใช่หรือ" เจียงหย่วนเฉาอำปากพูดเสียงเย็นๆ "เอ๊ะ?"

"ออกไป เข้ามาใหม่"

เจียงเฮ่อกะพริบตาปริบๆ "ได้เท่า?" ยังต้องใส่หิ้วจริงๆ หรือ "หือ?"

ได้เท่าไม่ยิ้มมากลัวเหลือเกิน เขา 'ใส่หิ้ว' เข้ามาดีกว่า

เจียงเฮ่อลนลานถอยกรูดออกไปแล้วทิ้งตัวลงบนพื้นกลิ้งเข้ามา เขากลิ้งตัวไปจนถึงข้างเท้าเจียงหย่วนเฉาถึงผุดลุกขึ้นทอดขาผู้เป็นนาย

กล่าวอย่างคับข้องหมองใจ "ได้เท่า ท่านอารมณ์ไม่ดีใช่หรือไม่ ถ้าอารมณ์ไม่ดี ท่านพูดออกมาสิขอรับ ให้ข้ารู้ว่าใครทำให้ท่านอารมณ์ไม่ดี ข้าจะไปซ่อมเขาเอง"

"เจ้าซ่อมเลยสิ"

"เอ๊ะ?" เจียงเฮ่อตกอกตกใจ "ได้เท่า ข้าซ่อมท่านไม่ได้ขอรับ ข้าทำไม่ลง!"

เจียงหย่วนเงยตากับพูดอะไรไม่ออก

เขาโกรธจนไม่พูดไม่เจ้านานสองนาน ผ่านไปครู่หนึ่งถึงยกนิ้วโป้งให้ผู้บังคับบัญชา

เจียงเฮ่อเกาท้ายทอยอย่างเก้อเขิน "ไม่ถึงเพียงนั้นกระมังขอรับ ข้ามิได้ทำอะไรเลย ได้ทำขมก้นถึงเพียงนี้ ข้ารับไม่ไหว"

เจียงหย่วนเงยหน้าขึ้น "เจียงเฮ่อ เจ้าเป็นคนแรกที่อาภักขาคุณหนูเจียงแล้วโดนนางจับได้"

เขาต้องเสียดสีไปแล้วเป็นแน่ ถึงปล่อยถึงล้มทั้งไว้เฉยๆ ไม่ให้เจ้าโง่ผู้นี้ไปขัด กลับส่งตัวไปอาภักขาเจียงซือห่านเสียได้!

เจียงเฮ่อเพิ่งรู้ในตอนนี้อย่างงานผิดพลาดอีกแล้ว เขายกมือตบหน้าตนเองสองผาด ถึงมองเจียงหย่วนเฉาตาละห้อย

เจียงหย่วนเงยหน้าขึ้น "พูดมา เรื่องในวันนี้มันเป็นอย่างไรกันแน่"

เจียงเฮ่อรีบเล่าสิ่งที่ได้ยินได้เห็นในจวนกู้ซางป้อตั้งแต่ต้นจนจบรอบหนึ่งแล้วไม่ลืมกล่าวสรุปว่า "ได้เท่า วันนี้ข้าได้เปิดหูเปิดตาครั้งใหญ่เลยทีเดียว คุณหนูพวกนั้นรู้จักสรรหาเรื่องเล่นสนุกกันเหลือเกินจริงๆ ขอรับ"

จุๆ วันหน้าข้าตบแต่งหญิงสาวชาวบ้านดีๆ สักคนเป็นภรรยาจะดีกว่า

บุตรสาวตระกูลใหญ่ๆ ล้วนน่ากลัวยิ่งนัก!

เจียงหยวนเจาจึงรีบไปชี้ตัวครูก่อนถามขึ้น "คุณหนูหลี่...อาการเป็นอย่างไรกันแน่"

เจียงเฮ่อเกาทำยทอย "ตอนนั้นพวกคุณหนูพากันลืมนงเข้าไป ต่อมาคุณหนูหลี่ใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดใบหน้าไว้ตลอด ข้าเห็นไม่ถนัดตา แต่นางเลือดไหลเยอะมาก ข้าคะเนว่าแก่นในสิบส่วนคงต้องเสียโฉมแล้ว"

เขากล่าวถึงตรงนี้แล้วทอดถอนใจอย่างเห็นอกเห็นใจอยู่บ้าง "สาวน้อยหน้าตาสะสวยอย่างคุณหนูหลี่เสียโฉมไปน่าเสียดายปานใด วันหน้าจะออกเรือนได้อย่างไรเล่า เฮ้อ...ได้เท่า ท่านไม่รู้หรือว่าตอนคุณหนูเจียงบอกให้คุณหนูหลี่เป็นเป้าธนู นางตอบตกลงโดยไม่ลังเล แม้แต่น้อยนิด แต่ข้าดูออกว่าคุณหนูหลี่คงกลัวมากเอากการ นางยืนอยู่ตรงนั้นมือสั่นเทาไปหมด เห็นแล้วน่าสงสารพิกุล"

เจียงหยวนเจาของเขาแวบหนึ่งด้วยสายตาเย็นชา "พาล้มมากไปแล้ว"

เจียงเฮ่อรีบก้มหน้าไม่กล้าพูดอีก วันนี้ได้ทำอารมณ์ไม่ดีจริงๆ เขา ยืนยันได้

"เข้าไปที่จวนสกุลหลี่แอบสืบดูว่าอาการบาดเจ็บของคุณหนูหลี่เป็นเช่นไร"

"ขอรับ"

พอเห็นเจียงเฮ่อจะก้าวออกจากห้อง เจียงหยวนเจาพูดต่อท้ายอีกคำอย่างไม่วางใจ "ขึ้นทำงานไม่ได้เรื่องอีก ข้าจะให้เจ้าขัดถึงส้วมไปทั้งปีทั้งชาติ"

เมื่อผู้ได้บังคับบัญชาออกไปแล้ว เจียงหยวนเจาถึงยกมือกุมขมับ โคลงศีรษะเบาๆ

แม้ว่านางน้อยผู้นั้นเป็นคนเจ้าเล่ห์แสนกล เหตุใดปล่อยให้ตนเอง

ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากอย่างนั้นได้ เขารู้สึกไม่วายว่านางมิใช่คนที่
ยอมเสียเปรียบใคร

หรือว่าจะเสียโฉมจริงๆ

ภาพเด็กสาวยิ้มน้อยๆ อย่างเยือกเย็นผุดขึ้นในห้วงความคิด ในใจ
เจียงหยวนเจาก็หงุดหงิดอึดอัดชอบกล เขาลุกเดินกลับไปที่ข้างหน้าต่าง

ต้นไม้เขียวขจีเป็นดงทางนอกหน้าต่าง มองดูแล้วชวนให้จิตใจ
ปลอดโปร่งผ่อนคลาย

เจียงหยวนเจาพลันไม่มีแฉใจกลับไปยังจวนท่านผู้บัญชาการเจียง

เด็กสาวเจ้าเล่ห์แสนกลปานใด เจอกับน้องสาวบุญธรรมเกรงว่า
ล้วนอัปจนปัญญากระมัง

อันว่าอำนาจบารมีสยบยอดฝีมือได้ทุกสาย ยามเผชิญกับผู้มีศักดิ์
ฐานะต่างกันลิบลับ จะมีช่องให้ความฉลาดปราดเปรื่องได้สำแดงอานุภาพ
สักเพียงใดเล่า

...ข้าก็แค่นี้ก็เสียตายแทนแม่นางน้อยผู้นั้นอยู่บ้าง เจียงหยวนเจา
คิดคำนึง

รถม้ามานสีเขียวคันเล็กกะทัดรัดหยุดจอดที่จวนตะวันตกของสกุลหลี่
เงินกวงกระโดดลงมาแล้วตะเบ็งเสียงบอก "คุณหนู ถึงแล้วขอรับ"

ม้าประจูดรถม้าแหวกออก อากูพยุงเจียวเจาเดินออกมา

"กลับไปเรือนหย่าเหอเลย" เจียวเจาเอ่ยสั่งอากู หากปล่อยให้
สุหยีนผู้เฒ่าตั้งเห็นนางในสภาพนี้ คงไม่แคล้วต้องตกใจจนเป็นลม

"เจ้าคะ"

สองนายบ่าวตรงดิ่งกลับไปเรือนหย่าเหอ แก้มขวาของเจียวเจา

เริ่มบวมทำให้กล่าววจาได้ลำบากขึ้น นางยกมือชี้ทางเรือนเล็กฝั่งซ้าย

อาจุเข้าใจความหมาย นางอยู่ฝั่งด้านนอกใช้ตัวบังเอาไว้ ประคอง
เฉียวเจาเดินผ่านซุ้มประตูวงเดือน* เข้าสู่เรือนฝั่งซ้าย

ต้นทับทิมในเรือนฝั่งซ้ายติดผลดกถ่วงให้ปลายกิ่งโน้มลง

ปิงลิกำลังเดินวนเวียนอยู่รอบต้นทับทิม ตั้งใจจะหาผลใหญ่ๆ
เด็ดมากินสักลูก แต่ช่วยไม่ได้ที่เพลานี้ผลทับทิมยังดิบมาก นางมองหา
อยู่นานครู่ใหญ่ก็ไม่พบ ได้แต่หมุนกายกลับอย่างผิดหวัง

สาวใช้น้อยมองปราดเดียวเห็นเฉียวเจาเลือดไหลเต็มใบหน้า

หลังนั้นกันไปชั่วพริบตา นางก็ร้องเสียงแหลมดังก้องฟ้า "ตายแล้ว!

คุณหนูบาดเจ็บได้อย่างไร..."

เฉียวเจาอยากเบะปากอย่างมาก จนใจที่เจ็บหน้าเกินไปเลยทำไม่ได้

ครู่หนึ่งต่อมา เหนือชิงโต๊ะยานเข้ามาทางซุ้มประตูวงเดือน "เจาเจา
บาดเจ็บตรงที่ใดหรือ!"

นางเพิ่งพูดจบแล้วเห็นสภาพของเฉียวเจาเต็มตา ก็มีเสียงร้อง
ดังก้องฟ้าเป็นคำรบที่สองอย่างรวดเร็ว "ตายแล้ว! เจาเจาของแม่ นี่เจ้า
เป็นอะไรไป"

แม่นางเฉียวที่วิ่งเวียนตาลายอยู่ลอบรำพึงในใจ ดีมาก ครานี้
สูญยีนผู้เฒ่าตั้งคงรู้เรื่องแล้ว

เหนือชิงเข้าไปกอดบุตรสาวพลางรำไห่ยกใหญ่จนปิงลิถูกเบียดออกไป
ด้านข้าง ปิงลิร้อนใจจนเดินเหียงๆ พอมองเห็นอาจุก็ดำทอ "อาจุ นางตัวดี
เจ้าติดตามคุณหนูประสาใดกัน ตอนออกจากจวนคุณหนูยังปกติดี ไฉน
บาดเจ็บกลับมาเช่นนี้ เจ้ายังมีหน้าตามกลับมาอีกหรือ"

* ประตูวงเดือน คือประตูที่เจาเป็นรูปวงกลม

ใบหน้าของอาจุซิดเผือด แต่สีหน้าสุขุมดุจเก่า นางไม่แยแสเสียงถามไล่เสียงของปิงลวี เอ่ยเตือนขึ้นว่า "นายหญิง พยุงคุณหนูเข้าเรือนก่อนเถอะ ค่อยถามคุณหนูว่าสมควรทำอะไรต่อนะเจ้าคะ"

คุณหนูยืนกรานกลับมาจะต้องมีวิธีของนางแน่

เหอซื่อถึงได้สติ ตะโกนบอกปิงลวี "มัวยืนที่อยู่อด้วยเหตุใด รีบไปเชิญหมอมาสี!"

175

อาจุ่มองไปทางเจียจ
นางไม่แสดงท่าทีใดเป็นเชิงอนุญาตกลายเป็น
แววตาของอาจุ๋ไหววูบหนึ่ง
ท่าทีของคุณหนูแปลกไปอยู่บ้าง หากเป็นเช่นนี้ ไยต้องฝืนทน
กลับมาถึงเรือนแล้วค่อยเชิญหมอมานะ

ขณะที่ทางนี้กำลังวิ่งวุ่นจ้าละหวั่นไปเชิญหมอมานะ อีกด้านหนึ่ง
ที่เรือนชิงชง ฮูหยินผู้เฒ่าได้ข่าวอย่างว่องไว นางก็มาที่เรือนหย่าเหอ
ทันที

"เหอซื่อ เจาเจาเป็นเช่นไรบ้าง"

เหอซื่อร้องไห้จนตาแดงเรื่อ "ท่านหมอกำลังทำแผลให้เจาเจาอยู่เจ้าคะ
เจาเจาของข้า บนใบหน้ามีบาดแผลใหญ่เพียงนั้นจะเจ็บสักเพียงใดนะ ข้า
ยังไม่กล้าแม้แต่จะมองดู เห็นแล้วใจแทบสลาย"

"เข้าไปดูสักหน่อย" สุหยินผู้เฒ่าตั้งอย่างเท่าเข้าไป
 ตอนหญิงชราเข้าไปในเรือน ท่านหม่อมทำแผลเสร็จพอดี ด้วยเหตุนี้
 มองปราดเดียวก็เห็นรอยแผลน่าเกลียดน่ากลัวบนแก้มขวาของเฉียวเจาได้
 ลมหายใจของสุหยินผู้เฒ่าตั้งสะดุดขาดห้วงทันที มือนางสิ้นระริก
 อย่างสุดระงับ "ท่านหม่อม โปรดใช้ยาดีที่สุดรักษาหลานสาวข้า ไม่ว่าเสียเงิน
 เท่าไรก็มีเป็นไร"

ท่านหม่อมโคลงศีรษะ "รอยแผลบนใบหน้าหลานสาวท่านลึกเกินไป
 ใช้ยาดีเพียงใดก็ต้องเหลือรอยแผลเป็น"

เหอซือซึ่งตามเข้ามาได้ยินแล้วถลันเข้าไปจับแขนเสื้อของหม่อม
 "ท่านหม่อม ข้าขอร้องท่าน ท่านต้องคิดหาหนทางอย่าให้หน้าบุตรสาวข้า
 มีแผลเป็นให้ได้นะ"

ท่านหม่อมตะลึงตาค้าง เขารีบสะบัดมือเหอซือออกแล้วกล่าวอธิบาย
 "เรื่องนี้ข้าสุดปัญญาจริงๆ ไม่เกี่ยวกับว่าเสียเงินเท่าไร..."

"ข้าจะไปทิวจวนตะวันออก" สุหยินผู้เฒ่าตั้งอ้าปากพูดขึ้นฉับพลัน

"ท่าน?" เหอซือไม่เข้าใจเหตุผล

"ข้าไปถามท่านเชียงจวินดูว่ามียาชี้ผึ้งน้ำค่างแข็งเมฆาของพระราชทาน
 จากวังหลวงหรือไม่"

ยาชี้ผึ้งน้ำค่างแข็งเมฆานี้ทำขึ้นเพื่อเหล่าเชื้อพระวงศ์โดยเฉพาะ
 มีสรรพคุณรักษาบาดแผลภายนอกได้ดีเยี่ยม เป็นหนึ่งในของพระราชทาน
 ซึ่งเป็นที่นิยมชมชอบของทุกๆ ตระกูลมาทุกยุคทุกสมัย สุหยินผู้เฒ่าเจียง
 ของจวนตะวันออกต้องมีอยู่ในมือเป็นแน่

ท่านหม่อมกล่าวตัดบทพวกนางสองคน "สุหยินผู้เฒ่าตั้ง ยาชี้ผึ้ง
 น้ำค่างแข็งเมฆาที่ท่านเอ่ยถึง ข้าเคยใช้มาก่อน พุดตามสัตย์จริง ต่อให้เป็น

ยาขี้ผึ้งน้ำค่างแข็งเมฆาชั้นเลิศที่สุดก็ไม่อาจช่วยให้หลานสาวของท่าน
ไม่มีแผลเป็น"

เรื่องเกี่ยวพันถึงบุตรสาวหัวแก้วหัวแหวน เหลือชื่อย่อมไม่เสียดาย
เงินทองแน่นอน คนที่เชิญมาจึงเป็นหมอชื่อดังที่สุดของเมืองหลวง แล้ว
เป็นธรรมดาที่หมอระดับนี้จะมีลู่วางยาขี้ผึ้งน้ำค่างแข็งเมฆามาได้

พอหมอกล่าวถ้อยคำนี้ขึ้น สุหยินผู้เฒ่าเต็งก็พลันมีสีหน้าหม่นลง
ทันใด นางคิดคำนึงในใจ หลานเจาน่าสงสารจริงๆ ชะรอยฟ้าลิขิตไว้เฉกนี้
หลานเจาเสียโฉม วันหน้าก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะออกเรือน ดีที่เหลืชื่อ
รักบุตรสาว ข้าเองก็ไม่ถือสาที่จะเลี้ยงดูหลานสาวผู้หนึ่งไว้เฉยๆ อีกหน่อย
ต้องขึ้นเฒ่าเต็งตอนอายุเอิร์dekผู้นั้นว่าอย่าแล้งน้ำใจกับน้องสาวผู้นี้ก็แล้วกัน

ฝ่ายเหลืชื่อฟังแล้วกอดเฉียวเจาร้องไห้สุดเสียง "เจาเจา ไม่ต้องกลัวนะ
ถึงแม้ต้องใช้สินเจ้าสาวทั้งหมดเชิญหมอชื่อดังทั่วทั้งแผ่นดิน ก็ต้องรักษา
ใบหน้าของเจ้าให้หายดี"

มุมปากของหมอกระตุกึก เขาอ้าปากพูด "สุหยิน ท่านถอยออกมา
ได้หรือไม่ ข้าจะใส่ยาให้บุตรสาวท่าน"

เหลืชื่อได้ยินก็คลายมือออก น้ำตาหลังรินเป็นสายประหนึ่งสรี้อยมุก
ขาดร่วงลง

เฉียวเจาปรึปากขึ้นในที่สุด "ข้านี้ขึ้นได้แล้ว ท่านปู่ทั้งที่ยารักษา
บาดแผลไว้ให้ข้าเจ้าคะ อาจู่ เจ้าไปหยิบตลับหยกขาวตรงกันหีบสมุนไพร
ในห้องคลังมาสิ"

อาจู่ฟังจบแล้วก็ออกไปทันที เฉียวเจายอบกายคารวะหมอ "ขอบคุณ
ท่านหมอที่ทำแผลให้ข้า แต่ไม่ต้องใส่ยาแล้ว ข้ามียาที่ดีกว่าเจ้าคะ"

ท่านหมอได้ยินคำนี้ไม่พึงใจอย่างมาก หันไปมองสุหยินผู้เฒ่าเต็งทันที

หญิงชราอดถามขึ้นไม่ได้ "เจาเจา ดึกกว่ายาซี้ฝิ่งน้ำค้างแข็งเมฆาจริง ๆ หรือ"

"แน่สิเจ้าคะ ต่อให้เป็นยาซี้ฝิ่งน้ำค้างแข็งเมฆาชั้นหนึ่งก็เทียบมันไม่ได้ แม้แต่หนึ่งในหมื่น"

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งฟังแล้วเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

มาตรว่าหมอมเหวตาจะเก่งกาจ แต่ผู้เป็นแพทย์ต่างมีความเชี่ยวชาญ เฉพาะด้าน ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเขามียาวิเศษรักษาบาดแผลได้

"อย่างน้อยก็ดีกว่ายาของหมอทั่วไปมากนักเจ้าคะ" เจียวเจาพูดเหมือนไม่ตั้งใจ

ท่านหมอมีน้ำโหจนหนดกระดิก แม่เด็กอมมือผู้นี้หมายความว่าอะไร หมอทั่วไป? เขาเป็นถึงหมอชื่อเสียงโด่งดังของเมืองหลวง หากมิใช่อายุปุ่นนี้แล้วร้านจะเข้าสู่สำนักแพทย์หลวงที่ต้องอยู่ใต้กฎเกณฑ์ จะรั้งตำแหน่งเป็นแพทย์หลวงก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

เขานะหรือเป็นหมอทั่วไป?

ไหนเลยเหอชื่อจะมีแก๊ใจพิศดูสีหน้าท่านหมอ นางได้ยินแล้วพยักหน้าเอ่ยขึ้นทันที "ใช่ๆ ยาที่ท่านปู้บุญธรรมของเจาเจาให้ไว้ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเหนือกว่าของพวกหมอทั่วไปในโรงหมอ เรื่องหยูกยาจะใช้สุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้"

ท่านหมออึ้งงัน สมแล้วที่เป็นแม่ลูกกัน กล่าววาจาได้น้ำโมโหเหมือนกัน เขานะหรือเป็นหมอทั่วไป?

"ฮูหยินผู้เฒ่า..." ท่านหมอมองไปทางฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งทุ่มความสนใจไปที่ใบหน้าของเจียวเจาอยู่เช่นกัน จะมีเวลาพูดปลอบท่านหมอที่โดนตำรายุติโทษที่ใดกัน นางผงกศีรษะ พลางพูดขึ้นว่า "จริงของเจ้า อย่างนั้นก็ใช้ยาของเจาเจาเถอะ"

อาจุคุงเข้าลง "เข้าไปถึงจวนก็ซางป้อก็ถูกรั้งตัวไว้ด้านหน้าตึมน้ำชาเหมือนๆ กับสาวใช้ที่พวกคุณหนูทุกตระกูลพามา มิได้อยู่ข้างกายคุณหนูต่อมามีคนเรียกข้าเข้าไปถึงรู้ว่าคุณหนูบาดเจ็บ ข้าได้ยินคนอื่นพูดคุยกันว่าเป็นคุณหนูเจียงบุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลินทดสอบคุณหนูด้วยการให้คุณหนูเป็นเป้าธนู..."

"รังแกกันเกินไปแล้ว!" สีหน้าของฮูหยินผู้เฒ่าแดงบูดบึ้ง

เหอซือยังโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง "บุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน? เป็นบุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลินก็กระทำกับเจาเจาของข้าเยี่ยงนี้ได้หรือ แม้แต่องค์หญิงยังไม่ยโสโอหังถึงเพียงนี้ ไม่ได้ข้าจะไปถวายฎีกาฟ้องร้อง"

"เหอซือ!"

เหอซือกะพริบตาปริบๆ น้ำตาไหลไม่ขาดสาย "ท่านจะห้ามข้าไช้หรือไม่ ธนุดอกนั้นยังโดนหน้าเจาเจายังเจ็บปวดกว่ายิ่งเข้ากลางอกข้า หากไม่ระบายนความแค้นนี้ให้เจาเจา ข้าคงมีชีวิตอยู่ไม่ได้แล้ว"

เฉียวเจารู้สึกวาลึกในอก นางหันไปมองเหอซือ

ปิงลี่กำลังใส่ยาให้อยู่ พอขยับตัวอย่างนี้เลยกระทบถูกบาดแผลทันทีได้นางร้องครางในลำคอด้วยความเจ็บ

"โอ้ คุณหนู ท่านอย่าขยับสิเจ้าคะ คงเจ็บกระมัง ข้าเป่าแผลให้ท่านนะ..." ปิงลี่ยื่นหน้าไปใกล้ๆ หน้านาง ก้อนเป่าลมใส่แผลให้เบาๆ น้ำตาเอ่อคลอเบ้า

เฉียวเจายกมูมปากโค้งขึ้น มองเหอซือพลางกล่าวเสียงเบา "ไม่เจ็บ..."

นางได้ยินฮูหยินผู้เฒ่าแดงเปล่งเสียงพูด "แน่นอนว่าเรื่องนี้จะให้

แล้วกันไปเท่านี้ไม่ได้! เหลือชื่อ เจ้าไปที่เรือนหน้าบอกให้คุณหนูของ
จวนผู้ชางป้อกลับไปก่อน พอเจ้ากลับมาค่อยว่ากันอีกที"

176

"เจ้าคะ ข้าไปประเดี๋ยวนี้เลย" เธอชี้ออกไปด้วยสีหน้าดูต้นเอาเรื่อง
 ฮุยยินผู้เฒ่าเต็งเหยียดยิ้มมุมปาก นางให้ลูกสะใภ้หิ้วที่อชวานผ่าซาก
 ไปไล่คุณหนูจวนผู้ซางปอกกลับไป เป็นการใช้คนตามความสามารถได้เหมาะสม
 เต็มที่แล้ว

ไม่ว่าจะพูดอย่างไร หลานเจ้าได้รับบาดเจ็บที่นั่น ข้าร้ายยังเป็นแผล
 บนใบหน้าที่เป็นส่วนสำคัญยิ่งชีพ ถึงแม้จะมียาของหมอเทวดา ใครจะ
 รับรองได้ว่าจะไม่เป็นแผลเป็นแน่

ในฐานะเจ้าภาพที่จัดงานสังสรรค์ครั้งนี้ พอทำให้แขกได้รับบาดเจ็บ
 นางหิวของขวัญสับปะรังเคสองกล่องมาเยียมเยื่อนขอมาคำหนึ่งก็เป็น
 อันสิ้นเรื่องแล้วหรือไร

อู๋! จวนสกุลหลี่ไม่ต้องการ

หญิงชรายกมือลูบอก พลันรู้สึกว่ามีลูกสะใภ้เช่นนี้ผู้หนึ่งก็ไม่เลว

อย่างน้อยพบเจอเรื่องพรรคนี้อีกไม่ต้องระวังตัวรักษามารยาทไว้ ซ้ำยังไม่ต้องเป็นห่วงสายตาของคนภายนอก

ก็ใครเล่าจะถือเป็นเรื่องจริงเป็นจังกับพวกหัวทื่อเป็นตอไม้ผู้หนึ่ง

สูญยิณผู้เฒ่าตั้งตาคอยคิดคืบมาแล้วมองเฉยเฉย

บาดแผลบนแก้มขวาของหลานสาวทนายซีผึ่งเนื้อกึ่งโปรงใสไว้ชั้นหนึ่ง ใบหน้าขาวกระจ่างมีรอยบากเป็นรอยเลือนลางคล้ายว่าเป็นทางทำลายรูปโฉมไปสักหนึ่งโดยไม่ปรานีปราศรัย

ทว่าเด็กสาวยังคงสงบนิ่งดุจเดิม ถึงขั้นปราดแรกที่เห็นยังรู้สึกว่างนางไม่เจ็บ มีเพียงเส้นเลือดปูดโปนบนหลังมือที่ลอบกำหนดแน่น ไม่อาจเก็บซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงไว้ได้

สูญยิณผู้เฒ่าตั้งพลันปวดใจสุดจะกล่าว "เจ้าเด็กคนนี้ เจ็บก็ร้องออกมาเถอะ"

ใบหน้าของเฉียวเจาทายาไว้ นางไม่กล้าอ้าปากพูดตามใจชอบได้แต่กะพริบตาปริบๆ

สูญยิณผู้เฒ่าตั้งเปื้อนหน้าไปอีกทางกลั้วน้ำตาที่ปรี่มซึมขอบตาไว้ถึงหันกลับมาพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "เจ้าวางใจได้ แม้ครอบครัวเรามีโชตระกูลใหญ่โตสูงศักดิ์ แต่จะยอมเลิกแล้วต่อกันเท่านี้ แล้วปล่อยให้เจ้ากลั้วลิ้นผื่นทนเช่นนี้ไม่ได้"

"ท่านย่า..." เฉียวเจาเปล่งเสียงพูดคำหนึ่งอย่างอดไม่อยู่

สูญยิณผู้เฒ่าตั้งลูบผมนางเบาๆ ห้ามมิให้นางกล่าวต่อ "หลานเจาท่านย่ารู้ว่าเจ้าอยากพูดอะไร แต่มิใช่ว่าเจอบัญหาใดก็ต้องอดทนข่มกลืนไว้ตลอด อย่างตำแหน่งอาลักษณ์สำนักราชบัณฑิตนั้นของท่านพ่อเจ้า จะเป็นหรือไม่เป็นหาได้มีความหมายอันใดไม่ ถ้าเขาอยากรักษาตำแหน่งขุนนาง

เล็กๆ ต่ำเตี้ยเยี่ยดินนั้นไว้จนปกป้องบุตรสาวของตนไม่ได้ ท่านอย่าจะเป็นคนแรกที่ไม่ปล่อยเขาเอาไว้"

นัยน์ตาของแม่นางเจียวไค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว

ดูที่ว้ายังคงเป็นท่านพ่อที่ลงแรงไปมาก เป็นอาลักษณ์สำนักราชบัณฑิต อย่างทรหดอดทนมานานสิบกว่าปีจนไม่กริ่งเกรงสิ่งใดแล้ว ดังคำกล่าวว่า คนเท้าเปล่าไม่กลัวคนสวมรองเท้า* ก็ยังมีเคยได้ยินว่าองค์จักรพรรดิจินหลิน ลงโทษอาลักษณ์ต่ำต้อยผู้หนึ่ง

ปิงลวีตัดผ้าโปร่งบางจะปิดแผลให้เจียวเจา แต่นางหลบออก

"คุณหนู?" ปิงลวีทำหน้างุนงง

อาจู้ว่าเจียวเจาเปล่งเสียงพูดลำบาก จึงเอ่ยอธิบาย "อากาศร้อนเกินไป ใช้ผ้าปิดแผลไว้จะเป็นหนองได้ง่าย"

ปิงลวีวางผ้าโปร่งบางลงอย่างห่อเหี่ยวใจ แต่พอดิๆ แล้วก็ไมยอมแพ้นางกลอกตาขึ้นพลางพูดว่า "เจ้าแก่นักนะ เก่งถึงเพียงนี้เหตุใดไม่คุ้มครองคุณหนูให้ดีๆ เล่า ถ้าเป็นข้าละก็ ใครกล้ายิงธนูใส่คุณหนูเป็นต้องโดนข้าถีบสักทีหนึ่งก่อนค่อยว่ากัน"

เจียวเจาสะกิดอาจุเบาๆ

อาจู้เข้าใจความหมาย เอ่ยถามขึ้น "คุณหนู ท่านเหนื่อยแล้วใช่หรือไม่"

เจียวเจาพยักหน้า

"เช่นนั้นเจ้าพักผ่อนเถอะ ท่านอย่าไปดูที่เรือนหน้าสักหน่อย"

เหอซื่อไปถึงโถงรับแขกของเรือนหน้า ก้าวเข้าประตูเห็นหลี่เจียวตี่มน้ำชาอยู่เป็นเพื่อนตู้เฟยเสวี่ยพอดิ ไฟโตะก็ลุกโชนประเดี๋ยวนั้น นาง

* คนเท้าเปล่าไม่กลัวคนสวมรองเท้า เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ไม่มีอะไรจะเสีย ย่อมไม่กลัวคนที่มีความเจริญล้ำหน้า

เดินฉับๆ เข้าไปตรงหน้าเด็กสาวสองคน

"ท่านแม่..." หลี่เจี๋ยรีบวางถ้วยน้ำชาแล้วลุกขึ้นยืน

ตู้เพยเสวี่ยลุกขึ้นยกบทยเล็กน้อยให้เหอซืออย่างไว้ท่า "เหอฮูหยิน วันนี้คุณหนูสามได้รับบาดเจ็บในจวนข้า ต้องขออภัยจริงๆ ข้ามาดูว่าอาการของนางเป็นอย่างไรกันแน่ นี่คือสมุนไพรบำรุงร่างกายที่ทางจวนข้า จัดเตรียมมาให้ หวังว่าคุณหนูสามจะได้ใช้ประโยชน์..."

เหอซือได้ยินแล้วเตี้อดตาลยกใหญ่ หยิบกล่องของขวัญสองกล่อง ที่ตู้เพยเสวี่ยเอามาให้โยนทิ้งไป

"เหอฮูหยิน นี่ท่านหมายความว่าอะไร" ตู้เพยเสวี่ยหน้าแดงก่ำทันใด

มารดาของหลี่เจี๋ยจากไปนานแล้ว ตู้เพยเสวี่ยเป็นญาติผู้น้อง ทางฝ่ายมารดา จะมาเที่ยวเล่นที่จวนสกุลหลี่บ้างเป็นบางครั้ง ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งใจอยากให้ทางจวนกู้ชางปู้รู้ชัดว่าสกุลหลี่มิได้ทอดทิ้งละเลยหลี่เจี๋ย จึงถือตู้เพยเสวี่ยเป็นแขกคนสำคัญเรื่อยมา นางไหนเลยจะเคยได้รับความอภัยสอดดูเพียงนี้

"พวกข้าไม่ต้องการของพวกนี้ ข้าแค่อยากถามว่าบุตรสาวข้าบาดเจ็บได้อย่างไร"

"เหอฮูหยิน ท่านทำเช่นนี้ไม่รู้สึกละเสียมารยาทเกินไปหรือ"

"ข้าเสียมารยาท? คุณหนูตู้ ท่านมาที่จวนข้ามิใช่ครั้งสองครั้ง ข้าจะเสียมารยาทปานใดก็มีเคยทำให้ท่านเสียโฉมกลับไปกระมัง"

ตู้เพยเสวี่ยได้ยินแล้วไม่ยอมแพ้ นางข่มความโกรธพูดแก้ต่าง "เป็นคุณหนูสามโชคไม่ดี บังเอิญสุ่มไม้ตัวได้ของคุณหนูเจี๋ยเอง"

"เจ้าผายลม!" เหอซือผรุสวาทเสียงดัง มือหนึ่งเท้าเอว มือหนึ่งชี้หน้า ตู้เพยเสวี่ยจนปลายนิ้วแทบจิ้มโดนหน้าผาก "ถ้าเป็นเช่นที่เจ้าพูดยังต้อง

สมน้ำหน้าที่เราเจ้าของข้าแควะหิ้วยหรือ คนอื่นข้าไม่สนใจ ข้าแควถามเจ้าว่า เจ้าเป็นเจ้าภาพงานสังสรรค์ในวันนี้ใช่หรือไม่"

"ใช่แล้วจะมีอันใด" ตู๋เพยเสวี่ถอยหลังหลยก้าวโดยไม่รู้ตัว

มารดาของหลี่ซานช่างหยาบคายและพาลพาโลเหลือเกินจริงๆ เป็น คราวครั้งแรกที่นางได้ยินคนด่าทอเยี่ยงนี้!

"เจ้ายังรู้ตัวว่าเป็นเจ้าภาพงานสังสรรค์ครั้งนี้ เช่นนั้นมีคนเสนอให้เล่น ทำดวลอันตรายนางนี้ เหตุใดเจ้าไม่ห้ามปรามตามหน้าที่ของเจ้าภาพที่ดี หรือว่ามีคนสังหารใครในจวนเจ้า เจ้าก็จะไซโยหรืออยู่ด้านข้างใช่หรือไม่"

"นะ...นั่นเป็นคุณหนูเจ๊ง บุตรสาวของท่านผู้บัญชาการกององครักษ์ จินหลิน ข้าจะห้ามได้อย่างไรกัน" ตู๋เพยเสวี่พูดแก้ตัวอย่างโมโหจนเดียว

เหอชื่อยืมเยาะ "ฉะนั้นเพราะบิดาของคุณหนูเจ๊งเป็นผู้มีอำนาจ ราชศักดิ์ลึนนะ เจ้าถึงนั่งเฉยดูตาย ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ตอนนี้อย่าจะสร้างเป็น คนดีมามอบของขวัญอะไรอีก เพื่อจะฟังพวกข้าพูดว่ายกโทษให้ อีกทั้ง ได้ชื่อว่าเป็นคนมีความคิดความอ่านกระนั้นหรือ ฤย! เมินเสียเถอะ เจ้าใส่หัว ออกไปประเดี๋ยวนี้เลย วันหน้ากล้าเหยียบเข้าประตูจวนสกุลหลี่ล่ะก็ ข้าจะ ปิดประตูปล่อยสุนัขไล่กัด"

"จะ...เจ้า...เจ้าหยาบคายเกินไปแล้ว" ตู๋เพยเสวี่เอาแต่ใจตนเพียงใด ก็เป็นคุณหนูในตระกูลสูงศักดิ์ จะเคยเห็นคนเช่นเหอชื่อที่ใดกัน นางโกรธ จนปากสั่น "ข้าจะมาจวนสกุลหลี่หรือไม่ เจ้าไม่มีสิทธิ์ห้าม..."

เหอชื่อคว้าไม้ชนไก่ที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กด้านข้างมาได้ก็ฟาดใส่นางฟาดไปด่าไป "ข้าไม่มีสิทธิ์ห้ามอย่างนั้นหรือ นางเด็กน้อยน่าชัง วันนี้ ข้าจะให้เจ้าได้เห็นว่าอย่างน้อยมือเป็นของข้า ข้าอยากทำอะไรก็ได้"

ตู๋เพยเสวี่หลบเป็นพัลวัน หลี่เจียวถลันเข้ามาเอาตัวบังตู๋เพยเสวี่ไว้

พลางพูด "น้องเพยเสวี่ย เจ้ากลับไปก่อนเถอะ กลับไปก่อนสิ"

เด็กสาวที่วิ่งหนีหวัชุกหวัชุนออกจากจวนสกุลหลี่เพียงรู้สึกว่าย่ำแย่
ขายหน้าไปทั้งชาติ

หลี่เจียวคุงเข้าลงเผชิญกับสายตาวาวโรจน์ด้วยไฟโทสะของเหอซือ
"ท่านแม่ เป็นความผิดของข้าคนเดียว ข้าไม่ได้ดูแลน้องเจ้าให้ดี..."

เหอซือไม่แม้แต่จะมองนางลักแวบหนึ่ง โยนไม้ชนไก่ทิ้งแล้วสาวเท้า
ออกไป ยังกล่าวถ้อยคำหนึ่งเสียงห้วนตอนเดินผ่านข้างกายหลี่เจียว "โทษเจ้า
ไม่ได้ เดิมทีข้าก็ไม่เคยฝากความหวังไว้ที่เจ้ามาก่อน"

หลี่เจียวมองตามแผ่นหลังของเหอซือที่เดินจากไปแล้วกัดริมฝีปาก

เหอซือก้าวขาข้างหนึ่งออกจากประตูก็พบกับฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง นาง
ถามไถ่อย่างร้อนรน "ท่านว่าสมควรทำฉันใดดีเจ้าคะ ขอแค่ให้คนที่ทำร้าย
เจ้าเจ้าได้รับผลกระทบ จะให้ข้าทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น!"

"เรื่องแรกไปบอกกล่าวเจ้าใหญ่กับฮูยเออร์ก่อน ให้พวกเขากลับมา
ให้หมด คุณหนูในจวนโดนดูหมิ่นเหยียดหยาม พวกบุรุษจะไม่รู้เรื่องรู้ราว
สักนิดไม่ได้ เรื่องที่สอง พรุ่งนี้เป็นวันที่เจ้าเจาต้องไปอารามของพอดิ
ส่งปิงลวี่ไปแจ้งที่นั่นว่าเจ้าเจาถูกคนทำร้ายเสียโฉม พรุ่งนี้ไปไม่ได้แล้ว
เรื่องที่สาม..." ฮูยินผู้เฒ่าเต็งหยุดพักหายใจ "เจ้ากลับไปดูแลเจ้าเจาให้ดี
ข้าจะนั่งขอความเป็นธรรมตรงหน้าประตูที่ว่าการกององครักษ์เงินหลิน
รอพวกเจ้าใหญ่กลับมาแล้ว อย่าลืมบอกให้พวกเขาลดกันไปส่งน้ำส่งข้าว
ให้ข้าด้วย"

177

เหอซือฟังแล้วตะลึงงันไปนานครู่ใหญ่ถึงอ้าปากพูด "ฮูหยินผู้เฒ่า... ให้เข้าไปดีกว่าเจ้าค่ะ"

"เจ้าไม่ได้ เรื่องในวันนี้ข้ามอบหมายให้ทำอะไร เจ้าก็ทำไปตามนั้น" ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งแสดงความคิดเห็นออกมาทั้งสีหน้าและน้ำเสียงอย่างหาได้ยาก

"เจ้าค่ะ ข้าทราบแล้ว" ในยามคับขัน เหอซือเห็นว่าน่าจะเชื่อถือ มารดาสามีได้มากกว่าตนเอง จึงรีบไปเตรียมการต่างๆ โดยไม่ได้แย้งต่อ

หลี่เจี๋ยซึ่งซ่อนตัวอยู่หน้าประตูได้ยินบทสนทนาของฮูหยินผู้เฒ่าตั้ง กับเหอซืออย่างชัดเจน นางหน้าถอดสีทันใด

ท่าน่าจะไปที่หน้าประตูที่ว่าการกององครักษ์จินหลินได้อย่างไร

ตำแหน่งของท่านพ่อจะอย่างไร แล้วตำแหน่งของท่านอาวองอีกเล่า ถ้าเกิดล่วงเกินองครักษ์จินหลินเข้า หลุดจากตำแหน่งอาจจะเป็นสถานเบา ดีไม่ดีต้องบ้านแตกสาแหรกขาดก็เป็นได้

ไฉนท่านยาต้องทำถึงเพียงนี้เพื่อหลีซาน หรือว่าจะให้คนทั้งตระกูล ต้องย้อยยับไปด้วยกันเพราะนางเสียใจ

หลีเจี๋ยวร้อนใจประหนึ่งมดบนกระทะร้อน อยากปรีเข้าไปพุดกล่อม สุนัขยินผู้เฒ่าตั้งไว้ แต่นางรู้ว่าถึงแม้ปกติท่านยาจะใจดีไม่เข้มงวด แต่เรื่องที่ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะทำแล้ว ถึงเป็นนางก็ห้ามไม่อยู่ ข้ามีแต่จะโดนตำหนิ ดุด่าเปล่าๆ ปลื้ๆ เท่านั้นเอง

นางกลอกตาไปมาแล้วก้าวขาวิ่งตะบึงไปเรือนจินหวง

ในเรือนจินหวง ผลดิบตกต้นบนต้นไผ่ถั่งถ่วงจนปลายกิ่งโน้มห้อยลง หลิวซืออยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำกำลังสอนบุตรสาวสองคนปักผ้า

ยามนี้แสงแดดแจ่มจ้างามตา คุณหนูสี่หลีเยียนกับคุณหนูหกหลีฉาน นั่งบนม้านั่งหินหุ้มเบาะแพรไต้ต้นไผ่ถั่ง ต่างคนต่างถือสะดึงปักผ้าไว้ในมือ คนที่รับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ ขณะที่คนน้องทำท่าเบื่อหน่ายเหลือแสน

หลิวซือเอื้อมมือไปเชกศีรษะหลีฉานแล้วพุดดู "เอาแต่เหม่ออยู่ได้ เจ้าก็อายุไม่น้อยแล้ว เรียนอะไรยังคงไม่ไผ่ใจ วันหน้าจะทำอย่างไร ข้าจะบอกพวกเจ้านะ เท่าที่ข้าเฝ้ามองอยู่ด้านข้างในช่วงที่ผ่านมา ถ้าพวกเจ้าอยากเหนือกว่าคุณหนูสาม เกรงว่ามีแค่เรื่องเดียวก็คือเย็บปักถักร้อย..."

สิ้นเสียงหลิวซือไม่ทันไร มีสาวใช้ส่งเสียงรายงาน "นายหญิง คุณหนูใหญ่มาเจ้าคะ"

นางมองปราดเดียวก็เห็นหลีเจี๋ยยืนอยู่ตรงหน้าประตูเรือน จึงลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ย "คุณหนูใหญ่มาแล้วหรือ มีเรื่องอะไรใช่หรือไม่"

หลีเจี๋ยวย่อกายคำนับนาง "ท่านอาสะไกรจง ท่านรู้หรือยังว่า เกิดเรื่องขึ้นกับน้องเจาแล้ว"

หลิวซือใจหล่นดังต๊ับ

แยแล้ว เกิดเรื่องขึ้นกับคุณหนูสามอีกแล้ว หนนี้ถึงคราวเคราะห์ร้าย
ของใครเล่า

หลิวซือไม่มีแก๊ใจถามซักไซ้ หันขวับไปตะโกนบอก "เยียนเออร์
ฉานเออร์ พวกเจ้ากลับไปอยู่ในห้องก่อน"

หลิวซือวิ่งกันไป นี่ท่านอาสะไกรจะทำอะไร นางยังไม่ได้บอกว่า
เรื่องใดเลยก็ให้พวกน้องสี่ไปหลบแล้ว

หลิวซือหันหน้ามา "อาละ ตอนนีคุณหนูใหญ่เล่าให้ข้าฟังที่ว่า
เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับคุณหนูสาม"

"วันนี้น้องเจ้าไปร่วมงานสังสรรค์ของชุมนุมฟูซาน..."

หลิวเยียนเพิ่งเดินไปถึงหน้าห้องก็วิ่งกลับมา "พี่เจ้าเข้าร่วมชุมนุมฟูซาน
แล้วหรือเจ้าคะ"

หลิวซือคับอกคับใจระลอกหนึ่ง

หลิวซือถลึงตาใส่บุตรสาว

หลิวเยียนพูดอ้อนวอน "ท่านแม่ ให้ข้าฟังด้วยเถอะนะ ข้ารับรองว่า
จะไม่ก้าวออกนอกประตูเรือนเจ้าคะ"

หลิวซือถึงพยักหน้าแล้วมองไปทางหลิวเยียว

หลิวเยียวไม่เข้าใจลึกนิตว่าพวกนางเป็นอะไรไป นางเม้มปากแล้วพูด
เสียงร่ำเร็วว่า "ตามธรรมเนียมจะให้รองหัวหน้าทดสอบชาวชุมนุมคนใหม่
น้องเจ้าสุ่มเลือกได้เจียงซือหว่านบุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน
นางเสนอให้ยิงธนู ผลปรากฏว่ายิงโดนใบหน้าน้องเจ้า น้องเจ้าเสียโฉมแล้ว
ท่านยาโกธเป็นพินเป็นไฟ ตอนนี้จะไปนั่งขอความเป็นธรรมที่หน้าประตู
ที่ว่าการกององครักษ์จินหลินแล้วเจ้าคะ"

หลิวซือได้ยินแล้วพิศวงงงงวย นางกะพริบตาปริบๆ "หลังจากนั้นแล้ว"

"หลังจากนั้น..." หลีเจี๋ยแทบหน้ามืดเป็นลม นางอุตุส่าหึงมาบอกเรื่องนี้ อาสะไกร่องกลับนึกว่าฟังเรื่องเล่าอยู่ หรือว่าในเวลานี้ไม่สมควรหน้าซัดด้วยความตกใจแล้วไปเกลี้ยกล่อมท่านย่ากับนาง

"เช่นนี้แสดงว่าคุณหนูเจี๋ยท่านนั้นหาเรื่องคุณหนูสามแล้ว?"

"ใช่..." หลีเจี๋ยพยักหน้าโดยไม่ทันคิดแล้วรีบเปลี่ยนคำพูด "ไม่ใช่ท่านอาสะไกร่อง ท่านฟังที่ข้าพูดไม่ชัดเจนหรือเจ้าคะ ท่านย่าจะไปนั่งขอความเป็นธรรมที่หน้าประตูที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน"

"ได้ยินแล้ว ดังนั้นก็เป็นคุณหนูเจี๋ยท่านนั้นหาเรื่องคุณหนูสามสินะ" หลิวซือรู้สึกแปลกใจด้วยกันว่าหลีเจี๋ยพูดจาสับสนไม่รู้เรื่อง นางลอบถอนหายใจโล่งอก ดูท่าทางหนีนี้น่าจะไม่มีใครในจวนเคราะห์ร้าย

หลีเจี๋ยอ้าปากค้าง "ท่านอาสะไกร่อง ไฉนท่านยังไม่เข้าใจอีก ที่นั่นคือหน้าประตูที่ว่าการกององครักษ์จินหลินนะเจ้าคะ ท่านย่ายิ่งโทสะพวกเขาแล้วพวกเขาก็ทำอะไรกันดี"

"คุณหนูใหญ่ไม่ต้องกลัว ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งใจคิดอ่านรอบคอบกว่าพวกเรา มาแต่ไหนแต่ไร" หลิวซือเอ่ยอย่างไม่เอาใจใส่

คุณหนูใหญ่สกุลหลีแทบไม่อยากเชื่อเลยว่าอาสะไกร่องที่ปกติเป็นปฏิปักษ์กับมารดาเลี้ยงของตนจะเป็นคนปล่อยวางได้ถึงเพียงนี้ นางกระที่บเท้าพลงกล่าว "ท่านอาสะไกร่อง ท่านทราบเรื่องนี้แล้วก็ดี ข้าขอตัวก่อนเจ้าคะ"

พอเห็นหลีเจี๋ยมุลมุนผลันกลับไป หลิวซือตะเบ็งเสียงพูด "ฉานเออร์ เจ้าก็ออกมาด้วย ข้าจะพาพวกเจ้าไปเยี่ยมคุณหนูสาม"

หลีเจี๋ยออกจากเรือนจินหรงแล้วนั่งตรึงตรอง จากนั้นวิ่งตรงไปที่

ห้องของเจี๋ยเจา

เจี๋ยเจาแปลงเสียงพูดไม่ได้แล้ว นางกำลังใช้พู่กันแทนปากสั่งงาน
อาจู่อยู่

หลิเจี๋ยพรวดพรวดเข้ามาอย่างกระหืดกระหอบ "น้องเจา..."

เจี๋ยเจาวางพู่กันลง มองนางด้วยสีหน้าแววดาสงบนิ่ง

ชั่วขณะนั้น หลิเจี๋ยบังเกิดความรู้สึกกละอายใจที่เทียบนางมิได้
อย่างปราศจากเหตุผล

ทั้งที่คนที่เสียโฉมคือหลิซาน เหตุใดนางถึงดูจนตรอกมากกว่า

ความคิดนี้ผุดวาบขึ้นในหัวแล้วเลือนหายไป หลิเจี๋ยหยุดพักหายใจ
แล้วเอ่ยขึ้น "น้องเจา ในจวนกำลังจะเกิดเรื่องใหญ่แล้ว ตอนนี้มีแต่เจ้า
ที่เก็ลี่ยกล่อมท่านย่าได้"

เจี๋ยเจากะพริบตาปริบๆ บ่งบอกว่าสงสัย

"เพื่อระบายความแค้นให้เจ้า ท่านย่าจะไปนั่งขอความเป็นธรรมที่
ที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน ยังจะให้ท่านพอกับน้องสามส่งข้าวส่งน้ำให้ท่าน
อีกด้วยนะ!"

ดวงตาของเจี๋ยเจาทอประกายวูบหนึ่ง ตรงกลางอกอุ่นผะผ่าว

ที่แท้ครอบครัวของนางในตอนนี้อาจทำได้ขึ้นนี้เพื่อลูกหลานได้
นางช่างโชคดีปานใดที่ได้มีชีวิตอยู่ในครอบครัวนี้

"เจ้าสมควรรู้ว่ากององครักษ์จินหลินเป็นสถานที่อะไร หากท่านย่า
ทำอย่างนั้นจริงๆ จะนำพาภพภัยใหญ่หลวงมาสู่ครอบครัวเราได้! น้องเจา
เจ้าคงหึกใจปล่อยให้ครอบครัวเราประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้เพราะเจ้าไม่ได้
กระมัง"

เจี๋ยเจาเม้มปาก

"โธ่เสีย น้องเจา เจ้ารีบตามข้าไปห้ามท่านกันเถอะ ชักช้าจะไม่ทันกาล"
 หลี่เจียววุดเฉียวเจาลุกขึ้นแล้วจะออกเดินไปข้างนอก

เฉียวเจาตั้งมือออกจากมือนาง มองอาจุพลางที่ที่พู่กันกับกระดาด
 อาจุเข้าใจความหมาย ถือพวงกระดาดกับพู่กันตามเฉียวเจาไปที่
 เรือนซิงซิง

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งเฟิงเตรียมตัวพร้อมพริ้ว เห็นสองพี่น้องมาพร้อมกัน
 ก็เอ่ยถาม "พวกเจ้ามาด้วยกันได้อย่างไร หลานเจา ไยเจ้าไม่พักรักษาตัว
 ให้ดี?"

หลี่เจียวอ้าปากกล่าวอยู่ด้านข้าง "ท่านย่า น้องเจาได้ยินว่าท่าน
 จะไปนั่งขอความเป็นธรรมที่ว่าการกององครักษ์เงินหลินแล้วร้อนใจมาก
 ถึงได้รู้ดมาที่นี้เจ้าคะ"

สีหน้าของหญิงชราขมริ้มลงเล็กน้อย "หลานเจา ข้าบอกแล้วว่าตอนนี้
 เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เจ้าอย่าคิดมาก รีบกลับห้องไปพักรักษาตัวถึงจะถูกต้อง"

เฉียวเจาที่ปากตนเองเป็นเชิงบอกว่าเปล่งเสียงพูดไม่ได้ จากนั้น
 ล้วงขวดรูปทรงน้ำเต้าขนาดเล็กกะทัดรัดสี่เหลี่ยมรกตในถุงผ้าปักส่งให้

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งรับไว้แล้วทำสีหน้าขงนใจ

เฉียวเจารับกระดาดกับพู่กันจากมืออาจุมาวางบนโต๊ะด้านข้าง เขียน
 ปราดๆ อย่างคล่องแคล่วว่องไวเป็นถ้อยความบรรทัดหนึ่งแล้วหยิบขึ้นให้
 หญิงชราอ่าน

หลี่เจียวกวาดตาดูแวบหนึ่งแล้วโมโหแทบแตกตาย นางเห็น
 บนกระดาดเขียนว่า

'ท่านย่าพกน้ำมันยาหอมขวดนี้ติดตัวไปด้วยจะได้ไม่เป็นลม'

ฮุนยีนผู้เฒ่าตั้งออกไปครู่หนึ่งแล้วหวั่นเสียดัง "หลานที่น่ารัก ท่านย่า
รู้แล้ว"

หญิงชราพาสาวใช้กับหญิงคนงานเดินอาดๆ ออกไป ทั้งหลี่เจียว
ที่แทบอยากเอาศีรษะโขกกำแพงไว้ที่เดิม นางยื่นมือไปจับข้อมือเดียวเจ้า
ไว้นั้นสุดแรงพลางถามไล่เลียง "น้องเจา นี่เจ้าหมายความว่าอะไร เจ้า
เห็นแก่ตัวเยี่ยงนี้ได้เช่นไร เพื่อที่ตัวเองจะได้ระบายความแค้น ก็ไม่แสบว่า
คนทั้งครอบครัวต้องตกอยู่ในอันตรายหรือ"

178

เฉียวเจาเย็นมือบัดมือของหลี่เจียวที่จับข้อมืออีกข้างหนึ่งของตนไว้ออก
ด้วยสีหน้าเรียบเฉยดุจเดิม

"น้องเจา ข้ารู้ว่าท่านแม่ให้ความรักและตามอกตามใจเจ้าทุกอย่าง
มาแต่เยาว์วัย เจ้าไม่เคยได้รับความคับข้องหมองใจอย่างนี้มาก่อน แต่
ดิฉันเจ้าต้องคำนึงถึงคนในครอบครัวบ้างสิ ยอมเสียอะไรตั้งมากถึงเพียงนี้
เพื่อแลกกับการระบายความแค้นให้เจ้ามันคุ้มค่าหรือ ถือว่าข้าขอร้องเจ้า
ได้หรือไม่ ตอนนี้อย่าตามไปห้ามท่านย่าไวยังทันเวลานะ"

หลี่เจียวกลัวแล้วจริงๆ นางทั้งชิงชังทั้งหวาดกลัว ชิงชังที่พวกท่านย่า
ทำถึงขั้นนี้เพื่อเฉียวเจา และหวาดกลัวว่าไปต่อบอกบงครักษ์จินหลินแล้ว
จะเคราะห์ร้ายพบกับชะตากรรมน่าอนาถ

เฉียวเจาส่ายหน้า หยิบพู่กันเขียนอีกถ้อยความหนึ่ง
หลี่เจียวยื่นหน้าไปดู เห็นนางเขียนไว้บนกระดาษว่า

‘ได้หล้านี้ มีบางเรื่องห้ามได้ บางเรื่องห้ามไม่ได้’

หลี่เจี๋ยวู๋นงไม่เข้าใจสักนิด “นี่หมายความว่าอะไร หรือว่าเรื่องในวันนี้
เจ้าคิดว่าไม่สมควรห้าม น้องเจา ถึงที่สุดแล้วเจ้าก็กลัวลั่นความแค้นนี้ไม่ได้
ใช่หรือไม่”

เจี๋ยวเจาก้มหน้าเขียนอีกหนึ่งบรรทัด

‘ใช่ เรื่องในวันนี้ห้ามไม่ได้ เรื่องเช่นนี้ถ้าห้ามบ่อยเข้าๆ จะดั่งเสาวเรือนให้
คลอนแคลน’

รูปโฉมเป็นเรื่องสำคัญชั้นใดต่อสตรี หากเด็กสาวที่อายุสิบสามของ
ครอบครัวตนถูกคนใช้เป็นเป้าบุญจนเสียโฉม แต่พ่อแม่พี่สาวในครอบครัวนี้
ไม่กล้าแม้แต่จะบิปากสักแอะ นับแต่นี้ไปยังจะมีผู้ใดเห็นคนครอบครัวนี้
อยู่ในสายตา วันหน้าบุรุษของครอบครัวนี้จะสามารถออกไปเดินเชิดหน้า
ยืดอกได้จริงๆ หรือ

ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งระบายนความแค้นให้นาง แต่มิใช่ทำเพื่อนางคนเดียว
นางนึกภาพออกได้ว่าถ้าเปลี่ยนเป็นผู้เยาว์คนใดคนหนึ่งในจวนโดนประทุษร้าย
ถึงเพียงนี้ ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งก็จะทำเช่นนี้เหมือนกันหมด

“ดั่งเสาวเรือนให้คลอนแคลน?” หลี่เจี๋ยวกล่าวทวนคำนี้อย่างงงงัน
ในใจเริ่มอ่านความคิดของเจี๋ยวเจาได้รางๆ แต่ก็ยากจะทำความเข้าใจได้
“เหลวไหลไร้สาระอะไรกัน!”

หนนี้เจี๋ยวเจาเขียนประโยคสั้นขึ้นอีก มีแค่สี่คำว่า

'ท่านไม่เข้าใจ'

หลี่เจี๋ยวแทบจะอัมพาตตาย นางไม่มีแกล้งรักษาทำที่เป็นเด็กสาวรู้ความ
มีมารยาทในสายตาผู้อื่นอีก กล่าวด้วยความอับอายระคนโกรธ "น้องเจา
เจ้าไม่คิดจะห้ามท่านย่าแล้วกระมัง เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าถ้าพวกท่านย่ากับ
ท่านพ่อล่วงเกินองค์กรกษัตริย์จีนหลินจริงๆ สมควรทำฉันใด"

เจี๋ยวเจาเขียนอีกหนึ่งบรรทัด

'นั่นเป็นเรื่องของข้า'

นางจะไม่ห้ามท่านพ่อ ท่านแม่ และพวกผู้อาวุโสระบายความแค้นให้
บุตรหลานที่ได้รับความไม่เป็นธรรม และไม่ยอมปล่อยให้องค์กษัตริย์จีนหลิน
ทำร้ายคนในครอบครัวด้วยเช่นกัน

เจี๋ยงถึงผู้บัญชาการกององครักษ์จีนหลิน?

นางไม่ถือสาที่จะไปพบผู้บัญชาการกององครักษ์จีนหลินผู้ที่ใคร
ได้ยินชื่อเป็นต้องขวัญหนีดีฝ่อผู้นี้

เจี๋ยวเจาก้าวขาเดินผ่านข้างกายหลี่เจี๋ยวไป

หมอชราที่ออกจากประตูใหญ่จวนสกุลหลี่ไปก่อนหนึ่งก้าว
สะพายหีบยาเดินฉับๆ อย่างหัวเสียจนหนวดเคราหลายปอยปลิวไสว
ตามลม แต่ระหว่างทางถูกคนดักหน้าไว้

"ท่านหมอ ไม่ทราบว่ามีบาดแผลที่ใบหน้าคุณหนูสามของจวนสกุลหลี่
เป็นอย่างไรบ้าง"

หมอชราตกใจอยู่บ้าง ไฉนยังมีคนถามถึงเรื่องนี้

ผู้ใดถามเห็นหมอชราไม่พูดไม่จาก็รีบเอาก่อนเงินก้อนหนึ่งยัดใส่มือเขา "มิได้มีความหมายอื่นใด เพียงจะสอบถามอาการของคุณหนูสามของ จวนสกุลหลี่เท่านั้น ท่านหมอ เรื่องนี้น่าจะมีโชคร้ายลี้ภัย"

หมอชราตกใจมากขึ้น ถึงกับมอบเงินให้อีกด้วย?

เขากำลังมีไฟโทสะสุ่มอก อย่าว่าแต่มีเงินให้ ถึงไม่ให้เงินเขาก็อยากหา คนพูดคุ้ยอยู่แล้ว ไม่เคยพบเคยเจอพวกไรร่ำรยาทอย่างครบครันสกุลหลี่ มาก่อน!

หมอชราผู้นี้ปิดปากสนิทนัก

ยังไม่ยอมบอกอีกหรือไม่

ผู้ใดถามตัดใจดัดเยียดก่อนเงินให้เขาไปอีกหนึ่งก้อน

ครานี้หมอชราอ้าปากพูดในที่สุด "เจ้าหนูรู้จักข้าหรือไม่"

"รู้จักแน่นอน ท่านคือท่านหมอเจิงของโรงหมอจี้เซิงมิใช่หรือ ในบรรดาหมอที่อยู่ประจำโรงหมอของเมืองหลวง ท่านคือระดับนี้เลย" ผู้ใดถามยกนิ้วโป้งให้

หมวดเคราของหมอชราสั้นกระพือม เห็นแล้วกระมัง เขาน่ะหรือ เป็นหมอทั่วไป? กระทั่งคนบนถนนผู้หนึ่งยังรู้ว่าเขาคือมือหนึ่งในบรรดาหมอของเมืองหลวง แต่ทั้งผู้เฒ่าผู้เฒ่าของสกุลหลี่กลับไม่เห็นหัวเขาเช่นนั้น!

"เจ้าหนูจะถามเรื่องคุณหนูสามของสกุลหลี่ ข้าบอกเจ้าตามสัตย์จริงเถอะ นางเสียโฉมอย่างหมดทางเยียวยาแล้ว บาดแผลลึกเกินไป ต่อให้เป็นยาชี้ฝั่งน้ำค้างแข็งเมฆาที่ทำขึ้นไว้ในวังหลวงโดยเฉพาะก็ช่วยไม่ได้"

"อ้อ เป็นเช่นนั้นเอง ขอขอบคุณขอรับท่านหมอเจิง" ผู้ใดถามได้รู้ในสิ่งที่พึงรู้ ก็ประสานมือคารวะแล้วหมุนกายจากไป

หมอละครจะนำหน้าก้อนเงินในมือพลางนึกในใจว่า เงินนี้ได้มาง่ายดายเหลือเกิน

ใครจะรู้ว่าหมอละครเพิ่งเดินไปสองก้าวก็มีคนดักหน้าเขาอีกแล้ว "ท่านหมอ ขอสอบถามท่านสักเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอะไรหรือ"

"สกุลหลี่เชิญท่านไปตรวจบาดแผลบนใบหน้าคุณหนูสามใช่หรือไม่ แล้วอาการของคุณหนูสามท่านนั้นเป็นอย่างไร"

หมอละครอึ้งงัน นี่มันเรื่องอะไรกัน

ผู้ใต้ถามรีบยัดเยียดก้อนเงินก้อนหนึ่งในเขา "ท่านหมอสะดวงใจที่จะเปิดเผยให้รู้สักนิดหรือไม่"

"ไม่มีอันใดไม่สะดวงจะเปิดเผย คุณหนูสามของสกุลหลี่เสียโฉมอย่างหมดทางเยียวยา หลังจากนั้นเกรงว่าคงพบหน้าผู้คนไม่ได้แล้ว..." หมอละครกล่าวถ้อยคำเดียวกับเมื่อครู่นี้ซ้ำอีกรอบ

ผู้ใต้ถามเดินจากไปอย่างพึงพอใจ

เจียงเฮ่อมองดูอยู่ไกลๆ เห็นมีคนเข้าไปดักหน้าหมอละครต่อๆ กันแล้ว ก็ขมวดคิ้ว

หมอละครผู้นี้ทำอะไรนะ ไฉนรับเงินไม่หยุดหย่อน

ครั้นเห็นหมอละครสะพายหีบยาเดินมาใกล้ด้วยสีหน้าเข้มข้มขึ้นผ่องใส เจียงเฮ่อก็ส่งเสียงเรียกเบาๆ "ท่านหมอ ขอคุยกับท่านเป็นการส่วนตัวสักครู่ขอรับ"

ยังมีคนจะถามอีกหรือนี่

จากที่รู้สึกตกใจในครั้งแรก ถึงตอนนี้หมอละครซาชินเสียแล้ว เขาลูบคร่าวอย่างใจเย็น ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมีพลัง "ว่ามา"

"เอ่อ...เพราะอะไรพวกเขาล้วนมอบเงินให้ท่านขอรับ"

หมอชราถึงกับผงะตัวเซแทบล้มลงกับพื้น

นี่มีพวกผิวดมมนุษย์มนาโผล่มาได้ยังไง

เจ้าหนุ่มผู้นี้สติไม่ดีก็กระมัง ถ้าไม่ถามข่าวก็ไปไกลๆ สักหน่อย คนอื่นจะให้เงินหรือไม่มันงการอะไรของเจ้าหนุ่มนี้ด้วย!

"ไม่สะดวกใจจะบอกหรือขอรับ" เจียงเฮ่อพินิจดูสีหน้าได้เก่งมาก เขาเห็นหมอชราทำหน้าที่ไม่พอใจก็รีบสะกดความอยากรู้อยากเห็นไว้

หน้าที่ที่ได้ทำมอบหมายให้สำคัญกว่า

"ฮ่าๆ ถ้าอย่างนั้นข้าไม่ถามเรื่องนี้แล้ว ข้าขอถามอย่างอื่น ท่านหมอ ท่านตรวจอาการให้คุณหนูสามสกุลหลี่กระมัง บาดแผลบนใบหน้านางเป็นอย่างไบบ้าง จะเสียโฉมหรือไม่ขอรับ"

หมอชราเชิดคางขึ้นทำเสียงฮึขึ้นจุกเบาๆ

เจียงเฮ่อมีสีหน้านางง

หมอชราอ้าปากกล่าว "ตอนนี้เจ้าสมควรรู้คำตอบของคำถามแรกได้กระจ่างแจ้งแล้วสินะ"

สีหน้าของเจียงเฮ่อฉายแววตะลึงลาน "คำถามเดียวแค่นี้ยังต้องเก็บเงินด้วยหรือนี่"

นี่ออกจะหาเงินหาทองกันง่าย ๆ เกินไปแล้ว!

หมอชราแค้นเสียงเยาะก่อนจะสาวเท้าออกเดินไป

เจียงเฮ่อลูกลนตามไปยัดเงินใส่มือเขา

"เสียโฉมแล้ว รักษาไม่ได้" หมอชราทิ้งคำพูดไว้ประโยคเดียวแล้วเดินจากไปทันที

"เสียโฉมจริงๆ แล้วหรือนี่" เจียงเฮ่อพูดพึมพำ จากนั้นรีบกลับไป

รายงานตัว

ดวงตะวันค่อยๆ ลอยเคลื่อนสูงขึ้นกลางฟ้า หน้าประตูที่ว่าการ กององครักษ์จีนหลินเจียบเซียบวังเวง ถึงมีคนผ่านไปผ่านมา พอเห็น ประตูทาสีดำต่างจากที่ว่าการอื่นๆ แต่ไกลก็รีบเดินอ้อมไปทางอื่น ทหารยาม ยืนอยู่ด้านหน้าด้วยท่าทางเฉื่อยชา ฝักรอเวลาหยุดพักกินอาหารอยู่เจียบๆ

"ประตูที่ว่าการของพวกเราไม่มีใครเห็นก็กลัวจริงๆ พวกมันเดินอ้อมไป ทางอื่นจนหมด"

"นั่นสิ แม้แต่จะดูคนบนถนนมาคลายความเบื่อหน่ายก็ยังไม่ได้อีก ญาติผู้พี่ของข้าปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่สำนักราชบัณฑิตบอกว่าหน้าประตูทางนั้นมีสาวน้อยสาวใหญ่เดินผ่านไปผ่านมาบ่อยๆ แต่ละนางแต่งองค์ทรงเครื่องกัน สวยสดงดงาม เจริญหูเจริญตาอย่าบอกใครเลยทีเดียว"

"เอ๊ะ?! เจ้าดูสิ ตรงโน้นมีหญิงสาวคนหนึ่งดูเหมือนจะมุ่งหน้ามาทางนี้ นะ"

179

"อย่าล้อเล่นเลย กระทั่งชายฉกรรจ์ล้ำสันปึกป็นยังเดินอ้อมไปทางอื่น
หญิงชราที่ได้กันจะอยากมาที่ว่าการของพวกเขา..." ทหารยามผู้นั้น
มองแวบหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ

เขายืนตรงโดยไม่รู้ตัวแล้วกระซิบบอก "ดูเหมือนจะมาทางนี้จริงๆ
ยังพาบ่าวไพร่ตามมาเป็นพรวนด้วย"

"คงมิใช่สตรีในเรือนใต้เท้าท่านใดกระมัง"

"ไม่คล้ายจะใช่ เจ้าเคยเห็นท่านผู้เฒ่าตระกูลใดพาบ่าวไพร่โขงหนึ่ง
มาเดินเล่นหน้าประตูที่ว่าการกององครักษ์จินหลินบ้าง"

"มาที่นี้จริงๆ"

ทหารยามสองนายหยุดกระซิบกระซาบกัน พวกเขาสืบท้าขึ้นหน้า
หนึ่งก้าวแล้วยกมือขึ้นสกัดฮุนผู้เฒ่าเต็งไว้พร้อมกัน

"ท่านผู้เฒ่า ที่นี้เป็นเขตหวงห้ามของการกององครักษ์จินหลิน

ผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปข้างในไม่ได้"

สุหยินผู้เฒ่าเต็งหยุดฝีเท้า กล่าวเสียงขรึมว่า "รบกวนท่านเจ้าหน้าที่ทั้งสองช่วยเข้าไปแจ้งว่าข้าต้องการพบใต้เท้าของพวกท่าน"

"ท่านต้องการพบใต้เท้าท่านใดหรือ" เห็นสุหยินผู้เฒ่าเต็งสูงวัยไม่น้อยแล้วจริงๆ ทหารยามทั้งสองจึงมีน้ำอดน้ำทนอย่างหาได้ยาก

"ได้ทำคนที่ตำแหน่งใหญ่ที่สุดของพวกท่าน ท่านผู้บัญชาการเจียง" หลิงชราบอกด้วยสีหน้านิ่งสนิท

"ใครนะ" ทหารยามทั้งสองนิ่งซึ้งไป จากนั้นหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่

"ท่านผู้เฒ่า ท่านอย่าล้อเล่น ที่นี่หาใช่สถานที่ให้ท่านแก้เหงา ท่านกลับไปโดยไวเถอะครับ"

หนึ่งในนั้นยกมือชี้ท้องฟ้า "ดูสิ แดดแรงถึงเพียงนี้ ท่านอยู่ในเรือนแสนจะสบายปานใด ขึ้นเดินเล่นอยู่ข้างนอกต่อไปแล้วเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาจะอย่างไรเล่าครับ กลับไปเถอะ"

"ข้ามิได้จะแก้เหงา ทั้งมิใช่เดินเล่นเรื่อยเปื่อย ท่านทั้งสองน่าจะรู้ว่าท่านผู้บัญชาการเจียงมีบุตรสาวคนหนึ่งกระมัง"

ทหารยามสองคนฟังแล้วชักรู้สึกไม่เข้าที่ พวกเขาสบตากัน

สุหยินผู้เฒ่าเต็งพูดต่อโดยไม่สนใจ "ในวันนี้เองบุตรสาวท่านผู้บัญชาการเจียงทำให้หลานสาวคนที่สามของข้าเสียโฉม เดิมทีเรื่องนี้สมควรไปพบกับสุหยินในเรือนหลัง แต่ข้าได้ยินมาว่าท่านผู้บัญชาการเจียงมิได้ตกแต่งภรรยาใหม่มาโดยตลอด ฉะนั้นจึงมาทวงความรับผิดชอบจากเขาที่นี่"

เสียโฉม?

ทหารยามสองนายมองหน้ากันไปมาพลางลอบคิดคำนึง นี่เป็นเรื่องที่คุณหนูเจียงกระทำได้จริงๆ กระนั้นอย่าว่าแต่เสียโฉมเลย ถึงจะจบชีวิตไปแล้วมีอันใด ยังมีคนกล้ามาทวงความรับผิดชอบถึงที่อีกหรือ นี่คงเบื่อชีวิตแล้วกระมัง

ทหารยามนายหนึ่งละเอียดย่อบคอบกว่า เขาเอ่ยถามขึ้น "ไม่ทราบของท่านผู้เฒ่าเป็นคนตระกูลใดขอรับ"

สุหยินผู้เฒ่าเต๋งบอกด้วยสีหน้าซึ่งขัง "บุตรชายคนโตของข้าเป็นขุนนางในสำนักกราชบัณฑิต"

"หรือท่านคือสุหยินของเสนาบดีชู?" พวกทหารยามตกอกตกใจ

ชูเหอเสนาบดีกรมพิธีการควบคุมตำแหน่งหัวหน้าสำนักกราชบัณฑิตคนปัจจุบันนั้นเป็นตัวเต็งที่จะก้าวเข้าสู่สุณาง

ไม่ว่าจะเป็นราชมนตรีหรือเสนาบดีอะไรก็ตามแต่ มาตราว่าท่านผู้บัญชาการใหญ่ของพวกเราหาได้เกรงกลัวไม่ แต่คุณหนูเจียงทำร้ายคุณหนูของตระกูลใหญ่ชั้นนี้จริงๆ พวกเขาก็จำเป็นต้องรายงานให้ท่านผู้บัญชาการใหญ่ทราบ

"สุหยินของเสนาบดีชูอะไรกัน ข้าบอกแล้วมิใช่หรือว่าบุตรชายคนโตของข้าเป็นขุนนางในสำนักกราชบัณฑิต"

"บุตรชายคนโตของท่านเป็น..."

"อ้อ เขาเป็นอาลักษณ์ของสำนักกราชบัณฑิต"

อาลักษณ์ของสำนักกราชบัณฑิต?

องค์รักษ์สองคนแทบนึกว่าตนหูฟาด พวกเขาสนใจครู่ใหญ่ถึงโบกมือไปมาพลางกล่าว "ท่านผู้เฒ่า ท่านรีบกลับไปโดยไวจะดีกว่า อย่ามาก่อวุ่นที่นี่!"

"อะไรกัน เป็นสัญญาณของเสนาบดีซึ่งสามารถพบผู้บัญชาการของพวกเขาได้ แต่เป็นมารดาของอาลักษณ์ในสำนักราชบัณฑิตก็คือก๊อวทั้นนี่หรือ" สีหน้าของสัญญาณผู้เฒ่าซึ่งเคียดแค้นที่ นัยน์ตาทั้งคู่แผ่รอยโทสะแถมเยาะหยัน พวกทหารยามรักษาสีหน้าไม่อยู่อีก ความอดทนที่มีอยู่อย่างจำกัด ก็ขาดผิงลง พุดด้วยน้ำเสียงดุร้าย "รีบๆ ไปเสีย ท่านผู้บัญชาการใหญ่ของพวกเขาเข้าข้างไปแล้ว ไม่ว่าท่านจะเป็นใครมาจากที่ใด วันนี้ล้วนไม่ได้พบทั้งสิ้น"

พวกเขายื่นมือผลักดันออกไป พวกบ่าวไพร่ด้านข้างก็ร้องเอะอะขึ้น "เจ้าหน้าที่ทางการพวกนี้ โฉนทูปตีชาวบ้านได้แล้ว!"

พวกนางลั่นเสียงดัง อีกทั้งเป็นสตรีทั้งกลุ่ม จึงดึงดูดความสนใจของคนที่เดินอยู่บนถนนไกลออกไปได้ทันที แม้คนพวกนั้นไม่กล้าเข้าใกล้ที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน แต่การมุงดูนั้นเป็นวิสัยของปฤชชนทั่วหล้า พวกเขาต่างหยุดยืนมองอยู่ไกลๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

"ขึ้นยังไม่ไปอีก พวกข้าจะเอาจริงแล้วนะ"

สัญญาณผู้เฒ่าตั้งยกมือขึ้น "พวกเราไปกัน"

เห็นหญิงชราห่มนุ่งกายเดินไป ทหารยามสองนายก็นึกในใจ ยายเฒ่าผู้นี้ยังนับว่ารู้กาลเทศะ!

ประเดี๋ยวก่อน ยายเฒ่าคิดจะทำอะไรนี่

ทั้งคู่ชะเง้อชะแฉ่งแลมอง เห็นสาวใช้กับหญิงคนงานหลายคน ยกของต่างๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ และร่มกันแดดคันใหญ่จากรถม้าที่จอดอยู่ริมถนนมาวางตั้งตรงหน้าประตูที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน

หญิงชรา นั่งบนเก้าอี้ไท่ซือ รับถ้วยน้ำชาที่สาวใช้ยื่นให้แล้วหลับตา พักเอาแรง ด้านหลังมีสาวใช้สองคนยืนโบกพัดให้

ทหารยามสองนายมองจนตาค้าง ตะลึงงันไปครู่ใหญ่ถึงตั้งสติได้
สาวเท่ากำวใหญ่เข้าไปบอกเสียงกระด้าง "ท่านผู้เฒ่า ตรงนี้มีไซ้ที่ที่ท่าน
ดื่มชานอนพัก เชิญกลับไปโดยเร็ว!"

"ตรงนี้มีไซ้ด้านในที่ว่าการกองกองครักษิณหลินสักหน่อย เหตุใด
พื้นที่ได้เบี่ยงบาทโอรสสวรรค์แห่งนี้ถูกกองกองครักษิณหลินชื่อไว้แล้วหรือ
คนอื่นถึงดื่มชานอนพักไม่ได้"

"ท่านผู้เฒ่า วันนี้ท่านมาหาเรื่องกระมัง"

คนบนถนนหยุดยืนดูกันมากขึ้นทุกที ต่างกางหูฟังอยู่เงียบๆ
สูญินผู้เฒ่าเดินรวบรวมลมปราณลงสู่จุดตันเถียน* ก่อนจะตะเบ็งเสียงดัง
กะทันหัน "วันนี้ข้ามาได้มาชมทิวทัศน์ตั้งแต่แรก หลานสาวข้าถูกบุตรสาว
ของผู้บัญชาการของพวกเจ้าใช้เป็นเป้ายิงธนูเพื่อความสนุก ผลปรากฏว่า
คุณหนูเจียงยิงพลาด ธนูดอกหนึ่งพุ่งตรงไปโดนใบหน้านางพอดี น่าสงสาร
นางนัก เพิ่งอายุสิบสามปีก็ต้องเสียโฉม ชั่วชีวิตนี้คงย่อยยับโดยสิ้นเชิง ข้ามา
เพื่อทวงความชอบธรรมให้หลานสาวผู้น่าเวทนา กลับกลายเป็นว่าแม้แต่
ท่านผู้บัญชาการเจียงก็ไม่ได้พบหน้า บ้านเมืองนี้ยังมีชื่อมีแปอยู่อีกหรือไม่!"

กลุ่มคนที่มุงดูอยู่ฟังแล้ววิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแรงแอย่างห้ามไม่อยู่

"ใช้เด็กสาววัยสิบสามปีเป็นเป้าธนู? นี่เป็นเรื่องที่คนทำออกมาได้หรือ"

"คุณหนูเจียงผู้นั้นออกจะโหดร้ายเกินไปแล้ว"

"ยายเฒ่าพูดจาส่งเดชอะไรของเจ้า รีบไสหัวไปเสีย" คนที่เกลียดชัง
องครักษิณหลินมีอยู่เกลื่อนกล่น แต่ทหารยามสองนายนี้กลับไม่เคยพบเจอ
คนจำพวกสูญินผู้เฒ่าตั้ง ส่งผลให้เสียกระบวนการไปบ้างชั่วคราว

หญิงชราอายุป็นนี้แล้ว ถ้าระหว่างย้อยุดจุดตึงกันเกิดขึ้นใจไปต่อหน้า

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งชีพจรบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

ธารกานัล ถึงเป็นองค์รักษีจีนหลินก็หาอธิบายได้ยาก

สุหยินผู้เฒ่าเต็งถูกผัดกันตัวเซไป นางหลังน้ำตานองหน้า "ข้าฉัน
ยังเป็นถึงนายหญิงตราตั้ง* หลานสาวน่าเวทนานั้นของข้าดีชั่วก็เป็น
คุณหนูในตระกูลขุนนาง กลับถูกคุณหนูเจียงกั๊นแก้งเล่นเหมือนหมาแมว
ตัวหนึ่ง ถ้าหากเปลี่ยนเป็นเด็กสาวชาวบ้านสามัญชนจะทำเช่นไรเล่า วันนี้
ข้ามาที่นี่ไม่อาจกระทำเรื่องที่จะให้คุณหนูเจียงทำลายโฉมตัวเองเป็นการชดใช้
ได้ และมีไ้เพราะศักดิ์ฐานะของนาง หากแต่ข้าหักใจให้สตรีวัยแรกแย้ม
งามสะพรั่งดูเดียวกันผู้หนึ่งต้องพบชะตากรรมเดียวกับหลานสาวตัวน้อย
ที่น่าสงสารของข้าผู้นั้นไม่ได้ ข้ามาในวันนี้ต้องการคำขอมาจากพวกท่าน
และทวงความชอบธรรม เพื่อที่ว่ากายภาคหน้าอย่าให้มีบุตรสาวที่บิดามารดา
เลี้ยงดูพุ่มพักประหนึ่งไข่มุกในฝ่ามือต้องได้รับการปฏิบัติจากผู้อื่นเฉกเช่น
เดรัจฉาน"

"กล่าวได้ดี" ผู่งชนที่มุ่งดูอยู่ดั่งร้องชมขึ้นไม่ได้

ทหารยามสองนายปวดเศียรเวียนเกล้า พอเห็นเรื่องบานปลายจนควบคุม
ไม่อยู่ คนหนึ่งจับตาดูสุหยินผู้เฒ่าเต็งไว้ อีกคนก็รีบกลับไปรายงาน

"มีคนมาก่อวุ่นอยู่ด้านนอกที่ว่าการเพราะเรื่องที่คุณหนูเจียง
ทำให้คนเสียโฉม แล้วคนที่มาเป็นทนายของคุณหนูที่โดนทำร้ายหรือ"
เจียงหย่วนเฉาฟังผู้ใต้บังคับบัญชากล่าวรายงานแล้วลอบถอนใจเบาๆ
เขาออกคำสั่งองค์รักษีจีนหลินคนหนึ่ง "ไปรอที่นอกวังหลวง หลังจาก
ท่านผู้บัญชาการใหญ่ออกมา รายงานเรื่องนี้ให้ท่านทราบทันที"

เจียงหย่วนเฉาสั่งการจบแล้วย่างเท้าเดินออกไป

* นายหญิงตราตั้ง เป็นบรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิพระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง

180

"ยายเฒ่า ข้าขอเตือนไว้ ขึ้นเจ้ายังก่อวนต่อไปเรื่อย ๆ เช่นนี้ พวกข้า
จะไม่เกรงใจแล้วนะ"

ผู้คนมุงดูมากขึ้นตามลำดับ องค์รัชราชจินหลินที่ได้ยินเสียงดังอีกทีก็
พากันออกมาขับไล่ด้วยสีหน้ามึนทึบ

ชาวบ้านที่โดนไล่ก็รู้จังหวะ ยืนห่างไปกว่าเดิมแล้วชะเง้อคอมองชม
เรื่องสนุกกันต่อ

สุหยินผู้เฒ่าเต็งแคนเสียงเยาะ "ข้ามิได้เติบโตใหญ่มาพร้อมกับคำขู่ขวัญ
ถ้าแค่ต้องการคำขอขมาก็ถูกองค์รัชราชจินหลินจับตัวไป อย่างนั้นพวกเจ้า
จับกุมครอบครัวข้าทั้งเด็กทั้งคนชราเข้าคุกหลวงให้หมดไปเลย"

ยายเฒ่าผู้นี้เป็นดังสุกรตายไม่กลัวน้ำร้อนลวกจริงๆ

"ท่านผู้เฒ่า ในเมื่อท่านเป็นนายหญิงตราดั่งแล้วไม่คำนึงถึงลูกหลาน
ของตัวเองบ้างหรือ" องค์รัชราชจินหลินผู้หนึ่งพุดเตือนเสียงเบาๆ

สิ้นเสียงเขาไม่ทันไร มีคนผู้หนึ่งทะยานเข้ามาจับพลัน กล่าวอย่าง
โกรธเกรี้ยว "ใครกล้าแตะต้องท่านแม่ข้า"

คนผู้นั้นดูท่าทางอยู่ในวัยราวสามสิบเศษ หิ้วกล่องอาหารอยู่ในมือ
อารมณ์ที่เดือดดาลทำให้ดวงหน้าคมคายของเขาเปล่งประกายจับตาจับใจ
งามสง่าประหนึ่งเทพบุตร หล่อเหลาไม่เป็นสองรองใคร

เอ๊ะ?! คนผู้นี้ดูคุ้นๆ หน้าอยู่สักหน่อย เมืองครักษ์จินหลินสองคน
คิดอยู่ในใจ

หลีกวงเหวินเอาตัวบังอยู่ข้างหน้าฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง เขายื่นกล่องอาหาร
ให้สาวใช้ด้านข้าง "ท่านแม่ ข้ามาส่งข้าวส่งน้ำให้ท่าน ข้ามาเข้าไปทำให้ท่าน
ต้องได้รับความคับข้องหมองใจแล้ว"

เขาหมุนกายสืบท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าว "ทุกท่านจะจับตัวพวกข้าไปหรือ
ข้าคือบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งลำดับชั้นสวาปิกุ่ยเว่ย* รั้งตำแหน่งอาลักษณ์
เป็นเวลาสิบปีเศษในสำนักราชบัณฑิต เดิมทีข้าอยู่ที่นั่นก็นึกเบื่อหน่ายแล้ว
จะเปลี่ยนไปอยู่ที่อื่นก็ไม่มีปัญหาใด แต่ข้าต้องบอกกล่าวทุกท่านไว้
ข้อหนึ่ง เว้นเสียแต่ข้าจับชีวิตในคุกหลวง หาไม่แล้วขอแค่ออกมาได้
ข้ายังคงจะทวงความชอบธรรมให้นุตรสาวอยู่ดี"

หลีกวงเหวินกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นทรงพลังจบ ก็ชูมือชี้ฟ้า
พลางพูดว่า "สวรรค์เป็นประจักษ์พยาน วันนี้คนที่ยืนอยู่ตรงนี้มีโชคลาภอัน
สำนักราชบัณฑิต แล้วคนที่พวกข้าต้องการพบก็ไม่ใช่ผู้บัญชาการใหญ่ ข้า
เป็นเพียงบิดาที่รักใคร่นุตรสาวคนหนึ่งที่ยอยากพบบิดาของคนที่ทำร้าย
นุตรสาวข้า เพื่อถามเขาเองกับปากว่าอบรมสั่งสอนบุตรธิดาอย่างไร"

ขอบตาของฮูหยินผู้เฒ่าเต็งร้อนผ่าว วันนี้บุตรชายคนโตแสดงฝีมือ

* ปิกุ่ยเว่ย เป็นวิธีการนับปีแบบจีนโบราณตามตารางแผนภูมิสวรรค์ทั้งสิบที่เรียกว่า 'กิงฟ้า' และจักรราศี
ทั้งสิบสองของจีนเรียกว่า 'ก้านดิน' มาจับคู่

ได้เกินระดับปกติโดยแท้!

รังแกกันเกินไป รังแกกันเกินไปจริงๆ!

ถึงแม้ราษฎรที่มุ่งดูอยู่จะไม่กล้าเปล่งเสียงสนับสนุนดังๆ ด้วยหวั่นเกรง
กิตติศัพท์อันฉาวโฉ่ขององค์กรกษัตริย์จีนหลิน ทว่าสีหน้าเคียดแค้นต่อศัตรูร่วมกัน
บ่งบอกทุกสิ่งได้แล้ว

บรรยากาศเขม็งเกลียวพร้อมแตกหักทุกเมื่อ

สภาพการณ์นี้มีได้เกิดขึ้นจากครอบครัวยุทธินผู้เฒ่าตั้งเท่านั้น
หากแต่ความรู้สึกเป็นเดือดเป็นแค้นซึ่งถูกจุดขึ้นในใจคนที่มุ่งดูอยู่นับไม่ถ้วน
ชั่วขณะนี้กลายเป็นที่พึ่งพิงของชาวสกุลหลินที่แม้จะมองไม่เห็น ทว่าทำให้
ไม่มีใครกล้ากระทำตามอำเภอใจ

นี่คือได้ใจปวงประชา

บรรดาบ่าวไพร่ของทุกๆ จวนที่ลอบสืบถามอาการของคุณหนูสาม
สกุลหลินเร่งรีบส่งข่าวนี้กลับไป

แทบจะเป็นเวลาแค่ชั่วสายลมพัดระลอกเดียว ทว่าทั้งเมืองหลวง
ก็ล่วงรู้เรื่องที่คุณหนูสามของสกุลหลินโดนบุตรสาวของผู้บัญชาการกององครักษ์
จีนหลินยิงธนูทำลายโฉม และผู้อาวุโสของสกุลหลินไปเอาเรื่องถึงที่ว่าการ
กององครักษ์จีนหลิน

"อะไรนะ! ที่จวนตะวันตกเกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้เลยหรือ" สุหยิน
ผู้เฒ่าเจียงของจวนตะวันออกได้รับข่าวนี้แล้วสีหน้าบูดบึ้ง นางกระแทก
ไม้เท้าพร้อมกล่าวขึ้น "เหลวไหล! เหลวไหลจริงๆ" โฉนเดิ่งซื่อยิ่งแก่เฒ่า
ยิ่งถอยหลังเข้าคลอง"

คู่ซี้ที่อยู่อีกด้านข้างลอบกระตุกมุมปากขึ้น แม้นางรู้สึกที่สุหยินผู้เฒ่า
จวนตะวันตกทำอะไรหุนหันพลันแล่นไปบ้าง แต่จะอย่างไรก็เป็นการปกป้อง

ลูกหลานจากใจจริง ไม่เหมือนมารดาสามีของนางผู้นี้ เจอปัญหาอะไร ก็เอาตัวรอดก่อนแล้วให้หลานสาวเป็นแพะรับบาป

เมื่อคิดถึงบุตรสาวหลิ่วเจียวที่ตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ในเวลานี้ ความชิงชังที่อู่ซื่อมีต่อสูหยินผู้เฒ่าเจียงก็เพิ่มมากขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

ถึงเดิมที่บุตรสาวของนางไม่นับว่าโดดเด่นในหมู่สตรีชั้นสูงของ เมืองหลวง แต่ก็ไม่ได้ยกว่าใคร จะออกเรือนไปกับคู่ครองดีๆ สมฐานะกันสักคนก็ไม่เป็นปัญหาแม้แต่น้อย แต่บัดนี้นาคตกกลับด้นบุงลงเพราะ ความเห็นแก่ตัวและหลงระเหิรในเกียรติยศของมารดามี!

"อู่ซื่อ เจ้าตามเข้าไปที่ที่ว่าการกององครักษ์จินหลินพาพวกตั้งชื่อ กลับมา" สูหยินผู้เฒ่าเจียงลุกขึ้น นางเพ่งมองทางด้วยความยากลำบาก แต่ ย่างเท้าเดินไปทางข้างนอกได้ไม่กี่ก้าวก็หยุดชะงัก "ไม่ได้ แม้จวนตะวันตก กับจวนตะวันออกจะตัดไม่ตายขายไม่ขาด ทว่าเรื่องในวันนี้เป็นเรื่องของ จวนตะวันตก พวกเราอยู่วงนอกแต่แรก ต่อให้องครักษ์จินหลินจะลงมือ เล่นงาน ไฟก็ไม่มีทางไหม้ลามมาถึงจวนตะวันออกด้วยเรื่องเล็กน้อยนี้ แต่ ถ้าไปที่นั่นแล้วกลับกลายเป็นพัวพันกันจนแยกไม่ออก อู่ซื่อ เจ้าส่งคนไป แอบสังเกตการณ์ มีความเคลื่อนไหวอะไรให้รายงานทันทีเท่านั้นเป็นพอ"

"ทราบแล้วเจ้าคะ" อู่ซื่อยอบกายคารวะ

จวนกุ่ซางป้อ

ตู้เพยเสวียถูกเหอซื่อใช้ไม้ขนไก่ไล่ตะเพิดแล้วทั้งเสียหน้าทั้งเสียศักดิ์ศรี นางกลับถึงเรือนก็เฝ้าเข้าไปขอบอกจู่ซื่อสูหยินของกุ่ซางป้อ ร้องให้คร่ำครวญ ยกใหญ่ "ท่านแม่ วันหน้าข้าสู้หน้าใครไม่ได้แล้ว ถึงกับถูกคนใช้ไม้ขนไก่ ไล่ตีออกมา..."

จู้ซือโกรรจนควันออกหู่ เอ่ยกับมารดาสามี "ฮูฮินผู้เฒ่าเจ้าคะ แม่เลี้ยงของหลานเจียวไม่รู้ธรรมเนียมมารยาทเอาเสียเลย เห็นได้ว่าปกติหลานสาวของเรามีชีวิตความเป็นอยู่เช่นไร คราวนี้พวกเราจะแล้วกันไปเท่านี้ไม่ได้ นะเจ้าคะ มิใช่เพื่อเพยเสวียเท่านั้น ยังทำเพื่อหลานสาวของเราด้วย อย่างไรก็ต้องขอคำอธิบายจากสกุลหลี่ให้ได้ อย่างน้อยต้องให้แม่เลี้ยงของหลานเจียวได้รับบทเรียนบ้างจึงจะถูก"

บุตรสาวที่นางทะนุถนอมดั่งไข่มุกในอุ้งมือถูกคนไล่ต้อออกมาเช่นนั้นช่างไร้เหตุผลสิ้นดี!

เพลานี้เองบ่าวรับใช้ก็เข้ามาล่าวรายงาน "ฮูฮินผู้เฒ่า ฮูฮินขอรับ ฮูฮินผู้เฒ่าของสกุลหลี่ไปนั่งทวงความเป็นธรรมที่หน้าประตูกงองครักษ์จินหลิน..."

ฟังบ่าวรับใช้รายงานจบ ฮูฮินผู้เฒ่าตะลึงงันไป นางเอ่ยถาม "ฮูฮินผู้เฒ่าสกุลหลี่ผู้นั้นเลอะเลือนไปแล้ว บุรุษในเรือนพวกนางเล่าปล่อยให้ยายเฒ่าไปทำเรื่องเหลวไหล?"

บ่าวรับใช้ปาดเหงื่อออก "มิใช่เท่านั้นะขอรับ ท่านอาลักษณ์หลี่ผู้นั้นยังหิ้วกล่องอาหารไปส่งข้าวส่งน้ำให้ฮูฮินผู้เฒ่าสกุลหลี่ ตอนนี้อยากลายเป็นอาลักษณ์หึงค์ช้อกับองครักษ์จินหลิน ตระกูลต่างๆ ล้วนแอบส่งคนไปรอดูเรื่องสนุกกันแล้วขอรับ"

"ไปสืบต่อ" ฮูฮินผู้เฒ่าโบกมือบอกให้บ่าวรับใช้ออกไป นางกับจู้ซือมองหน้ากันไปมา

มารดาสามีกับลูกสะใภ้สองคนจิตใจตรงกัน ไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องไปคิดบัญญัติกับสกุลหลี่แล้ว

อย่าล้อเล่น สกุลหลี่กล้าไปก่อเรื่องถึงที่ว่าการกงองครักษ์จินหลิน

พวกนางไปหาถึงจวนจะมีไข้แหว่งทำหาเสี้ยนหรือ

หอขุนพิงวันนี้มีลูกค้าบางตากว่าปกติไม่น้อยอย่างชอบกล เงินทอง
รู้ว่าเฉียวเจาได้รับบาดเจ็บคงไม่ออกจากเรือนในช่วงประเดี้ยวประด้าว เขา
เลยลอบวิ่งไ้ไปหาเช่าหมีงยวน

"ท่านแม่ทัพ เกิดเรื่องกับคุณหนูหลีแล้วขอรับ"

ดวงตาสีดำสนิทของชายหนุ่มเปล่งประกายคมปลาบ เขาถาม
เสียงครีียด "เกิดเรื่องอะไรกับคุณหนูหลี"

เงินทองรีบเล่าความเป็นมาเป็นไปทั้งหมดรอบหนึ่ง

"แปลบใบหน้าคุณหนูหลีอาการสาหัสหรือไม่"

เงินทองพยักหน้าถี่ๆ "ข้าดูแลแล้วสาหัสเอากการ แผลลึกน่าดู คงต้อง
มีแผลเป็นแน่นอน ท่านแม่ทัพ ข้ามิได้คุ้มครองคุณหนูหลีให้ดี ท่าน
โปรดลงโทษข้าเถอะ"

เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่ง

เช่าหมีงยวนนั่งเงิบไปชั่วครู่แล้วประคองเขาลุกขึ้น "เป็นข้าใคร่ครวญ
ไม่รอบคอบเอง เจ้าเป็นบุรุษ มีสถานที่หลายแห่งไม่สะดวกจะติดตามไป
เจ้ากลับจวนไปหยิบยาขี้ผึ้งน้ำค่างแข็งเมฆาชั้นดีที่ได้รับพระราชทาน
มาสองสามตลับไปมอบให้คุณหนูหลีก่อน"

"น้อมรับคำสั่งขอรับ"

เช่าหมีงยวนเบนสายตาไปทางดอกกุหลาบที่สีสันสดสวยดูจะเมฆ
อาบแสงสนธยานอกหน้าต่างพลางได้ถาม "ชาวสกุลหลีมีทำทียอย่างไร"

"ยังไม่ทราบขอรับ ข้าสอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้แล้วก็มารายงาน
ท่านขอรับ"

"อ้อ เจ้ารีบไปรีบกลับ ภารกิจของเจ้าคือคุ้มครองคุณหนูหลี่ไม่ให้
เกิดเรื่องขึ้นกับนางอีก สำหรับเรื่องอื่นข้าจะจัดการสะสางเอง เงินกง
เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน เจ้าอย่ากระทำการใด
โดยพลการ"

เขารู้จักนิสัยของเงินกงดีว่าปกติอาจจะนุ่มนวลแต่เมื่ออยู่สักหน่อย
ทว่าไม่กระทบกับงานใหญ่ แต่กับเรื่องพรรคนี้หากไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดี
กลับจะทำให้ตนเองตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

รอเมื่อเงินกงไปแล้ว เซ้าหมิงยวนถึงผลักประตูออกจากห้อง มุ่งหน้า
ไปทางที่ตั้งของที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน

181

"คุณชาย ท่านวิ่งช้าๆ หน่อย ระวังจะหกล้มนะขอรับ" ซึ่งก็ได้รับใช้
วิ่งไล่กวาดตามหลังหลังขลุ่ยคุณชายสามของสกุลหลี่

เด็กหนุ่มเรือนกายผอมบางทว่าวิ่งได้รวดเร็ว เขาทะยานกาย
เข้าจวนตะวันตกตรงดิ่งไปที่เรือนหยาเหอ

เขาพรวดพรวดเข้าไปแล้วยืนตะลึงงันอยู่หน้าประตู

บัดนี้สาวน้อยโฉมงามพริ้มเพราในวันวานกลับมีบาดแผลเหวอะหวะ
พาดอยู่บนแก้มข้างขวาที่ขาวนวลเนียนดุจหยก ดูน่าเกลียดน่ากลัวเป็นพิเศษ

"น้องเงา..." เด็กหนุ่มอ้าปากเผยอ กลางอกจุกแน่นชวนให้อึดอัด
ทรมาน

เขาไม่ชมชอบน้องสาวผู้นี้มาโดยตลอด เพราะนางเอาแต่ใจตนเกินไป
และมักรังแกพี่สาวบ่อยๆ ถึงขั้นบังเกิดความคิดว่าถ้าน้องสาวไม่กลับมา
ก็คงดีในชั่วขณะที่ได้ยินข่าวว่าพี่สาวถูกถอนหมั้น

แต่ตอนนั้นเห็นน้องสาวในสภาพเช่นนี้ เพราะอะไรเขาถึงรู้สึกเหมือน
อยากร้องให้ขึ้นมาในชั่ววูบได้เล่า

นางจะมีนิสัยใจคออย่างไรก็เป็นน้องสาวสายเลือดเดียวของตน
อยู่วันยังค่ำ กลับโดนคนนอกข่มเหงถึงเพียงนี้ แต่เขาผู้เป็นพี่ชายมิเคย
ได้ปกป้องนางเลย

"ขอโทษ ข้ากลับมาช้าไป" พอเห็นเจียวเจาถึงเจียบไม่พูดไม่จา หลีฮุย
คิดว่านางโกรธอยู่ เขาพูดขอขมาเสียงอูบอิบ

ชิงจีได้กรับใช้กล่าวขึ้นทางด้านข้าง "คุณหนูสาม มิใช่ว่าคุณชาย
ไม่ร้อนใจนะขอรับ ตอนข้าไปถึงสำนักศึกษาหลวง คุณชายกำลังเข้าร่วม
การทดสอบของอาจารย์อยู่ จึงส่งข้าเข้าไปไม่ได้ตลอด..."

"ชิงจี ไม่ต้องพูดแล้ว" หลีฮุยตวาดห้ามมิให้ชิงจีพูดอธิบายอีก

อาจุจึงเอ่ยปากบอกในยามนี้ "คุณชายสาม คุณหนูทนายาไว้ ยัง
กล่าววาทาไม่ได้ชั่วครวเจ้าคะ"

หลีฮุยมองไปทางเหอซือ "ฮูหยิน ท่านยากับท่านพ่อไปที่ที่ว่าการ
กององครักษ์จีนหลินไ้หรือไม่ขอรับ"

"ใช่" เมื่อเห็นหลีฮุยปรากฏตัวแล้ว เหอซือก็มีสีหน้าดีขึ้นบ้าง

นางส่งคนไปตามนายท่านใหญ่กับคุณชายสามตามคำสั่งของ
ฮูหยินผู้เฒ่า แต่เห็นหลีฮุยไม่กลับมาเสียที่ยังทักท้วงเอาว่าต้องเป็นเช่นนั้น
อยู่แล้ว ขณะนี้กลับเห็นความคาดหมายของนาง

เหอซือเป็นคนเถรตรง มีคนดีต่อบุตรสาวของตน นางก็รู้สึกว่าคุณนั่น
ไม่เลวมาก หากมิใช่อยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ นางต้องสั่งกำชับพางมามา
ทำหวัสิงโตราดน้ำแดงให้คุณชายสามกินแน่

"เช่นนั้นข้าไปหาท่านยากับท่านพ่อนะขอรับ" หลีฮุยหันหลังออกวิ่ง แต่

วิ่งได้ไม่กี่ก้าวก็ย้อนกลับมายกสองมือวางทาบปาเฉี่ยวเฉา พุดด้วยสีหน้าซึ่งซัง
"น้องเจา เจ้าวางใจได้ พวกข้าไม่มีทางยอมให้เจ้าโดนข่มเหงเปล่าๆ ปลื้ๆ"

เหอซือเห็นหลี่ฮุยจะออกไปแล้วรีบตะโกนบอก "อย่าเพิ่งไป ฮูหยินผู้เฒ่า
สั่งกำชับไว้ ตอนนี้ท่านพ่อไปส่งข้าวส่งน้ำอยู่ ส่วนเจ้าไปส่งตอนอาหารเย็น!"

"ฮูหยิน ท่านอย่าสูงวัยแล้ว ส่วนท่านพ่อ เอ่อ...ท่านพ่อก็สูงวัยแล้ว
เช่นกัน ข้าเป็นห่วงว่าพวกท่านจะทนไม่ไหว อยากไปดูสักหน่อยจึงจะสบายใจ
ขอรับ"

เฉียวเจายกมูมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย พี่สามต้องลำบากใจแล้วจริงๆ
จะติเตียนท่านพ่อก็ไม่ถนัดปากเลยยกข้ออ้างนี้ขึ้น

เหอซือห้ามหลี่ฮุยไว้สุดกำลัง "ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ไปไม่ได้ เรื่องในวันนี้
จำเป็นต้องเชื่อฟังฮูหยินผู้เฒ่า"

"ฮูหยิน!" หลี่ฮุยนึกเสียใจภายหลังเป็นกำลัง หากรู้แต่แรกว่าจะเป็น
เช่นนี้ เขาออกจากสำนักศึกษาหลวงแล้วคงตรงไปที่นั่นเลย เขาเพียง
อยากเห็นก่อนว่าน้องเจาเป็นอย่างไรบ้างกันแน่

เฉียวเจายื่นมือไปกระตุกแขนเสื้อของเหอซือ

"เจาเจามีอะไรหรือ"

อาจุ๊จวระเหอซือ "ฮูหยิน คุณหนูอยากไปหาฮูหยินผู้เฒ่ากับคนอื่นๆ
ที่ที่ว่าการกององครักษ์เงินหลินเจ้าคะ"

"คือว่า..." แต่ไรมานางไม่เคยปฏิเสธคำขอของบุตรสาวมาก่อน ครานี้
จึงพาให้ลำบากใจขึ้นมากะทันหัน นางอดหันไปมองเฉียวเจาไม่ได้

บุตรสาวทำตาปริบๆ กระตุกแขนเสื้อของนางเบาๆ เป็นคำรบที่สอง

เหอซือใจอ่อนยวบไปทั้งดวงทันใด "ตกลง รอท่านแม่เตรียมตัวครู่หนึ่ง
พวกเราไปด้วยกัน"

นางพูดจบแล้วยังไม่ลืมชวนหลิฮุ่ยไปด้วย "คุณชายสามอยากไป
ก็ไปพร้อมกันเถอะ"

หลิฮุ่ยอึ้งงัน ไหนบอกให้เชื่อฟังท่านยามิไซหรือ หลักการของ
ท่านแม่เลี้ยงอยู่ที่ใดกัน

ด้านหน้าที่ว่าการกององครักษ์จินหลิน ยิ่งมายิ่งมีคนมุงดูมากขึ้นเรื่อยๆ
ดังคำกล่าวที่ว่าหมู่อู่หนึ่งนอกกฎหมาย ยามนี้พวกราษฎรที่ปกติเกรงกลัว
องครักษ์จินหลินประหนึ่งเป็นเสือร้ายกลับส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันเบาๆ

"ก็บอกไปแล้วว่าวันนี้ท่านผู้บัญชาการใหญ่ของพวกข้าไม่อยู่ พวกท่าน
ยังจะดื่มน้ำชากินอาหารอยู่ด้านหน้าที่ว่าการกององครักษ์จินหลินอีก นี่จะ
มาสร้างความยุ่งยากปั่นป่วนกระมัง"

หลิกวงเหวินทำเสียงถ่มน้ำลาย "ผีนฟ้าพสุธาสว่างเจิดจ้า แสงตะวัน
จันทร์แจ่มกระจ่าง เบื้องหน้าเหล่าชาวเมืองเดียวกันมากมายเช่นนี้
พวกท่านองครักษ์จินหลินจะกลับดำเป็นขาวได้หรือ พวกข้าแค่อยู่ตรงนี้
รอท่านผู้บัญชาการเจียงกลับมา อีสักก่อนหรือกระเบื้องสักแผ่นของที่นี่
หักพังเสียหายไปบ้างหรือไม่ มีหรือไม่ว่า"

"ไม่มี ไม่มี!" ในหมู่ชาวบ้านที่มุงดูอยู่มีคนใจกล้าตะโกนผสมโรงขึ้นจบ
ก็หืดศรีชะฮ่อนตัวอยู่กลางฝูงชน องครักษ์จินหลินจะตาไวดูจเหยี่ยวสักปานใด
ก็ไม่มีทางหาเจอ

องครักษ์จินหลินทั้งกลุ่มปวดเศียรเวียนเกล้าไปตามๆ กัน
นี่มันเรื่องอะไรกัน คุณหนูใหญ่ก่อกวนขึ้นจนมีคนตามมหาเรื่องถึงที่
หากเป็นเรื่องอื่นยังพอทำเนา อาศัยบารมีขององครักษ์จินหลินข่มขู่
อย่างไรก็ได้ อีกฝ่ายก็ต้องยอมจำนน แต่เรื่องของพวกเด็กสาว ไม่มีคำสั่ง

ของเหล่าได้ทำเบื่องบน พวกเขาไม่รู้ชอบเขตที่เหมาะสมพอดีจริง ๆ

"ท่านสืบสาม!" องค์รัชราชจินหลินทั้งหลายได้ก่ายก้มหน้าลอบ
ถอนหายใจโล่งอกพร้อมกัน ท่านผู้บัญชาการใหญ่ไม่อยู่ ท่านสืบสาม
ออกมารับหน้าก็ได้

พวกเขาแยกกันขึ้นเป็นสองฝั่งเปิดทางไว้ตรงกลาง ชายหนุ่มผู้หนึ่ง
เดินออกมา สวมชุดขุนนางสีแดงเข้มกับรองเท้าสีดำหุ้มข้อพื้นบาง
พกดาบชั่วขุนซุบของสลักลายเงินไว้ตรงเอว รูปหน้ามีได้โดดเด่นถึงขั้นน่าที่
มุมปากประดับรอยยิ้มบาง ๆ แต่กลับสยบผู้คนได้

ทั่วทั้งบริเวณพลันตกอยู่ในความเงียบ สายตาทุกคู่ล้วนจับจ้องไปที่
ตัวชายหนุ่มในชุดสีแดง คนที่หูตากว้างขวางสุดหายใจดังเฮือกอย่าง
ห้ามไม่อยู่

องค์รัชราชจินหลินตำแหน่งลำดับหลักชั้นสี่หรือนี่!

อย่าลืมว่าหัวหน้าของรัชราชจินหลินมีตำแหน่งลำดับหลักชั้นสาม
เท่านั้น คนผู้นี้ยังหนุ่มแน่นก็รั้งตำแหน่งลำดับหลักชั้นสี่ ดังนั้นตำแหน่ง
ผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลินในภายภาคหน้า...

"เป็นเจ้า?" หลีกวงเหวินตะลึงงันไป จากนั้นโมโหยกใหญ่ "เป็นเจ้า
อีกแล้ว!"

เจียงหยวนเฉาอมยิ้มมุมปาก ประสานมือคารวะหลีกวงเหวิน
"ได้เท่าหลี่ เป็นพวกผู้ใต้บังคับบัญชาของข้าที่ไม่รู้เรื่องรู้ราว เสียมารยาท
ต่อท่านแล้ว"

หลีกวงเหวินแค้นเสียยิ่ง เขาเป็นคนที่ได้ยินคำพูดหวานหูไม่กี่คำ
ก็สติเลอะเลือนอย่างนั้นหรือ เจ้าคนผู้นี้ต่างหากที่มีใช้คนดิบดื้ออันใด หาก
ที่น่าซึ้งยิ่งกว่าคือยังคิดจะผูกมิตรกับบุตรสาวของเขา

เห็นเขาโง่งมรี องค์กรกั๊นจีนหลินจะมีมิตรสหายอะไรได้ ใครจะรู้ว่า
คนผู้นี้ประสงคสิ่งใดจากเงาเงา

เจียงหยวนเฉาค์อมกายให้สูหยินผู้เฒ่าเต็ง "สูหยินผู้เฒ่า ใต้เท้าหลิ
ท่านผู้บัญชาการใหญ่ของพวกข้าไม่อยู่ในที่ว่าการจริงๆ เช่นนี้เถอะ ท่าน
ทั้งสองเข้าไปนั่งข้างในก่อน มีเรื่องอะไรบอกกับข้าก็เหมือนกันขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่าเต็งอ้าปากกล่าวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "เรื่องนี้ท่านตัดสินใจ
ไม่ได้"

รอยยิ้มของเจียงหยวนเฉาสะงักค้าง

"ข้าคือยาของหลานสาวน่าเวทนาที่ถูกทำลายโฉมผู้้นั้น ส่วนนี้คือ
บิดาของนาง ไม่ทราบว่าได้เท่าเกี่ยวข้องกับคุณหนูเจียง"

"ข้าเป็นพี่ชายบุญธรรมของนางขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่าเต็งกล่าวเสียงเยาะๆ "ดังนั้นข้าถึงพูดว่าเรื่องนี้ท่านตัดสินใจ
ไม่ได้ พวกข้าอยู่ตรงนี้รอท่านผู้บัญชาการเจียงกลับมาจะดีกว่า"

เจียงหยวนเฉาหุบยิ้มตรงมุมปากในที่สุด

สกุลหลิกระทำเช่นนี้ คาดเดาจุดประสงค์ของพวกเขาได้ไม่ยากว่า
จะสร้างสถานการณ์เพื่อให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่จนใครๆ รู้กันทั่ว
ทั้งทำลายชื่อเสียงของน้องสาวบุญธรรม ทั้งบีบให้ท่านพ่อบุญธรรม
ยอมก้มศีรษะ

ท่านพ่อบุญธรรมเห็นน้องสาวบุญธรรมเป็นดังไข่มุกในอุ้งมือ ถ้าเรื่องนี้
ลุกลามไปมากกว่านี้ เกรงว่าคงยากมากที่พวกเขาจะแก้ตัวได้

"ให้ชาวบ้านที่มุงดูอยู่แยกย้ายกันไป"

"ท่านสิบสาม คนมากเกินไป ไหล่ไม่ไปขอรับ"

เจียงหยวนเฉาเผยรอยยิ้มจางๆ "มือธนูเตรียมพร้อม!"

เมื่อมีเสาหลักแล้ว พวกองค์กรภิชินหลินย่อมมีความมั่นใจ เขา
กล่าวเสียงซึ่งขงันที่ "น้อมรับคำสั่ง!"

มือธนูตั้งแถวเล็งธนูไปยังชาวบ้านที่มุ่งดูอยู่ทันที

182

ได้แสงตะวันงามตา คันธนูเรียงรายเป็นแถวสองประกายเย็นเยียบ
ชวนให้หนาวสะท้านจับจิตจับใจ

ชาวเมืองที่มุงดูผู้มีสีหน้าสะพรึงกลัว พวกกันถอยหลังทีละก้าวๆ
ก่อนจะแตกฮือสลายตัวไปในพริบตาเดียว

"ฮูหยินผู้เฒ่า เชิญเข้าไปนั่งข้างในเถอะขอรับ" เจียงหย่วนเฉาหยักยิ้ม
บางๆ ดูเก่า หากสีหน้านิ่งสนิท

สีหน้าของฮูหยินผู้เฒ่าเต็งบูดบึ้ง นางมองเจียงหย่วนเฉาอย่างพิลึก
"มิได้ทำอายุยังน้อยก็อยู่ในตำแหน่งสูง สมดังคำกล่าวว่ามีผู้สำเร็จการใหญ่
ไม่ใส่ใจกับเรื่องเล็กน้อย แต่ได้ทำน่าจะเคยได้ยินว่าปิดปากไฟร่ำฟ้าเป็นภัย
ยิ่งกว่าลำนํ้าอุตุตันกระมัง"

เจียงหย่วนเฉายิ้มน้อยๆ "ในเมืองหลวงมีเรื่องราวมากมาย เรื่องของ
คนอื่นพรรค์นี้ เดินคล้อยหลังไปพวกชาวบ้านก็ลืมหมดแล้วขอรับ"

ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งยิ้มเยาะ "ถูก ไม่ใช่เรื่องของตัวเองค่อยหลังไปก็ลืม แล้วจริงๆ แต่ว่าเรื่องที่คนผู้หนึ่งกระทำเอาไว้มันลบทิ้งไปไม่ได้หรอกนะ"

โซ่วนางมิได้คาดคะเนถึงรูปการณนี้ ชับไล่ชาวบ้านไปแล้วจะมีอันใด พวกเขาเหล่านั้นกับชาวบ้านทั่วไปไม่ใช่แวดวงเดียวกัน ชาวบ้านค่อยหลังไปก็ลืม แต่ถึงที่สุดแล้วต้องมีบางคนอยู่ในแวดวงเดียวกับคุณหนูเจียง

นางไม่อาจใช้วิธีตาต่อตาฟันต่อฟัน ทำให้คุณหนูเจียงเสียโฉมเหมือนกัน ทว่าอย่างน้อยทำให้อีกฝ่ายชดใช้ด้วยชื่อเสียงได้

พอเห็นท่าทีของฮูหยินผู้เฒ่าตั้งแข็งกร้าวเช่นนี้ เจียงหยวนเฉาถอนใจเบาๆ แล้วออกคำสั่ง "เชิญฮูหยินผู้เฒ่ากับได้เท่าหลิเข้าไปข้างใน" ว่าแล้วเขาก็หมุนตัวเดินไป

นี่คือจะใช้ไม้แข็งแล้ว

"ห้ามแตะต้องท่านย่ากับท่านพ่อข้านะ" หลี่ฮุยกระโดดลงจากรถม้าพุ่งทะยานไป เขาวิ่งเร็วเกินไปจนหอบหายใจแฮกๆ สองแก้มแดงก่ำ แต่แวตาวาวโรจน์จนน่าตกใจ

"ฮุยเออร์ เจ้ามาตอนนี้ได้อย่างไร" ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งพุดดุเสียงขุ่นๆ แล้วเหลือบตามองไปทางรถม้า

เจียงหยวนเฉาองตามสายตาของหญิงชรา รอยยิ้มมุมปากเขาก็เลือนหายไปในช่วงชั่วใจ

เด็กสาวก้มศีรษะลงจากรถม้า จากนั้นเงยหน้าขึ้นมองมาอย่างสงบนิ่ง แก้มขาวของนางหายบวมแล้ว ทว่ารอยแผลนั้นยังเด่นชัดขึ้น เห็นแล้วชวนให้เจ็บแปลบปลาบในใจลึกๆ

เฉียวเจาเยื้องย่างด้วยฝีเท้าเป็นจังหวะ เมื่อนางเดินเข้าไปใกล้ องค์รักษ์จินหลินที่ถืออาวุธมีคมแปลงประกายวาววับก็อดเบนสายตาออกไม่ได้

พวกเขาเห็นการพลัดพรากสูญเสียมาจนสาขิน แม้กระทั่งเวลาตามล่าจับกุมคนร้าย พวกสตรีในครอบครัวเอาศีรษะฟุ้งชนกำแพงจนชีวิตต่อหน้าต่อตาก็คับได้บ่อยๆ แต่เห็นเด็กสาวที่งดงามดูบุปผาโดนทำลายโฉมจนกลายเป็นเช่นนี้อย่างไม่ปรานีปราศรัยกับตา ก็บังเกิดความรู้สึกทันทุไม่ได้

อีกทั้งเป็นคุณหนูเจียงที่ยิ่งธนูใส่คุณหนูผู้นี้ โทษมิได้ที่บิดา พี่ชาย และผู้อาวุโสในครอบครัวนางจะไม่ให้อำนาจถึงขั้นที่ต้องทวงความยุติธรรมให้ได้

ความยุติธรรมนะหรือ โลกนี้มีความยุติธรรมที่ใดกันเล่า

เมื่อเด็กสาวเดินมาถึง ไม่มีเมืองครักขิงจินหลินคนใดยื่นมือขัดขวาง

"เจาเจา เจ้ามาได้อย่างไรกัน" พอเห็นเฉียวเจาตามมา ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งก็ยิ่งทำสีหน้าไม่ดีมากขึ้น

อันที่จริงตามสภาพการณ์ในวันนี้ ถ้าจะให้ได้ผลลัพธ์ที่สุด หลานสาวของนางต้องปรากฏตัวด้วยเพื่อเผยแพร่หน้าให้เห็นประจักษ์แก่สายตาคนทั่วหล้า

ทว่านางหึกใจทำไม่ได้ หลานสาวของนางต้องทุกข์ทรมานปานนี้ ไหนเลยจะปล่อยให้คนอื่นวิพากษ์วิจารณ์รูปลักษณ์หน้าตากันอย่างสนุกสนานเหมือนเป็นสิ่งที่ได้ใจอีก เช่นนี้โหดร้ายต่อเจาเจาเกินไป!

"เหอซือ ข้าสั่งกำชับเจ้าไว้เช่นไร"

"เจาเจา...อยากมา" เหอซือพูดอึกๆ อักๆ

เฉียวเจายื่นมือไปกุมมือฮูหยินผู้เฒ่าเต็งไว้ ค่อยหมุนกายไปสบตากับเจียงหยวนเจา

ในใจชายหนุ่มปนเปไปด้วยความรู้สึกหลายหลาก เขาคิดไม่ถึงว่าจะได้พบแม่นางน้อยผู้นี้อีกครั้งในสถานการณ์ขัดแย้งตึงเครียดเช่นนี้

ครั้นนางเดินหน้าก้าวหนึ่ง เจียงหยวนเฉาก็ถอยหลังก้าวหนึ่ง โดยไม่รู้ตัว

พวกองค์กรักซิ่นหลินมองหน้ากันไปมา

ท่านสิบสามของพวกเขาเป็นอะไรไป ถึงกับตกใจกับบาดแผลบนใบหน้าของเด็กสาวผู้หนึ่ง นี่ไม่พ้องกับปกติวิสัยเอาเสียเลย!

เฉียวเจ้ายืนอยู่ตรงหน้าเจียงหยวนเฉา นางลอบสะทกสะทอนใจ

นี่ก็คือองค์กรักซิ่นหลิน ผู้ที่ไม่มีวันเป็นสหายได้ตลอดไป ด้วยไม่รู้ว่ วนใดที่ได้พบกันอีกครั้ง อีกฝ่ายจะหันหลังให้อย่างสิ้นไม่ตรี

ฝ่ายเจียงหยวนเฉาพลันรู้สึกว่สาวยตาของเด็กสาวตรงหน้าบาดตาอยู่บ้าง จู่ๆ เขาก็เจ็บตรงกลางอกแปลบหนึ่ง รวากับสูญเสียสิ่งสำคัญอะไรบางอย่างไป แต่เขากลับไม่อาจรู้ได้

น่าจะ...เป็นเพราะเห็นสิ่งที่สวยงามถูกทำลายลงอย่างโหดร้าย ในใจถึงบังเกิดความเสียหายกระมัง

เขาเป็นมนุษย์ผู้หนึ่งเฉกเดียวกัน เป็นมนุษย์ก็ย่อมต้องมีเลือดเนื้อและจิตใจ

สีหน้าแววตาของชายหนุ่มอ่อนละมุนลง น้ำเสียงเขาสุภาพนุ่มนวลยิ่ง "คุณหนูหลี่ บาดแผลบนใบหน้าท่านไม่พึงโดนแสงแดดโดยตรง ท่านมิรู้เกลี้ยกล่อมท่านย่าของท่านเข้าไปในที่ว่าการก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกทีจะดีกว่านะ"

หลี่กวงเหวินอุณโกรธ "อย่าพูดคุยกับบุตรสาวข้า!"

เจียงหยวนเฉาอึ้งงัน

พวกองค์กรักซิ่นหลินอึ้งงันมากยิ่งขึ้น ทูเหมือนสถานการณ์จะไม่เหมือนกับที่คิดไว้รู้สึกเหนื่อย

องครักษ์จินหลินสองคนในบรรดานั้นสบตากันแล้วแจ่มแจ้งในบัดดล
 นึกออกแล้ว วันที่ฝนตกหนักวันนั้นมิใช่เจ้าคนที่ผู้นี้ขวางหน้า
 พวกข้าไว้แล้วด่าทอสาเดเสียเทเสียหรือ ท่านสิบสามไม่เพียงไม่ถือสา
 หาความ ยังให้พวกข้าพาเจ้าคนที่ที่หลงทางผู้นี้ไปส่งถึงเรือนอีกด้วย
 หรือว่าท่านสิบสามใจกว้างถึงเพียงนี้เพราะคุณหนูหลินท่านนี้?
 องครักษ์จินหลินทั้งสองรู้สึกได้เลาๆ ว่าค้นพบเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง ทว่า
 ยังบอกคนอื่นไม่ได้!

เฉียวเจาจึงมองเฉียวหยวนเฉาเสียบๆ นางนึกในใจ
 มิน่าเฉียวหยวนเฉาอายุยังน้อยๆ ก็เป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการกององครักษ์
 จินหลินได้แล้ว ตัดสินใจได้เด็ดขาดจับไวจนคลี่คลายสถานการณ์ที่ท่านย่า
 สร้างขึ้นได้มากกว่าครึ่ง เพียงความใจกล้าเชื่อมั่นในตนโดยไม่กลัว
 เสี่ยงประณามก็หาได้ยากแล้ว

สำหรับชื่อเสียงของคุณหนูเจียง...
 ในใจเฉียวเจาชักสับสนงง
 ดูท่าทางเฉียวหยวนเฉามีได้ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงของคุณหนูเจียง
 สักเท่าไร

เพราะเห็นว่าไม่ว่าชื่อเสียงของคุณหนูเจียงจะเป็นเช่นไร คนอื่น
 ล้วนได้แต่เก็บไว้ในใจไม่กล้าพูดซึ่งๆ หน้าไซหรือไม่ว่า
 เฉียวเจาลอบยืมเยาะ นางไม่กระทำเรื่องที่เสียเปรียบ ในเมื่อ
 เจียงซือห่านยังธนูดอกที่สามแล้ว วันหน้าก็จะคบหาสมาคมกับหมู่สตรีชั้นสูง
 ไม่ได้อีก

องครักษ์จินหลินอาจมีอำนาจบารมีล้นฟ้า ทว่าทำที่สุดแผ่นดินนี้
 หาใช่แผ่นดินของพวกเขาไม่ เพียงแต่คุณหนูเจียงไม่เคยสำเหนียกถึงจุดนี้

มาก่อนเท่านั้นเอง

จุดมุ่งหมายของท่านอย่าลืมนะไปเกินครึ่ง ตอนนี้เจียงถึงจะขอขมา หรือไม่มีก็เรื่องสำคัญ เพราะทุกคนล้วนเห็นว่าชาวสกุลหลี่ก้าวออกมาแล้ว สิ่งที่คุณท่านต้องการในขณะนี้คือเอาตัวรอดไปได้อย่างปลอดภัย หลังได้พบกับเจียงถึง

แล้วเรื่องนี้คือหน้าที่ของนาง

ปัญหาที่นางก่อกวนย่อมสมควรให้นางสะสางเป็นธรรมดา

เฉียวเจาผงกศีรษะน้อยๆ กับเจียงหยวนเจา

เขาขอบบ่อนลมหายใจเอือกหนึ่ง ดีชั่วในครอบครัวนี้ก็มีคนที่เข้าใจ เหตุผลผู้หนึ่ง "ถ้าอย่างนั้นเชิญทุกท่านเข้าไปข้างในเถอะ"

เฉียวเจาหันหน้าไปพยักพยักกับฮูหยินผู้เฒ่าเต็ง

นางไม่ได้กล่าววาจาสักคำ แต่พอสบสายตาสวมเยือกเย็นของ หลานสาว ในใจหญิงชรา ก็บังเกิดความมั่นใจแล้วโดยพลัน

ในเมื่อนางตั้งความหวังให้หลานเจาปกป้องดูแลลูกหลานรุ่นหลัง ในภายภาคหน้า ไยวันนี้ไม่ฉวยจังหวะนี้ดูฝีมือของหลานเจาเล่า

บางทีสิ่งที่นางต้องมอบให้หลานเจามากขึ้นคือความไว้วางใจและการสนับสนุน

"ได้ พวกเราเข้าไปรอข้างใน" ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งลุกขึ้นในที่ที่สุด

ชะรอยจะนั่งนานเกินไป อีกทั้งสูงวัยแล้ว หญิงชราตัวเซไปวูบหนึ่ง

"ฮูหยินผู้เฒ่าระวังเจ้าค่ะ!" เหยื่อพวยพุ่งมารดาสามไว้

เฉียวเจาหลับตาลงกลืนน้ำตาไว้ นางคาดคำนวณไว้หมดทุกสิ่ง ลืมเลือนเพียงอย่างเดียวก็คือความหวังและสงสารของชาวสกุลหลี่

วันหน้าไม่มีข้าสองอีก...

เฉียวเจาสี๋มตาขึ้นอีกครา ข้าเลื่องมองเจียงหย่วนเฉาแวบหนึ่ง
ก่อนย่างเท้าเข้าไป

เขาวิ่งไปเล็กน้อย แม่นางน้อยรำไห้แล้วใช่หรือไม่

สายตาของชายหนุ่มกวาดผ่านพวงแก้มที่เป็นแผลของเด็กสาวแล้ว
เลื่อนลงมองปราดหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ เขานิ่งซึ้งไปกะทันหัน

ตรงเอวของนางเหน็บถุงผ้าปักไว้ใบหนึ่ง ปักลายลูกเปิดนารักน่าเอ็นดู
ไว้ตรงมุม แต่ตาเปิดสีเขียวสดใสราวกับผิวน้ำทะเลสาบในวสันตฤดูคู่นั้น
กลับทำให้หัวใจของเขาแทบหยุดเต้น

183

แรวสันต์จวนมาเยือน สายน้ำอุ่นเปิดรู้ก่อน*
 ดวงตาเปิดที่ปักเป็นสี่เหลี่ยม เขาเคยเห็นมาแล้ว
 ฤดูใบไม้ผลิของแดนเจียงหนาน** งดงามหนักหนา ฝ้าคะนองหา
 หญิงในดวงใจยากลืมนั่น
 ริมฝีปากของเจียงหยวนเฉาไม่หลงเหลือรอยยิ้มให้เห็นอีก สีหน้าปึงชา
 เย็นเยียบดูจืดจาง เขาคว่าข้อมือเฉียวเฉียวหมับพานางเข้าไปในที่ว่าการ
 พวกองค์กรักชินหลินตกลใจจนอ้าปากค้าง
 องค์กรักชินหลินสองคนที่ทำหน้าที่ลี้กวงเหวินได้สบตากันพลางคิดคำนึง
 อย่างใจตรงกัน

ใจร้อนเกินไปแล้ว ดีชั่วได้เท่าก็ต้องรอให้บิดาของนางกลับไปแล้วสิ!

* แรวสันต์จวนมาเยือน สายน้ำอุ่นเปิดรู้ก่อน มาจากบทประพันธ์ของซูซือหรือซูตงพั่ว (ค.ศ. 1037-1101) บรรยายถึงทิวทัศน์ยามหลังหิมะละลายเมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ

** เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

หลีกวงเหวินโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง "บัดซบ! ปล่อยบุตรสาวข้านะ"

ถึงเขามีเรือนกายผอมบาง แต่พละกำลังที่ปลดปล่อยออกมาในเวลานี้ กลับไม่น้อยเลย ทั้งพวกองค์กรชินจินหลินกำลังงุ่นงั้นกับการกระทำของท่านลืบสามของพวกเขาตอนอยู่ ช่วงขณะที่เขาโถมเข้าใส่ก็โดนชนกระเด็นกันไปคนละทิศละทาง

เจียงหย่วนเงือกกล่าวคำหนึ่งห้วนๆ โดยไม่เหลียวหลัง "เชิญพวกเขาไปนั่งในเรือนก่อน"

เมื่อมีคำกล่าวนี้ของผู้บังคับบัญชา องค์ชินจินหลินก็รู้ว่าจะต้องทำอะไร พวกเขาเชื่อเชิญทั้งบังคับพวกฮูหยินผู้เฒ่าเต็งเข้าสู่เรือนทันที

เฉียวเจาไม่คิดว่าเจียงหย่วนเงือกจะเสียสติกะทันหัน ร่างนางเซกลาอย่างตั้งตัวไม่ติดจนกระพือนฤบาทแผล แต่กลับพูดไม่ได้อีก นางเจ็บจนน้ำตาร่วงทันใด

เมื่อเห็นน้ำตาของเด็กสาวอย่างไม่ทันตั้งตัว เจียงหย่วนเงือกจึงไปเขาคลายมือออกโดยไม่รู้ตัว

เฉียวเจายืนตัวตรงมองเขาโดยไม่ปริปาก

เจียงหย่วนเงือกยื่นมือปิดประตูดังปัง

ภายในห้องเล็กๆ มีเพียงเขากับนางสองคน

"นี้ได้มาจากที่ใด" เขาระตุกถุงผ้าปักจากตรงเอวของเฉียวเจาแล้วยื่นไปตรงหน้านาง

ถุงผ้าปักใบนี้?

ดวงตาของเฉียวเจาเปล่งประกายวูบหนึ่ง หรือจะบอกว่าเมื่อครั้งที่นางช่วยชีวิตเขาไว้โดยไม่ตั้งใจในตอนนั้น เขาสังเกตเห็นถุงผ้าปักเช่นนี้

คนผู้นี้ไม่เสียทีที่เป็นองค์ชินจินหลิน ผ่านมาตั้งนานหลายปี ถึงกับ

จดจำถุงผ้าปักพักติดกายของเด็กสาวที่พานพบกันโดยบังเอิญได้อย่างแม่นยำ
เช่นนี้

"โดนไม่พูดไม่จา" เจียงหยวนเฉยๆ มือดันตัวเฉียวเจาไปชิดผนังห้อง
ดวงตาทั้งคู่ตรึงแน่นอยู่ที่นางรากับตะขอเกี่ยว

เฉียวเจาหลับตาลง นี่เป็นเรื่องยุ่งยากที่เหนือคาดจริงๆ

บนเปลือกตาลันมีบางสิ่งอุ่นๆ แตะลงมา เป็นนิ้วมือของอีกฝ่าย

"ลืมหืมตาขึ้น" บุรุษผู้มีรอยยิ้มเป็นนิลาใช้ปลายนิ้วลูบไล้เปลือกตาของนาง
พลงพุดลั่นเสียงเย็นๆ

แล้วความเย็นเช่นนี้หาใช่ความเย็นที่ไร้ความร้อน มันละม้ายภูเขาไฟ
โดนหิมะน้ำแข็งปกคลุมไว้ที่พร้อมจะปะทุได้ทุกเมื่อ

เหตุใดเขาต้องสนใจมันถึงเพียงนี้ แม่นางเฉียวชุ่นเคื่องแกมสงสัย

นางลืมหืมตาขึ้นจะดีกว่า คนผู้นั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อมจนรับรู้ถึงลมหายใจ
ได้แล้ว

"สิ่งนี้...ไปได้มาจากที่ใดกันแน่" นัยน์ตาทั้งคู่ของชายหนุ่มคมปลาบ
ดุจใบมีด หายามองทะลุไปถึงความคิดในใจของคนตรงหน้า

สัมผัสเสียงของเขาทุ้มต่ำลง หากคำเตือนที่แผ่อยู่ในนั้นเด่นชัดเหลือเกิน
"คุณหนูหลี่ ข้าไม่อยากจะพูดซ้ำเป็นครั้งที่สามนะ"

ถ้าไม่ใช่ว่าจางพิมาตอีกฝ่าย ก็ใช้กำลังกำจัดอีกฝ่ายทิ้ง จนใจที่ยามนี้
แม่นางเฉียวไม่มีทั้งสองอย่าง แม้นางจะโกรธเคืองสุดจะกล่าว ก็ได้แต่
ก้มหน้ายอมรับชะตากรรม จับมือของเจียงหยวนเฉียวขึ้นมา

เขาหลุบตาลง

ฝ่ามือเฉียวบางนุ่มนวลของเด็กสาวมีขนาดเล็กกว่าเขามากมายนัก
นางใช้นิ้วชี้เขียนที่ละขีดๆ เป็นตัวอักษรตรงกลางฝ่ามือเขา

นางเขียนคำแรกว่า 'เจ็บ' ก่อน จากนั้นเหลือบตามองเขาเงิบๆ
จู่ๆ เจียงหย่วนเฉาก็ไม่มีใครกล้ามองตาเด็กสาวกะทันหัน
เมื่อครู่นี้เขา...รู้ความเกินไปจริงๆ!
"คุณหนูหลิ ตอนนี้อย่านพูดไม่ได้?"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HO0SCi>